

Tổng Tài Mặt Trắng Xấu Xa

Contents

Tổng Tài Mặt Trắng Xấu Xa	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4	22
5. Chương 5	30
6. Chương 6	39
7. Chương 7	47
8. Chương 8	53
9. Chương 9	60

Tổng Tài Mặt Trắng Xấu Xa

Giới thiệu

Đêm càng tối tăm, kim đồng hồ còn lại đã chỉ hướng 11 giờ. Trong ngõ nhỏ rộng chưa đến một thước

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-tai-mat-trang-xau-xa>

1. Chương 1

Tất cả tựa như mây trôi gió thoảng dần qua, đau đớn cũng theo thời gian mà mài mòn đi góc cạnh.

Đôi khi có người vô ý nói lại chuyện quá khứ, Hạ Cúc Hoa vẫn cười đáp lại, tuy rằng nụ cười ấy thực nhạt, cơ hồ như không cho người ta phát hiện cô đang cười, nhưng trong đó đã chẳng còn sự chua xót.

Cuộc sống cứ yên ả trôi qua, chỉ cần sống, công việc, và cơm để ăn.

Người khác dùng ánh mắt đồng tình để nhìn cô, bảo cô thật kiên cường, nhưng mặc kệ thế nào, họ nhìn cô ra sao, nói cô thế nào, giờ đây tất cả với cô đã không còn quan hệ.

Cô chỉ có trầm mặc, trầm mặc đến mức làm cho người ta quên mất sự tồn tại của mình.

“Chị Cúc Hoa này, có thể phiền chị photo cái này được không, tài liệu này đang cần gấp a.” Một cô gái trẻ tuổi đem tập hồ sơ dày đặt lên bàn của cô.

Hạ Cúc Hoa trầm mặc gật đầu, buông sổ sách trong tay, ôm lấy đồng tài liệu đi đến máy photo bên cạnh, bắt đầu in ấn.

Tại công ty gia đình này làm việc đã năm năm, tuy rằng cô là một kế toán viên, nhưng đến cả việc nhỏ như châm trà rót nước, chạy ngân hàng, đi cục thuế hay khi đồng sự làm không hết việc mà kể cả khi họ nhàn rỗi thì những công việc này đều được san qua tay cô.

Bởi vì cô chưa bao giờ cự tuyệt, càng chưa bao giờ tỏ vẻ mất hứng hay có ý kiến phản đối, thậm chí các hành vi dâm chọc sau lưng, cũng chưa từng thấy cô làm qua, mọi người đối với cô rất yên tâm, bởi vì cô làm bất cứ chuyện gì, đều cẩn thận lại thành thật.

“Chị Cúc Hoa, phiền chị mua dùng một phần cơm hộp với, nhớ có món tôm bóc vỏ kho khô nhé.”

“Chị Cúc Hoa, phiền chị pha dùng em tách trà, sắp có khách hàng đến.”

“Chị Cúc Hoa ơi, phiền chị đánh máy phần tài liệu này với.”

Hạ Cúc Hoa nghe, hoàn thành đâu vào đấy các loại công việc không thuộc về cô, rồi lại ngồi vào bàn làm phần việc dở dang của mình.

Đối chiếu, kiểm tra, tổng hợp sổ sách, công việc này có chút rườm rà, nhưng cũng vì thế mà cần nhất sự cẩn thận, bởi chỉ cần sai một số lẻ sẽ đem đến tổn thất rất lớn cho công ty.

“Chị Cúc Hoa, chi phiếu này ghi lên sổ thế nào đây?” Tôn Viên cũng là kế toán như cô hỏi.

Cô gái này mới vào công ty chưa lâu, rất nhiều chuyện thường hỏi ý Hạ Cúc Hoa, cô ấy cũng đối với Hạ Cúc Hoa thật sự không tàng tư ý xấu gì, cư xử với cô thực kính trọng và luôn muốn học hỏi. Đặc biệt mỗi sáng sớm đến công ty, đều cùng Hạ Cúc Hoa đều kiểm tra lại sổ sách về tài khoản tiền gửi ngân hàng một lần.

Thấy cô gật đầu, Tôn Viên Nói: “Này, em nghĩ là là không thể nghi chi phiếu này lên sổ, còn có thuế hôm nay phải đi báo đúng không?”

“Đúng rồi.”

Đối với việc Hạ Cúc Hoa không nói nhiều cho lắm, Tôn Viên cũng tập mãi thành quen.

“Em hiện tại không còn việc gì, đi đến báo thuế vậy.”

Hạ Cúc Hoa gật đầu, đem đồng sổ sách đã tổng hợp từ trước, cô vốn tưởng hôm nay sẽ có chút thời gian rỗi để đi báo thuế, nhưng xem mặt bàn còn một đồng tài liệu chưa xử lý, không biết đến khi nào mới hoàn thành, cũng đành từ bỏ vậy.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, đã đến thời điểm tan tầm, chỉ thấy mọi người vội vàng xếp lại bàn làm việc, khẩn cấp chuẩn bị ra về, cũng có người hướng cô chào hỏi, Hạ Cúc Hoa cũng lên tiếng đáp lại. Mọi người đều biết cô luôn là người ra về cuối cùng, cho nên cũng không hỏi gì nhiều, một người rồi một người rồi đi.

Phòng làm việc dần dần yên tĩnh, chỉ còn lại mỗi Hạ Cúc Hoa đang xử lý đồng tài liệu.

Lúc này chú Lý bảo vệ đi vào, ông biết rõ một năm này, Hạ Cúc Hoa không làm việc đến chín giờ thì sẽ không ra về.

“Cô Hạ, cô lại tăng ca rồi, cứ tiếp tục như vậy, cẩn thận thân thể lại không chống đỡ nổi mất, sớm muộn gì cũng ngã bệnh thì làm sao bây giờ.”

Hạ Cúc Hoa ngẩng đầu, đối với ông mỉm cười, lại cúi đầu làm việc.

Chú Lý cũng quen với sự trầm mặc của cô, tự đem chìa khóa đặt lên bàn.

“Tôi đã đóng tất cả cửa sổ, cô chỉ cần khóa cửa chính nữa là xong, ngày mai phiền cô lại tới sớm một chút.”

“Cám ơn” Hạ Cúc Hoa hướng chú Lý gật đầu.

“Cô cũng đừng làm việc muộn quá, con gái về nhà muộn thì nên cẩn thận một chút.” Chú Lý dặn dò.

Hạ Cúc Hoa lại gật đầu, thản nhiên nói, “Tạm biệt!”

Chú Lý lắc đầu thở dài, xoay người rời đi, “Tôi già rồi, thể lực không bằng trước kia, chỉ muốn về sớm mà nghỉ ngơi cho khỏe. Nhưng mà cô Hạ này, tâm cô còn già hơn cả tôi, aiz!”

Mọi việc cứ trôi qua, Hạ Cúc Hoa vẫn làm việc từ thứ 2 đến thứ 6, buổi sáng sáu giờ rời giường đi làm, buổi tối chín giờ tan tầm, về nhà lại trực tiếp rửa mặt chải tóc, thay áo ngủ, leo lên giường.

Một ngày của cô cứ như vậy không đổi, cứ như một hệ thống được lập trình sẵn, không hề chịu ngoại cảnh ảnh hưởng.

Sáng thứ 7—

Hạ Cúc Hoa chưa được sáu giờ đã mở mắt ra, vốn dĩ mỗi ngày cô cũng không ngủ đến 5 tiếng. Cô xuống giường rửa mặt chải tóc, tất cả vẫn như cũ chỉ là sớm hơn một chút, và khác với dĩ vãng, cô làm rất nhiều đồ ăn.

Mang theo cả một hộp nước hoa quả, và đồ ăn đã chuẩn bị tốt cùng với một bó cúc vàng, vòng vo trên đường đón chuyến xe buýt, cô đi vào mộ viên ở ngoại ô, Mộ viên này không phải là lớn, mỗi phần mộ cũng khá là nhỏ, nơi này phân nửa là an táng người không có tiền.

Mộ địa ở thành phố rất đắt đỏ, cô khuynh tất cả tài sản tích góp mới mua được phần đất ở nơi ngoại ô xa xôi này, lập nên một ngôi mộ nhỏ.

Trên bia có dòng chữ to “Con yêu Hạ Hiên chi mộ”, và dòng chữ nhỏ “Hạ Cúc Hoa lập” phía bên phải.

Chỉ thấy phía trên có một tấm ảnh, ảnh chụp một cậu bé khoảng chừng sáu, bảy tuổi, khuôn mặt mi thanh mục tú, vô cùng xinh xắn, vẻ mặt tươi cười chọc người yêu thích.

Hạ Cúc Hoa chậm rãi ngồi xổm xuống, mỉm cười nói: “Hiên Nhi, mẹ đến thăm con này.”

Cô thất thần si ngốc ngồi ngắm nhìn hồi lâu, rồi mới lấy đồ ăn cùng hoa quả đặt ra phía trước, khi tất cả đã chu tất, lại đem bó cúc vàng cắm vào bình.

Hiên Nhi của cô thích đồ ăn cô nấu, thích nhất hoa cúc vàng, bởi vì bé con nói tên cô là Cúc Hoa, là cái tên dễ nghe nhất trên thế giới, vậy nên hoa cúc cũng là loài loại hoa đẹp nhất trên đời. Cô còn nhớ rõ Hiên Nhi khi nói những điều này đều cười rất vui vẻ.

Hạ Cúc Hoa ngồi ngay ngắn ở đó, nhẹ nhàng vỗ về tấm bia đá, trong mắt chỉ có khuôn mặt tươi cười trong sáng của bé con.

Mẹ, con đạt một trăm điểm nè!

Mẹ, con có thể tự ngồi xe buýt về đó nha.

Mẹ, con nấu cơm, nhưng mà bị khê rồi, hi, lần sau con sẽ đồ nhiều hơn một chút.

Mẹ.....

Trong đầu Hạ Cúc Hoa tất cả đều là gương mặt của Hạ Hiên, nhàn mày hay tươi cười, bên tai cũng chỉ nghe thấy từng tiếng nỉ non hay la hét của cu cậu.

Nhưng mà đứa con đáng yêu của cô, giờ đang ở nơi đâu?

Bé con mất rồi, theo chiếc xe phóng nhanh đó đi mất rồi, cho dù đã có một tiếng phanh lớn vang lên, nhưng không ngăn được chiếc xe vẫn lăn bánh, chiếc xe cứ vô tình đâm tới phía bé con, huyết tươi chói mắt nhuộm đỏ những vạch trắng qua đường giành cho người đi bộ. Tựa như lệ của cô, không thể ngừng tuôn trào.

Đến nay Hạ Cúc Hoa vẫn nhớ rõ lần cuối cùng cô ôm lấy thân hình nhỏ bé của con mình, từng lời bé con nói với cô, đoạn kí ức đó cứ lặp đi lặp lại để khắc sâu vào trí nhớ...

“Mẹ, con đau.” Thân hình nho nhỏ không ngừng run rẩy, Hạ Hiên ngổ giọng rên rỉ, máu thì cứ theo miệng, hai mũi cùng lỗ tai đổ ra không ngừng.

“Mẹ, con đau quá.”

Cô có thể làm sao bây giờ ? Cô nên làm cái gì bây giờ ? Con cô đau mà cô bất lực còn đau gấp bội, nghe tiếng khóc rên rỉ tự như từng gậy quật thẳng vào ngực cô, làm cho cô không thể nào hít thở nổi.

Cô ôm chặt con, hai tay run run lau đi máu nóng trên khuôn mặt bé nhỏ, thì thào nói: “Không đau, không đau, Hiên Nhi không đau.”

“Mẹ, mẹ...” Hạ Hiên vô lực kêu lên, đau đớn không thể cất lời.

“Mẹ ở đây.” Hạ Cúc Hoa cảm thấy bản thân mình như bị xé ra làm hai nửa, lời nói nặng nề gian nan thoát ra, “Mẹ, ở đây.”

“Mẹ, con.... Đau quá” Đôi mắt to tròn nhắm chặt rồi mở ra, vẫn là đôi mắt sáng ngời như ngày xưa, chỉ là nó đã mất đi vẻ linh động. Nhìn gương mặt đầy nước mắt của mẹ, Hạ Hiên cố gắng nở một nụ cười, chỉ là đau đớn làm cho nó vụn vỡ mất đi.

“Không đau, mẹ...con không đau, không.... muốn khóc, mẹ, mẹ..... cười mới đẹp nhất.”

“Được, mẹ không khóc” Hạ Cúc Hoa lung tung đưa tay lau đi nước mắt trên mặt, miệng thì đáp ứng bé con, nhưng trên mặt chỉ có hoảng loạn, cô vẫn cho rằng đứa con là món quà trân quý mà ông trời cho cô, nhưng giờ ông trời thấy rồi, ông không muốn nó ở cùng cô để chịu khổ, nhưng mà ông định mang bé con của cô đi đâu?

“Mẹ, con muốn mẹcười” máu theo lỗ mũi chảy ra càng nhiều hơn, giọng nói của Hạ Hiên càng lúc càng mỏng manh, tự hồ như mỗi chữ bé con phải dùng hết khí lực toàn thân.

“Được, mẹ cười.” Hạ Cúc Hoa nói xong, liền nở một nụ cười so với khóc càng khó coi hơn, chỉ là trên gương mặt đầy nước mắt lại tạo thành một bức tranh động lòng người.

“Mẹ, cười.....” Lời còn chưa nói xong, Hạ Hiên đã an tâm nhắm mắt, tay vô lực buông lỏng.

Hạ Cúc Hoa thở dốc, ôm chặt lấy con, cô cũng bất động.

Cô không biết chính mình đã nhìn con chăm chú trong bao lâu, đêm hôm đó cô không ngủ, từng mảng kí ức về bé con như từng giọt từng giọt đọng đầy.

Hạ Cúc Hoa bình tĩnh đến lạ thường, vì Hạ Hiên cô chuẩn bị áo quần mà cậu bé thích nhất, cô tẩy sạch thân thể nho nhỏ, dùng khăn lau sạch vết máu, từng việc từng việc cô cứ nhẹ nhàng cẩn thận làm từng chút một.

Về phần lễ tang cho Hạ Hiên, bởi vì cô cũng không có thân thích hay bạn bè gì, nên những hàng xóm xung quang vẫn nhìn Hạ Hiên lớn lên đều qua giúp một tay.

Vốn cô muốn hỏa táng, bởi vì Hạ Cúc Hoa không muốn thân xác con mình bị ngoại vật đục khoét, cô muốn mang tro cốt của con rải xuống biển, nguyện cho bảo bối của cô tan vào làn gió nhẹ bay đi. Nhưng những người già trong xóm nói nhỏ như vậy đã mất nên thổ táng thì hơn, với lại cũng nghĩ cho cô, sợ sau này đến một nơi để có thể tưởng nhớ về con trai cũng không có. Linh hồn con bay về thiên đường, thì thân xác kia hãy để lại để làm bạn cùng cô.

Trước mộ Hạ Hiên, Hạ Cúc Hoa đem những món đồ chơi mà con trai thích nhất, áo quần, cũng những đồ đã dùng qua, kể cả ảnh chụp, tất cả đều thiêu hủy.

Chỉ để lại một bức ảnh hai mẹ con chụp chung, khi đó bọn họ thật vui vẻ, ảnh chụp đó cũng giống như bức ảnh trên bia kia khuôn mặt bé nhỏ tươi cười sáng lạn, đây cũng là kỉ vật duy nhất để người mẹ như cô giữ lại làm kỉ niệm. Còn lại nữa chính là những kí ức vui vẻ tốt đẹp nhất.

Từng đêm dài, đêm rất dài, cô không biết mình đã vượt qua như thế nào.. Cô không có ngủ, bởi vì cô biết đây không phải một giấc mộng, sau khi tỉnh dậy, sẽ không có khả năng nghe thấy đồng âm thanh thúy của con trai đang la hét gọi cô.

Cô không còn khóc nữa, cô cứ như bình thường mà sống, chỉ là hơn vài phần trầm mặc, cùng với dĩ vãng cũng không khác nhau là mấy.

Mẹ, con muốn mẹ cười.

Cô sẽ cười, bởi cô nhớ kỷ câu nói cuối cùng của bé con.

Cô cười khẽ, ôn nhu như làn gió nhẹ vuốt ve gò má. Nhưng nụ cười kia cũng giống như gió kia, xa vời làm người ta không nắm bắt được, trong nụ cười lại thêm vài phần bi thương.

Sắc trời nhạt nhòa, ánh chiều tà buổi tịch dương chiếu rọi lên ngọn thanh tùng được trồng xung quanh, sự giao hòa tuyệt đẹp của tự nhiên, cùng với dãy lụa hồng cuối chân trời, động lòng người như vậy, cô biết bé con của cô cũng sẽ thích nơi này.

Gió đêm nổi lên, Hạ Cúc Hoa chậm rãi đứng lên, thu dọn tất cả, cùng con trai nói lời chia tay, rồi bắt lấy chuyến xe cuối cùng về nhà.

Trên xe không có mấy người, mà mỗi người đều thực yên lặng, trầm mặc là ngôn ngữ duy nhất, ánh mắt cô hướng ra cảnh sắc bên ngoài, hàng cây vách đá được lướt nhanh qua, cảm tưởng như con đường sinh mệnh đang được tua nhanh hơn.

Xe chạy không lâu thì đi qua một vườn trái cây, đang đúng tháng 7 mùa thu hoạch, những gốc cây như tòa núi nhỏ, cành lá rậm rạp, nặng trĩu trái ngọt, mỗi cây đều sai quả rất nhiều tựa như muốn núi trụt cành cây xuống đất, làm người ta nhìn vào không khỏi vui vẻ.

Hạ Cúc Hoa không khỏi nhớ đến khát cầu của bé con.

Mẹ, mẹ khi nào mới mang con đi thăm vườn trái cây.

Nguyện vọng bé nhỏ cỡ nào, thế mà cô cũng không thực hiện nổi. Khi Hạ Hiên mới tròn một tháng tuổi cô đã bắt đầu đi làm, còn cố gắng đi học thêm buổi tối, phải gửi con nhờ hàng xóm, vì cô biết với đồng lương eo ột của nhân viên thu ngân không thể cáng đáng nổi cuộc sống của hai người, cho nên cô phải nâng cao năng lực của bản thân, vì tương lai của Hạ Hiên cô phải cố gắng.

Mấy năm vất vả ngày đêm, khổ học khổ đọc cuối cùng cũng thu được kết quả, cô từ một cô thu ngân tại cửa hàng nhỏ trở thành kế toán ột công ty, tiền lương tăng lên gấp đôi, nhưng cô lại không có bao nhiêu thời gian chăm sóc cho bé con. Bởi vì xã hội phát triển quá nhanh, hiện tại sinh viên đầy đường, nếu muốn trụ vững trong công ty cô phải không ngừng học tập, bởi vậy ngay cả nguyện vọng bé nhỏ của Hạ Hiên cô cũng không thể thực hiện được.

Nghĩ đến đây, Hạ Cúc Hoa luôn tràn đầy áy náy cùng thống khổ.

Ở giữa sườn núi có một bệnh viện tâm thần.

Sương sớm bao phủ giữa sườn núi, chỉ để lại phần ngọn cao cao.

Tiến vào con đường duy nhất đi vào bệnh viện, đó là một con đường được mở rộng từng kênh nhỏ dẫn nước. Bởi vì nơi này khá hẻo lánh, nên con đường này ngoại trừ xe của người bệnh nhân cùng với xe của bác sĩ ngoại trú, chứ không có chuyến xe buýt nào lên đây.

Hạ Cúc Hoa đi dọc theo đường núi nửa giờ, trước mắt là một mảnh sương khói mông lung.

Chỉ trong chốc lát, một cánh cửa sắt lớn hiện ra trước mắt cô, trên biển viết “Bệnh Viện Tâm An” rất to. Bên ngoài có một dãy hàng rào cao mấy thước vây quanh những toà nhà nhỏ trong đó, còn có mấy cây cổ thụ khá lớn che đi ánh nắng sớm đang muốn dò xét nơi này, sương mai trắng xóa cùng với màu sơn hồng của tường vây bên ngoài, tạo nên một khung cảnh như ẩn như hiện, làm cho người ta như đang thấy ảo ảnh.

Vào cửa lớn, nhìn những dãy hành lang nối các dãy nhà với nhau của bệnh viện, hai bên là bãi cỏ xanh mượt, còn có đủ loại hoa cỏ, đang mùa hoa nở nên có vẻ hương diễm vài phần, đắm mình trong khung cảnh thế này, bên tai còn nghe tiếng chim hót thanh thúy.

Khu lầu bệnh viện đã có vẻ cổ xưa, mái ngói màu hồng nhìn như tường muốn rơi xuống.

Nhưng bởi vì nơi này cách xa nơi huyên náo phố phường, lại trong sương sớm yên tĩnh, hương hoa chim hót, tựa hồ như chốn tiên cảnh, nơi này không khí tươi mát, làm cho người ta nhịn không được muốn hít thêm vài ngụm khí tươi lành.

Mà bệnh nhân nơi này thoát ly khỏi thất tình lục dục, không chịu ngoại cảnh quấy rầy, đây quả thật là thế giới tuyệt vời nhất cho họ.

“Chào, Chị Cúc Hoa, đến sớm vậy.” Một y tá với bộ cánh trắng cười như khả súc ân cần hỏi thăm.

“Xin chào” Hạ Cúc Hoa điềm đạm cười.

Cũng đã được 7 năm rồi, cứ mỗi sáng chủ nhật bất chấp mưa gió cô đều tới nơi này, cho nên ở đây từ bác sĩ đến y tá cả bác bảo vệ ngoài cổng đều rất quen thuộc với cô.

Không ít y tá nhìn thấy cô đều mở lời chào hỏi.

“Cúc Hoa, cháu đã đến rồi a.”

Trên lầu 3, Hạ Cúc Hoa định đẩy cửa bước vào một phòng bệnh, một y tá đã trung niên bưng một bình nước đi tới, thấy Hạ Cúc Hoa cao hứng chào hỏi.

“Di Thôi” Hạ Cúc Hoa nhẹ giọng đáp lại.

Thôi Tân là y tá nơi này đã được hai mươi năm, rất tận tụy với công việc, là một vị y tá nhân từ mà cô quen thuộc.

“Vào đi.” Thôi Tân đẩy cửa ra, vội vàng tiếp đón cô.

Bên trong không rộng lắm, chỉ có một chiếc giường sát tường cùng với chiếc bàn nhỏ. Ghế dựa đối diện với sổ có thể nhìn thấy ngay cảnh sắc bên ngoài.

Ngồi trên ghế là một phụ nữ chừng hơn năm mươi, để mái tóc khá ngắn, mặc đồ màu trắng của bệnh nhân, ánh mắt hướng về phía cửa sổ không hề chớp mắt, có vẻ như thực yên bình.

“Mẹ” Hạ Cúc Hoa đem hoa quả đặt lên bàn, nhẹ giọng gọi một tiếng.

Người phụ nữ kia không nhúc nhích, như đang đắm chìm trong suy nghĩ của riêng mình

Thôi Tân đem bình nước đặt lên bàn rồi rót ra một ly nước đưa cho cô, ý bảo Hạ Cúc Hoa ngồi xuống giường, chính mình cũng ngồi bên cạnh.

“Gần đây có khỏe không ?” Thôi Tân nhìn Hạ Cúc Hoa, trong mắt hiện rõ sự đau lòng.

Từ 7 năm trước khi Hạ Cúc Hoa đưa mẹ lên đây, bà đã bắt đầu chăm sóc mẹ cô đến giờ, cũng vì thế mà biết Hạ Cúc Hoa. Những năm gần đây, bà sớm đã xem cô như con gái mà đối xử. Bà đau lòng nhìn Hạ Cúc Hoa, một năm trước khi Hạ Hiên gặp tai nạn mà mất, trong bệnh viện này chỉ mình bà biết, cũng vì thương tiếc đứa nhỏ dễ thương đó mà khóc to mấy ngày trời, lại càng đau lòng lo lắng cho Cúc Hoa.

Bà Hạ bị bệnh được coi như là một chứng đặc biệt trong tâm thần, không khóc không nháo, không cười, không nói chuyện. Chính là cả ngày cứ ngơ ngác ngồi hoặc nằm, giường đôi mắt nhìn, ngay cả ăn cũng cần có người đút tới tận miệng. Bác sĩ nói bà sống trong thế giới riêng của mình, không muốn tỉnh táo lại, giống như một người chết, cứ như vậy cho đến ngày bà chân chính chết đi.

Thôi Tân không lo lắng cho Bà Hạ, bà ấy chịu nhiều tra tấn, cứ như vậy mà sống có khi lại tốt hơn. Nhưng Hạ Cúc Hoa mới có hai mươi sáu tuổi, đang như đóa hoa vừa nở trở thành người phụ nữ thành thực, cô chịu khổ so với mẹ cô không ít hơn là bao. Trước kia cô có bé con Hạ Hiên thông minh láu lỉnh làm chỗ dựa, không thể tưởng tượng được một năm trước Hạ Hiên cứ như thế mà bị thần chết đoạt đi mất. Thôi Tân không khỏi thâm oán ông trời, vì sao ông không đối với Hạ Cúc Hoa tốt một chút.

Thôi Tân nhìn gương mặt vẫn thủy chung giữ nụ cười đậm nhạt của Hạ Cúc Hoa mà thở dài, nếm nhiều đau khổ như vậy, ngay cả đứa con duy nhất cũng mất đi, con bé sao có thể bình tĩnh như vậy. Bà lo sợ là những suy nghĩ đang giấu trong đầu Hạ Cúc Hoa, không biết có khi nào đẩy tất cả trào ra rồi nuốt chửng cô mất.

“Vâng, Dì Thôi khỏe chứ?”

“Dì đây cũng chưa phải là bà già.” Thôi Trân cười, “Mẹ cháu không có việc gì, cứ yên lặng sống vui vẻ trong thế giới của mình thôi.”

Hạ Cúc Hoa gật đầu. Đúng nha, với mẹ mà nói, đây có lẽ là điều tốt không thể tốt hơn, cô cũng hiểu như vậy.

Cô đứng dậy, cầm lấy hoa quả trên bàn.

“Để dì đi lấy dao gọt hoa quả.” Thôi Trân thấy thế đứng dậy đi ra ngoài.

Chỉ trong chốc lát, Thôi Trân lại đi vào, cầm trên tay một con dao nhỏ đưa cho Hạ Cúc Hoa, Hạ Cúc Hoa cũng đem trái cây trong bao đưa cho bà.

“Đã bảo cháu đừng có tiêu pha rồi mà.” Thôi Trân nhận lấy, miệng vẫn nhắc đi nhắc lại.

Bà nói thật nhiều thứ, nhưng Hạ Cúc Hoa mỗi lần đi thăm lại mua mấy loại trái cây bà thích mang vào, làm bà vừa cảm động lại vừa bất đắc dĩ. Hạ Cúc Hoa chỉ mỉm cười không đáp.

“Vậy cháu cùng mẹ ngồi tâm sự đi, dì phải đi làm việc, một lúc nữa sẽ quay lại.”

Dù sao hiện tại các cô gái trẻ cũng không mấy ai tình nguyện việc đút nước đút cơm, hầu hạ đại tiện tiểu tiện, đặc biệt là ở trong bệnh viện tâm thần, càng không có nổi mấy người có thể đối mặt với những bệnh nhân tâm lý không được bình thường này, huống hồ đây cũng không phải là bệnh viện lớn gì, phúc lợi cũng chẳng được bao, không thu hút được người tới đây làm việc, mà bà đồng thời cũng có một chân trong việc quản lý cái bệnh viện này, bận đến tối mắt tối mũi.

Hạ Cúc Hoa nghiêng đầu nhìn theo Thôi Trân đi ra ngoài.

Cô lấy vài trái táo trong túi, ngồi bên giường chậm rãi gọt vỏ, cắt thành từng miếng nhỏ để thuận tiện đút ẹ mình.

“Mẹ” Hạ Cúc Hoa ngồi xổm dưới chân mẹ mình, xoay người bà lại để bà có thể nhìn thấy cô

Ánh mắt bà Hạ rớt trên người cô nhưng chỉ có sự vô hồn, không hề để ý đến sự tồn tại của cô.

Hạ Cúc Hoa đem miếng táo nhỏ đặt bên miệng bà, Bà Hạ nhắm mắt một cách vô ý thức, một hồi lâu thì nuốt xuống.

Hạ Cúc Hoa nhìn chăm chú vào mẹ của mình, cũng không nói lời nào, mà mẹ cô lại càng không nói.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, Thôi Trân lại đi đến, cầm trong tay hai lồng cơm cùng chiếc ghế nhựa.

“Cúc Hoa, để dì đút cơm cho bà ấy! Cháu ăn chút cơm trước đi! Xem kia vừa rồi dì cũng quên mất không đem cái ghế nhựa qua cho cháu ngồi, cháu phải biết mở miệng nhắc chứ, cứ ngồi như vậy không biết chân sẽ tê rần sao.” Thôi Trân đem một lồng cơm đưa cho cô, đặt chiếc ghế nhựa xuống đất.

Hạ Cúc Hoa lắc đầu tỏ ý không việc gì, đứng lên đem con dao nhỏ cắt cẩn thận, trong bệnh viện như thế này sợ nhất là bệnh nhân phát bệnh sẽ tổn thương bản thân mình, nên cần cắt giữ cẩn thận là điều kiện tiên quyết, đến cả đồ dùng trong phòng đều phải cẩn thận, đồ đều làm từ nhựa mềm, giường đều được cố định vào vách tường, thậm chí còn phải bọc nệm ở tường và sàn nhà, chứ đừng nói là loại dao kéo có lực sát thương, nhất định cắt kỹ.

Thôi Trân chuẩn bị đồ ăn khá phong phú, Hạ Cúc Hoa ngồi bên giường chậm rãi ăn, nhưng không được mấy muỗng cô liền cảm thấy no rồi, có chút khó xử nhìn hơn nữa phần cơm chưa ăn xong.

Thôi Trân đút cơm cho bà Hạ, quay đầu nhìn cô một cái, bất đắc dĩ nói: “Lần sau dì sẽ làm ít đi một chút, ăn không vào thì đổ đi vậy.”

Hạ Cúc Hoa cười có lỗi, đứng dậy đem cơm đổ vào thùng rác, rồi đi rửa lồng cơm.

“Để con làm cho.”

Hạ Cúc Hoa lấy đi lồng cơm trong tay bà, Thôi Trân liền ngồi bên cạnh giường nhàn thoai việc nhà với cô, tán gẫu chút việc vụn vặt, Hạ Cúc Hoa đều thực im lặng lắng nghe, thỉnh thoảng mỉm cười.

“Cúc Hoa, di giới thiệu cho cháu một người bạn được không?” Thôi Trân đột nhiên nói.

Hạ Cúc Hoa run nhẹ, nhìn khuôn mặt chân thành tha thiết của Thôi Trân, không biết nên cự tuyệt thế nào. Bởi vì ngoại trừ mẹ ra, Thôi Trân là người thân cận nhất bên cô.

“Di biết cháu không nghĩ đến việc này, di gặp mặt cũng tốt. Đứa nhỏ kia cũng là ta nhìn nó lớn lên, cậu ấy là một bác sĩ, cũng là một thanh niên tốt.” Thôi Trân chưa từng hỏi qua chuyện ba của Hạ Hiên, chỉ biết là cô chưa cưới mà đã có con, không nghĩ cũng biết đó là chuyện thương tâm, cho nên không bao giờ mở miệng nhắc đến.

Hạ Cúc Hoa gật nhẹ đầu, không đành lòng nghịch lại tâm ý của bà.

“Vậy là tốt rồi, một chút nữa di sẽ gọi điện cho cậu ấy, hỏi nó chừng nào rảnh thì hẹn gặp mặt đi.” Thôi Trân cao hứng nói.

Hạ Cúc Hoa điềm đạm nở nụ cười.

2. Chương 2

Ở nội thành phía tây, ngắm căn biệt thự cao nhất.

Ở sườn núi, hoàn cảnh ưu việt, hưởng thụ giao thông thông thuận, lại gần gũi với thiên nhiên, hấp dẫn không ít những kẻ có tiền muốn xây biệt thự ở nơi này.

Nơi này có đầy đủ hội quán tư nhân, tất cả đều khá tinh tế, phong cách kiến dựa vào ý thích cá nhân mà xây dựng, trang trí xa hoa.

Có vị thương gia tình mất tại vùng phụ cận chuẩn bị xây dựng một sân Golf, chắc cũng sắp đưa vào sử dụng.

Và hai bên đường cũng được trồng bồn hoa chạy dọc, cứ cách giữa các bồn lại có một gốc cây tùng xanh.

Một chiếc Rolls-Royce chậm chậm chạy về phía trước.

Chỉ chốc lát sau, chiếc xe đó đã tiến vào một ngôi biệt thự.

Một người đàn ông chừng ba mươi bước ra sau khi thủ hạ xuống hết, tuần nhan mày rậm, cả người tản mát ra khí chất dương cương cùng lạnh liệt.

“Cậu chủ, Cậu đã trở lại.” Một người phụ nữ độ trung niên bước ra chào đón.

“Má Ngũ ,mẹ cháu đâu?” Người đàn ông gật đầu.

Anh là Cổ tiêu, một trong những nhân tài kiệt xuất của mấy năm gần đây trên thương trường, cũng là người trẻ tuổi giàu có nhất nằm trong bảng xếp hạng tài phú.

“ Bà chủ đang ở trong vườn hoa.”

Cổ Tiêu xoay người đi đến vườn hoa.

Chỉ thấy cả vườn hoa rộng lớn khoe sắc, thu vào tầm mắt, nơi này tất cả đều trồng là hoa cúc, từ cúc Ba Tư cho đến cúc Ý, đủ kiểu dáng hoa cúc, đủ các màu sắc tràn ngập vườn hoa, đẹp nhất là vào mùa thu, hương thơm trong không khí phiêu tán.

Một người phụ nữ tuổi chừng sáu mươi đang ngồi ngay ngắn trên ghế ngắn hoa cúc.

“Mẹ”

Nghe được tiếng gọi, người phụ nữ quay đầu lại, lộ ra khuôn mặt hiền lành. Bà tuy mặc áo quần hoa lệ, nhưng không giống các vị phu nhân có khí chất xa quý, giữa hai lông mày là những nếp nhăn, bàn tay thô ráp có thể thấy trước kia cuộc sống có bao nhiêu vất vả không được như ý.

Bà Cổ mỉm cười. “Tiêu, con đã về đấy à.”

“Mẹ, tuy rằng là buổi chiều, nhưng mẹ cũng phải biết những ngày này nóng nhất năm chứ.” Cổ Tiêu đi qua, ngửi điều trách mắng lại không thể dấu được vẻ thân thiết, “Không có gì đáng ngại, cái bộ xương già lão này phơi nắng nhiều một chút cũng tốt.” Bà Cổ không có ý muốn đứng dậy, chỉ là đem tầm mắt đang đặt trên người con trai thu hồi, chăm chú nhìn vào những bông hoa cúc to tròn.

Cổ Tiêu nhếch mi, mẹ tuổi càng lớn tính nết ngược lại càng giống trẻ con mà, có rất nhiều chuyện cứ ương bướng chỉ muốn theo ý bản thân, một khi đã quyết là chẳng ai khuyên nổi.

“Tiêu, con xem này, hoa cúc nở thật là đẹp.” Bà Cổ vui vẻ nở nụ cười tươi.

Cổ Tiêu trong lòng căng thẳng, Anh không thích bất cứ kẻ nào nhắc tới hai chữ “Hoa cúc”, khổ là mẹ của Anh lại yêu nhất hoa cúc.

“Tiêu, mẹ gọi con đi tìm cô gái đó, đã thực hiện chưa vậy?” Giọng nói của bà trầm thấp.

“Mẹ, chúng ta không cần phải làm như vậy.” Hai đường mày kiếm của Cổ Tiêu dựng lên, có chút tức giận.

“Nhưng chuyện đó quả thật là con đã làm sai a!” Bà thở dài.

“Con làm đúng, có là điều cô ta phải nhận lấy, ai bảo cô ta lại là con gái của tên khốn kiếp ấy.”

“Đúng, là cha cô ấy hại chúng ta, nhưng mà con bé cũng không có làm gì sai lầm a! Một cô bé mười chín tuổi lại gặp phải chuyện nhục nhã như vậy, con bé làm sao có thể chấp nhận đây.”

“Vậy chị con thì sao? Chị cũng đã bị vũ nhục, làm cho chị có ở dưới cữu tuyền cũng không thể ngủ yên.” Nghĩ đến đây gương mặt tuần mi lại không thể ngăn cản nổi sự lãnh liệt, anh tức giận không phải với mẹ mình, mà là với gã đàn ông đáng chém nghìn dao ấy.

Nghĩ đến con gái mình phải ôm nỗi hận mà ra đi, sắc mặt bà Cổ cũng ảm đạm đi nhiều. “Cho nên mẹ mới không muốn có thêm một người thứ hai giống như chị của con vậy.”

Trước mắt Cổ Tiêu lại xuất hiện đôi mắt trong suốt không chút tạp chất ấy, anh buồn bực bóp chặt tay.

“Tiêu, Mẹ không cầu con phải bồi thường cho cô, chỉ cần biết rằng cô ấy còn sống, hơn nữa sống tốt là được rồi. Chắc cô cũng sẽ không muốn gặp chúng ta, huống hồ mẹ nghĩ mấy năm gần đây con cũng không còn quá thù hận nữa.”

“Mẹ, con nhận lời với mẹ.” Cổ Tiêu bình tĩnh trở lại, “Mẹ, chúng ta đi vào thôi, má Ngũ hắc đã chuẩn bị cơm tối rồi.”

Bà Cổ gật đầu, để cho con trai đỡ mình vào phòng.

Trong phòng ăn, trên chiếc bàn dài đã dọn sẵn những món ăn hấp dẫn, Mẹ Ngũ đang xếp bát đĩa thì thấy hai người họ, vội vàng nói:

“Bà chủ, cậu chủ, tôi đang định gọi hai người vào, nhanh ăn cơm thôi!”

“Tốt lắm, A Ngũ, cô cũng đừng làm nữa, cùng ăn đi.” Bà Cổ ngồi xuống.

“Không cần Bà chủ, tôi đang bận chút việc ở nhà bếp còn chưa xong. Tôi thấy canh nấu rất được, bà uống một chút trước đi.”

Nói xong má Ngũ lại đi vào nhà bếp.

Cổ Tiêu ngồi đối diện mẹ mình uống canh.

Bà Cổ cũng uống một ngụm, nhìn bốn phía thở dài một hơi.

“Sao thế ạ, canh nóng quá hả mẹ?” Cổ Tiêu ngẩng đầu nhìn mẹ mình, “Hay trong lòng mẹ còn chuyện gì sao?”

“Mẹ thì có thể có chuyện gì được chứ. Nhìn xem cái căn nhà to như vậy, lại chỉ có hai mẹ con, con đi làm, mẹ chính là ở nhà một mình thật sự nhàm chán.” Bà Cổ lắc đầu.

Cổ Tiêu đã đoán được mẹ muốn nói gì, liền mở miệng: “Làm sao lại vậy chứ? Trừ bỏ con, còn có má Ngũ, cùng với những người khác nữa mà.”

“Con có biết mẹ muốn nói cái gì không, con cũng đã ba mươi rồi, như thế nào còn chưa chịu cưới vợ, ẹ có cháu bồng.”

Cổ Tiêu trầm mặc, nhất thời không biết chống đỡ thế nào, lấy tài lực cùng diện mạo của anh, thì muốn có vợ dạng nào mà không thể có chứ, nhưng mà anh chính là kiệt lực rồi, có thể đối với công việc anh toàn tâm toàn ý chu toàn, nhưng đối với phụ nữ lại không có hứng thú, dù cho người đó có xinh đẹp bao nhiêu, quyến rũ thế nào.

“Nhà chúng ta từ nghèo khổ mà phát đạt lên, cho nên chúng ta không cần phải l cái gì danh môn thực nữ, chỉ cần cô ấy yêu con, mà con cũng yêu cô ấy là được rồi.”

“Mẹ, người còn tin tưởng tình yêu sao?” Cổ Tiêu trào phúng nhếch môi.

“Sao lại không tin, chẳng lẽ con không thương mẹ, mẹ không yêu con sao?”

“Mẹ, cái đó khác mà.” Cổ Tiêu quả quyết lắc đầu.

“Đứa nhỏ này, đó là do con chưa gặp người con thực sự yêu thôi, xem ra vị Bạch tiểu thư bên cạnh vẫn chưa nắm được trái tim con nhỉ. Kỳ thật đều giống nhau, chờ khi con gặp con sẽ hiểu.” Bà Cổ mỉm cười.

Cổ Tiêu gật đầu từ chối cho ý kiến, anh tuy rằng không nung hộ cách nhìn của mẹ mình, nhưng có một chuyện mẹ anh nói đúng, đó là Bạch Thủy Tiên vĩnh viễn không thể là người mà anh yêu thương, chỉ có thưởng thức cô mà thôi.

Anh cười nhẹ “Mẹ, uống canh đi, đừng để nguội.”

“Ừ, con cũng uống đi”

Rạng sáng ba giờ, trên chiếc giường lớn Cổ Tiêu không thể an ổn đi vào giấc ngủ, anh chau mày, gân xanh muốn nổi lên, giật người dậy.

Cởi ra chiếc áo trên người, anh theo thói quen ngồi ở ban công nhìn ngắm bóng đêm.

Châm một liều thuốc, anh nhìn khói thuốc lượn lơ bay, cố gắng bình ổn tâm tình đang kích động.

Ở trong mộng, anh lại thấy chuyện mình đã làm nhiều năm về trước, mỗi đêm cứ lặp đi lặp lại trong những giấc mơ khiến anh tỉnh giấc. anh không rõ, khi mà anh đối với cô gái đó, ta cần ta cứ lấy, trong lòng không hề có bất an, áy náy, chỉ có hưng phấn và khoái cảm.

Vì sao cứ mỗi lần trong mộng nhìn thấy đôi mắt trong suốt mở to trong đêm ấy, khi biết được thân phận của anh liền không có chút e ngại, cứ yên lặng mà chấp nhận khuất nhục, lại làm tâm anh đau như vậy.

“Hạ Cúc Hoa” Anh cắn răng thốt ra cái tên này, tựa như vô thức khắc sâu vào lòng anh vậy.

Anh nhìn trên bả vai để trần của mình, đến đó có một dấu răng khá sâu, không khỏi nhớ khi ấy cô bình tĩnh thuận theo mình, hoặc nên nói ra là thản nhiên chấp nhận số mệnh. Anh không biết trong thời khắc đó cô vì đau đớn hay phần hận, mới liều mạng há mồm cắn anh một phát, khi đó anh thực không có cảm giác đau đớn gì cả, chỉ có khoái cảm báo thù cùng với một loại kích thích mà anh không hiểu nổi. Nhưng nỗi khi nhớ đến buổi tối hôm đó, lòng anh lại có nỗi phiền muộn không nói nên lời?

Vì sao, vì sao anh lại như vậy?

Đây là một quán cà phê ở khu trung tâm, trang trí cực kì tao nhã, ở trong này thỉnh thoảng còn bắt gặp một số ngôi sao.

Quán cà phê có mặt tiền khá thoáng, lầu một là đại sảnh, lầu hai là nhã gian, từng phòng đều được người ta sắp đặt để khách hàng cảm thấy tuyệt đối tư mật. Có lớp thủy tinh cách âm, chỉ có bên trong mới có thể nhìn thấy mọi vật bên ngoài, bên ngoài lại không có cách nào nhìn vào trong.

Trên tường đều treo tranh của các danh họa, cùng với một vài món đồ trang trí tinh xảo khác.

Bên cửa vào có hai bình hoa cổ.

Ông chủ nơi này hao tổn tâm tư không ít, cũng vì nơi này nghênh đón đều là các khách hàng tôn quý, cùng với một bó lớn tiền mặt.

Lần đầu tiên đi vào một nơi như thế này, Hạ Cúc Hoa mặc dù có kinh ngạc, nhưng mọi chuyện đối với cô, cũng không phải vì áo quần của mình không hợp thời mà lo sợ ánh nhìn của người khác, cô vẫn thể cười đậm nhạt.

Đây là lần thứ hai cô cùng Nhâm Hồng gặp mặt. Anh là một người đàn ông nhã nhặn, cũng là là bác sĩ trong một bệnh viện lớn, lớn hơn cô ba tuổi vẫn chưa có bạn gái, như lời dì Thôi là bạn theo đuổi sự nghiệp.

Thôi Trân nhận được lời đáp ứng của cô liền liên lạc với Nhâm Hồng, cũng an bài nơi bọn họ hẹn gặp.

Lần đầu gặp mặt, Nhâm Hồng liền đối với y phục mộc mạc cũng không phải là xinh đẹp nhưng lại tạo cảm giác thanh nhã ý nhị của Hạ Cúc Hoa mà có cảm tình tốt, làm cho Thôi Trân mừng rỡ. Nhưng Hạ Cúc Hoa lại không tỏ vẻ gì quan tâm. Thôi Trân hiểu trái tim của Hạ Cúc Hoa sẽ không dễ dàng mở cửa, đáp ứng cùng Nhâm Hồng gặp mặt cũng chỉ là nể mặt mình. Cho nên bà đã dặn dò với Nhâm Hồng, nếu thực sự thích Hạ Cúc Hoa thì phải đủ nhẫn nại, mà Nhâm Hồng cũng đã nhận lời.

Ở quán cà phê đương nhiên là uống cà phê, cho nên hai người đều gọi cà phê.

Hạ Cúc Hoa ít khi uống cà phê, nhưng cũng không phải là không thích, hơn nữa cô chỉ uống cà phê đen, cứ như vậy không thêm đường không thêm sữa, giống như uống lấy cái đắng đi, giống như cô thích uống trà, giống như cô pha một bình trà đậm rồi nhắm nháp.

“Thích nơi này không?” Nhâm Hồng mỉm cười hỏi

Hạ Cúc Hoa cười nhạt gật đầu, nói thực ra, Nhâm Hồng là một người đàn ông không tệ.

“Em thực đặc biệt” Nhâm Hồng nhìn cô, đem lời trong lòng nói ra, anh có một cảm xúc khó hiểu, nếu anh có thể mở cửa trái tim cô, anh có lẽ sẽ là người đàn ông thực hạnh phúc.

Hạ Cúc Hoa không biết nên đáp lời thế nào, bởi vì cô chưa bao giờ cùng người khác ngồi nói chuyện phiếm thế này, nói xong cảm giác của bản thân, anh mỉm cười.

Lúc này trên lầu bước xuống, đôi tuấn nam mỹ nữ làm ọi người chú ý.

Cổ Tiêu cùng tổng giám đốc Bạch Thủy Tiên hẹn gặp nơi này cả một buổi chiều, chỉ vì một dự án gần mấy triệu đô đó.

“Trong bụng của em hiện tại chỉ có cà phê với cà phê.” Bạch Thủy Tiên cười khê.

Sự xinh đẹp của Bạch Thủy Tiên tựa như hoa lan thanh lệ mà cao quý, năm nay cô hai mươi tám tuổi, đã lấy được học vị tiến sĩ, hơn nữa cô còn tinh thông bốn loại ngôn ngữ, xinh đẹp lại tài năng, hơn nữa lại hiểu ý người khác. Cô là trợ thủ đắc lực của Cổ Tiêu, theo anh gần ba năm.

“Muốn ăn chút gì không?” Cổ Tiêu nhếch khóe môi, chiếc đũa làm ăn này tâm tình anh thật sự rất tốt.

“Được” Bạch Thủy Tiên cười như hoa gật đầu. Cô tuy rằng qua Mỹ học lấy bằng tiến sĩ, nhưng lại mang đậm nét truyền thống của thiếu nữ Trung Hoa, tác phong có chút bảo thủ, không hề phóng túng, đối với Cổ Tiêu vừa gặp đã yêu, nhưng chưa bao giờ chủ động bày tỏ.

Nhưng trừ phi là người mù, còn không chỉ cần là người có thể nhìn thấy bình thường đều sẽ nhìn được tình ý trong mắt cô, mọi người xung quanh đều xem đây như cặp kim đồng ngọc nữ, mặc dù nam nhân vật chính chưa từng tỏ vẻ gì, ai cũng không biết anh đang suy nghĩ gì.

Hai người vừa nói chuyện vừa bước xuống lầu, lúc này khách đến khá đông, thỉnh thoảng lại có người đẩy cửa bước vào.

“Ánh mắt của anh rất khá, việc kinh doanh nơi này thật không tồi.” Bạch Thủy Tiên nhìn bốn phía bội phục cất lời.

Đúng vậy, quán này là tâm huyết do Cổ Tiêu mở ra, lúc ấy Bạch Thủy Tiên còn thắc mắc khó hiểu, bởi vì ngành nghề bọn họ cùng với ẩm thực không có quan hệ gì. Nhưng sự thật đã chứng minh quyết định Cổ Tiêu thật đúng, nơi này đưa đến cho Cổ Tiêu không ít lợi nhuận.

Cổ Tiêu mỉm cười, vẻ mặt tự nhiên, bởi vì những việc này đều nằm trong dự tính của anh.

“Kia? Người nọ hình như là đàn anh trong trường của em.” Bạch Thủy Tiên kinh ngạc nói. Cô phát hiện người quen đang ngồi bên cạnh cửa sổ.

Cổ Tiêu nhìn lướt qua, một người đàn ông y phục nhã nhặn cùng với một người cô gái khá bình thường, cô gái để tóc dài rũ xuống, cúi đầu uống cà phê.

“Em muốn qua chào hỏi không?”

“Được” Bạch Thủy Tiên gật đầu, cô cùng người đàn anh trong trường này từ khi tốt nghiệp ít liên lạc, vài năm không gặp, cô nhớ những ngày hai người cùng đi học, rồi cùng xuất ngoại.

“Anh”

Bạch Thủy Tiên mềm mại gọi, làm cho hai người đều ngẩng đầu nhìn cô

“Thủy Tiên” Nhâm Hồng vui mừng nhìn thấy cô em khóa dưới. Nói thật, anh từng thầm mến cô nhiều năm, nhưng cô vô tâm nên đoạn tình này anh buông tay, huống hồ tự bản thân cũng thấy không xứng với cô.

Cổ Tiêu không khỏi nhìn chăm chăm Hạ Cúc Hoa, không rõ vì sao cô gái này lại cho anh cảm giác quen thuộc.

Ánh nhìn nóng bỏng của anh là Hạ Cúc Hoa không thể không quay đầu lại nhìn, một cái liếc mắt này làm sắc mặt cô hơi thay đổi. Cô không biết anh, cho dù là da thịt kề cạnh, hai người đi cùng nhau trong bóng đêm. Nhưng mà khuôn mặt bé nhỏ đã ở bên cạnh cô sáu năm, nhưng mà khuôn mặt bé bỏng kia tràn ngập nhiệt tình mà vui vẻ, không hề giống khuôn mặt lạnh băng kia, hơn nữa còn câu mày tà nghệ nhìn cô.

Giờ khắc này, cô tựa hồ như đang thấy Hiên Nhi đang đứng trước mặt mình, sắc mặt của cô càng tái nhợt.

“Thực khéo a, cô ấy là bạn gái của anh ư. Hay là vợ ?” Bạch Thủy Tiên có chút nhìn vào Hạ Cúc Hoa với trang phục mộc mạc, không thể tưởng tượng được đàn anh của mình lại thích dạng này, có chút ngoài dự đoán của cô.

“Ừ”Nhâm Hồng nhìn Hạ Cúc Hoa một cái, “Vẫn chỉ là bạn thôi, cô gọi là Hạ Cúc Hoa, còn đây là đàn em khóa dưới của anh, còn vị này là...” Anh nhìn về phía Cổ Tiêu.

Nghe được cái tên Hạ Cúc Hoa này, Cổ Tiêu chấn động, anh nắm chặt tay nhìn chăm chú vào cô.

Là cô ! thực sự là cô sao ! Đôi mắt kia vẫn trong suốt, nhưng lại giống như hồ sâu không chút dao động.

Nhìn vẻ mặt của cô bình tĩnh tựa hồ như chẳng biết anh, Cổ Tiêu đột nhiên tức giận đang trào, có một loại uất ức cứ tụ lại trong ngực, làm cho anh phải dùng tất cả lí trí trước giờ để ngăn cản xúc động của bản thân, lạnh lùng nhìn cô.

“Xin chào” Hạ Cúc Hoa mỉm cười.

“Xin chào, anh ấy là sếp của em, Cổ Tiêu” Bạch Thủy Tiên thấy vẻ mặt khác thường của Cổ Tiêu liền khẽ chạm vào anh.

Cổ Tiêu lấy lại tinh thần, khôi phục sự lạnh lùng vốn có.

“Cổ tiên sinh, xin chào, xin chào.” Nhâm Hồng không khỏi kinh ngạc. Anh không nghĩ kỳ tài mà báo chí tôn sùng làm truyền thông rầm rộ lại là một người trẻ tuổi đẹp trai như thế này.

Cổ Tiêu gật đầu.

Bạch Thủy Tiên nhìn ra vẻ mặt âm trầm của Cổ Tiêu, vội vàng nói lời xin lỗi: “Anh, thực xin lỗi, bọn em có việc đi trước.”

“A, được rồi, chúng ta giữ liên lạc nhé.” Tuy có chút thất vọng, nhưng Nhâm Hồng vẫn nở nụ cười tạm biệt. Anh không quên hôm nay là anh hẹn với Hạ Cúc Hoa.

“Tạm biệt” Bạch Thủy Tiên đối với Hạ Cúc Hoa gật đầu, liền theo Cổ Tiêu đi ra ngoài.

Đi đến cửa Bạch Thủy Tiên giải thích: “Anh ấy là một người đàn anh trong trường, hai người cùng xuất ngoại, cho nên so với bạn bè bình thường có chút thân mật hơn, khéo như vậy lại gặp nhau cũng nên có lời chào.”

Cổ Tiêu vẫn trầm mặc, không trả lời.

“Được rồi, chúng ta đi nơi nào để ăn cơm giờ anh?” Bạch Thủy Tiên nhẹ nhàng nói.

“Em về trước đi ! Tôi còn có chút việc, không thể đưa em đi” Cổ Tiêu bỗng nhiên nói

Bạch Thủy Tiên ngạc nhiên nhìn Cổ Tiêu đi về phía trước, vì cô mà gọi một chiếc taxi

“Ngày mai gặp”

Cổ Tiêu đóng cửa xe, nhìn taxi rời đi. Suy nghĩ một chút anh đi vào chiếc xe đậu ở bên cạnh cửa chờ đợi.

Nhâm Hồng cùng Hạ Cúc Hoa uống cà phê, trước đây yêu Bạch Thủy Tiên anh không dám nói ra lời yêu, quyết định mở miệng: “Hạ tiểu thư, anh có thể gọi em là Cúc hoa được chứ?”

Hạ Cúc Hoa lắng lặng gật đầu.

Hít sâu một hơi, Nhâm Hồng nói: “Em cho anh một cảm xúc rất kì lạ, chúng ta lấy hôn nhân làm điều kiện tiên quyết để kết giao được không?”

Hạ Cúc Hoa chậm rãi lắc đầu, “Tôi không thích hợp với anh.”

“Chúng ta còn chưa ở chung được bao lâu, em làm sao biết được?” Nhâm Hồng có chút nóng nảy, anh tự thấy điều kiện của mình cũng không tồi.

“Nhâm tiên sinh, anh chắc chắn sẽ tìm được một cô gái tốt.” Hạ Cúc Hoa vẻ mặt tuy bình thản, nhưng ngữ khí kiên định. Cô vốn định cuộc sống sau này sẽ cùng với con trai bước tiếp, sẽ không cho bất cứ ai tham gia vào. Cô không có tâm lực đi trả giá cho tình cảm, hoặc có thể nói tình yêu nam nữ trong cô đã không có, cô nếu cùng Nhâm Hồng kết giao, đối với anh thật không công bằng.

“Anh đã tìm được rồi!” Nhâm Hồng khấn trương nhìn cô, “Xin em cho anh một cơ hội được không ?”

“Thật xin lỗi.” Hạ Cúc Hoa nhẹ nhàng nói “Tôi phải đi, cảm ơn anh.” Cô lấy tiền trong ví da đưa cho bồi bàn đứng bên cạnh.

Nhâm Hồng thở dài một cái rồi đứng lên đi theo cô, “Để anh đưa em về !”

Anh biết mình mở không được cánh cửa trái tim đã khóa trái của cô, có lẽ cô sẽ không mở ra vì bất kì người nào cả.

Lúc này, Hạ Cúc Hoa không cự tuyệt anh.

Không bao lâu, xe đã đậu dưới lầu nơi Hạ Cúc Hoa ở.

“Tuy rằng em đã cự tuyệt anh, nhưng anh hy vọng có thể làm bạn của em.” Tuy rằng trong lòng thực thất vọng, cũng có cảm giác thất bại thảm hại, nhưng Nhâm Hồng vẫn rất phụng độ nói ra lời này.

Nghe vậy Hạ Cúc Hoa mỉm cười, “Tạm biệt”

“Tạm biệt” Nhâm Hồng nói lời từ biệt xong, liền lái xe rời đi

Hạ Cúc Hoa bước lên lầu, cô ở tại lầu 5, cô khi nhớ lúc trước mỗi lần mua bao lớn bao nhỏ vật dụng hàng ngày, bé con luôn đề nghị mang bớt dùm cô, đi đến lầu 3 thì dùng đồng âm thanh thúy nói : “Mẹ có một không, nghỉ ngơi một chút được không mẹ ?” Mỗi lần như thế cô lại không nhịn được cười.

Đến lầu 5, cô lấy chìa khóa ra mở cửa, khi muốn đóng lại, thì cửa lại bị chặn lại.

Cô kinh ngạc nhìn người đàn ông với vẻ mặt âm trầm bước vào.

“Xem ra cô đã đem tất cả quên không còn một mảnh.” Cổ Tiêu lạnh lùng nhìn cô.

Hạ Cúc Hoa nhìn vào khuôn mặt giống hệt Hiên Nhi, có chút giật mình.

Cổ Tiêu nhìn căn phòng chật hẹp, tuy được trang trí nhìn rất ấm áp, hơn nữa được dọn dẹp sạch sẽ. Lại nhìn cô một bộ bình tĩnh đứng trước mặt mình, lại càng làm cho cơn tức trong anh sôi trào. Chẳng lẽ nhiều năm như vậy chỉ có mình anh nhớ mãi về chuyện đó, còn cô thì sớm quên không còn lại gì ?

Hạ Cúc Hoa cùng Cổ Tiêu ngồi trên chiếc so-fa cũ, anh cứ như vậy nhìn cô không nói lời nào đành mở miệng hỏi :

“Anh có việc gì sao ?”

“Xem ra cô đã hoàn toàn quên tôi là ai rồi.” Cổ Tiêu cực kì hờn giận nhếch mắt tà tà nhìn cô.

Hạ Cúc Hoa lắc đầu, cô làm sao có thể quên ? Là nhờ có anh cô mới có Hiên Nhi, tuy hiện tại Hiên Nhi đã không còn, nhưng anh vĩnh viễn khắc sâu trong lòng cô.

Đáp án này làm cho cơn tức trong lòng Cổ Tiêu giảm đi không ít, anh nhớ lời mẹ mình nói, không khỏi mở miệng hỏi : “Những năm gần đây cô có ổn không ?”

Hạ Cúc Hoa mỉm cười gật đầu. Đúng vậy, cô rất tốt.

“Chồng của cô đâu ?” Ngữ khí của Cổ Tiêu đông cứng hỏi

Nghe vậy, Hạ Cúc Hoa lắc đầu.

“Cô không nói được hay là không muốn cùng tôi nói chuyện, thấy cô không buồn hé răng, Cổ Tiêu cảm tức hết lên.

“Tôi không có thói quen nói chuyện.” Hạ Cúc Hoa vẫn giữ khuôn mặt mỉm cười.

Cổ Tiêu đột nhiên chấn động, anh hiện tại đang làm cái gì đây chứ ? Anh như thế nào lại có thể nói chuyện vui vẻ với con gái của thù. Anh thẹn quá hóa giận, đưa chân đá chiếc ghế, nhanh chóng xoay người rời đi.

Hạ Cúc Hoa có chút ngạc nhiên, nhưng vẫn đóng cửa lại bắt đầu làm việc của mình

Mà Cổ Tiêu trên đường trở về đã vượt vài cái đèn đỏ.

3. Chương 3

“Cậu chủ, sao cậu sớm như vậy đã về ?” Má Ngủ tò mò hỏi.

Cổ Tiêu không trả lời, trực tiếp bước ngang qua phòng khách lớn đi lên lầu.

“Tiêu ?” Như thế cả một tiếng chào cũng không có vậy?

“Mẹ” Cổ Tiêu quay đầu lại, giờ anh mới nhìn thấy mẹ mình đang ngồi ở so-fa

“Làm sao vậy ?” Bà Cổ thân thiết hỏi.

“Không có việc gì, con lên trước thay bộ áo quần đã.” nói xong, Cổ Tiêu lên lầu.

Thẳng đến giờ cơm chiều, Cổ Tiêu mới từ trên lầu bước xuống.

Bà Cổ đánh giá sắc mặt âm trầm của con trai.

Bà nhìn con ôm bát cơm hơn nửa giờ không buông xuống, nhin không được mở miệng hỏi “Tiêu, con làm sao vậy ?”

“Con không sao”

“Không con có chuyện”

“Mẹ” Cổ Tiêu khó xử nhìn về cô chấp mẹ mình, anh thực không biết có nên kể rõ cho bà biết không, mẹ luôn cho rằng anh đã làm sai, đối với Hạ Cúc Hoa luôn tồn tại cảm giác áy náy và xót thương.

“Con nhất định là có chuyện, mẹ còn không hiểu con trai của mình sao ? Như thế nào, có chuyện không thể nói với mẹ à ?”

Cổ Tiêu lắc đầu trầm tư một chút “Mẹ, hôm nay con nhìn thấy Hạ Cúc Hoa”

“Thật sự, cô ấy thế nào ?” Bà Cổ cao hứng hỏi

“Cô ấy ở một mình khá tốt”

Sắc mặt bà Cổ trầm xuống, “Một mình làm sao có thể sống tốt chứ, Tiêu, con định lừa mẹ sao ?”

“Mẹ, cô ấy thực sự sống rất tốt.” Cổ Tiêu những đến khuôn mặt lạnh nhạt của Hạ Cúc Hoa, không khỏi nổi lên một bụng hỏa.

“Cô ấy không kết hôn sao ? Cô ấy không phải còn có mẹ nữa à ?”

“Không có, chắc có lẽ đã qua đời rồi”

“Mẹ ăn no rồi, con từ từ mà ăn đi !” Bà Cổ lòng đầy tâm sự đứng lên.

“Mẹ, mẹ suy nghĩ cái gì chứ ? Hiện tại cô ta rất tốt, mẹ nên vui vẻ mới đúng” Cổ Tiêu nhú mày.

“Tiêu, ngày mai mẹ muốn con đem cô lại đây được không ? Mẹ muốn trông thấy cô.”

Cổ Tiêu nhìn mẹ, bất đắc dĩ gật đầu, “Được rồi.”

Buổi tối ngày hôm sau, Cổ Tiêu đợi Hạ Cúc Hoa ở trước nhà cô.

“Lên xe đi, mẹ của tôi muốn gặp cô.” sắc mặt Cổ Tiêu âm trầm

Hạ Cúc Hoa giật mình, cứ nghĩ rằng bọn họ còn nhớ đến món nợ Cổ Tử Ngọc, còn chưa muốn buông tha cho cô, chỉ có thể im lặng ngồi lên xe.

Cổ Tiêu chạy xe nhanh như bay, bên trong là một mảnh trầm mặc.

Chỉ chốc lát sau, Hạ Cúc Hoa đi vào khu biệt thự nhà họ Cổ, nhìn thấy Bà Cổ.

Làm người ta kinh ngạc là, Bà Cổ nhìn thấy cô thì vẻ mặt thật kích động, không có chút nào là hận thù.

“Cháu là Hạ Cúc Hoa sao? Ngồi ngồi” Bà Cổ vội vàng tiếp đón, “A Ngũ, rót trà.”

Hạ Cúc Hoa theo lời ngồi xuống, lễ phép chào hỏi. “Chào bác gái.”

“Được rồi, mẹ muốn cùng Cúc Hoa nói chuyện riêng.”

Cổ Tiêu tuy không muốn, nhưng không nghĩ sẽ nghịch ý mẹ mình, chỉ là khinh thường liếc Hạ Cúc Hoa một cái, liền đi lên lầu.

“Cúc Hoa, cháu ăn cơm chưa ?”

Hạ Cúc Hoa gật đầu mỉm cười.

“Mấy năm nay cháu sống có tốt không” Bà Cổ quan tâm hỏi.

Hạ Cúc Hoa vẫn gật đầu mỉm cười.

Bà Cổ có chút thương tâm, “ Cháu chắc còn hận thằng Tiêu nhà bác phải không ? Năm đó nó làm sai, cháu có hận nó cũng đúng. Đúng vậy, một thiếu nữ mới lớn lại gặp phải chuyện, ai mà không hận. Thực xin lỗi cháu, bác chỉ có thể nói vậy với cháu mà thôi.”

“Bác gái, cháu không có trách anh ấy.” Hạ Cúc Hoa chân thành nói.

“Bác biết cháu mấy năm nay sống cũng không vui vẻ gì.” Bà Cổ trong mắt nén không nổi lệ quang ánh lên.

“Không cháu tốt lắm.” Hạ Cúc Hoa điềm đạm cười. Cô thực sự sống rất tốt, bởi vì cô có Hiên Nhi làm bạn.

Bà Cổ thở dài, bà đã qua cái tuổi năm mươi, xem như đi gần hết đời người, cũng hiểu chút thế sự, làm sao có thể không nhìn thấy sau nụ cười của Hạ Cúc Hoa bao hàm cả sự bất đắc dĩ, chắc cô cũng chịu nhiều tra tấn, mới có được dáng vẻ ngày hôm nay.

“Cháu đã kết hôn chưa?”

Hạ Cúc Hoa lắc đầu, cô biết Bà Cổ hoàn toàn không đen oán hận của cha đổ lên đầu cô, ngược lại với hành động của Cổ Tiêu đối đãi với cô mà sinh ra lòng áy náy mà thôi. Cô rất muốn bảo bà không cần phải như vậy, bởi vì Cổ Tiêu làm không có gì là sai, đó là nhà họ Hạ nợ bọn họ, cô trả.

“Cháu có bạn trai hoặc...người trong lòng?”

Hạ Cúc Hoa lắc đầu, không hiểu rõ Bà Cổ có dụng ý gì.

Bà Cổ trầm tư trong chốc lát, kiên định nói: “Vậy cháu có nguyện ý gả cho thằng Tiêu không?”

“Bác gái” Hạ Cúc Hoa có chút kinh ngạc.

“Cháu có nguyện ý không?” Bà Cổ lặp lại.

“Bác gái, Cổ tiên sinh sẽ không đồng ý.” Người đàn ông đó quá hận cha của cô.

“Sẽ mà, chỉ cần cháu nguyện ý.” Bà Cổ kích động nói

Hạ Cúc Hoa nhìn Bà Cổ mang theo ánh mắt cầu xin, suy tư một lát, gật đầu.

“Bác đây sẽ chọn một ngày tốt.” Bà Cổ cao hứng nói.

Nghe được yêu cầu vô lí của mẹ mình, Cổ Tiêu khiếp sợ nhất quyết cự tuyệt.

“Mẹ, mẹ thế nào lại muốn con cưới người phụ nữ kia chứ?” Cổ Tiêu tức xùi bọt mép, rống to.

“Tiêu” Bà Cổ dùng ánh mắt đáng thương vô cùng nhìn con trai.

Bởi vì gia cảnh lúc đó, bà sinh con xong liền ra ngoài làm giúp việc, đặc biệt là sau khi chồng qua đời thì bà phải làm ngày làm đêm, phải đưa con trai nhỏ cho cô con gái mới lên năm chăm sóc, tình cảm chị em khăng khít cỡ nào, cho nên khi người chị gái thiện lương tao nhã của mình lẫn quẩn trong sự đau đớn mà chọn lựa tự sát, nội tâm không thể thừa nhận được nên mới đối với Hạ Cúc Hoa làm ra cái hành vi trả thù kia.

“Không có khả năng.”

“Tiêu, mẹ biết con hận cha của con bé, nhưng mà đó không phải là do con bé chọn lựa a ! Con đối với con bé làm ra chuyện đó, thì cùng với hành vi của cha cô khác gì nhau đâu ?

“Mẹ” Cổ Tiêu không dám tin nhìn vào mẹ mình, bà như thế nào lại đi so sánh anh với gã đàn ông cầm thú ấy.

“Thực xin lỗi, có lẽ mẹ nói sai rồi, mẹ không nên nói như vậy.” Bà Cổ thở dài.

“Mẹ, con không có khả năng đáp ứng điều này đâu.”

“Aiz ! Xem ra mẹ sai lầm rồi.” Bà Cổ đứng dậy lắc đầu rời đi, chậm rãi bắt lực tiến vào phòng của mình.

Cổ Tiêu nhìn bóng hình già nua của mẹ, trong lòng nổi lên đau xót. Anh biết mẹ đang suy nghĩ điều gì, bà vốn thiện lương nên đối với hành động năm đó của anh xem như gây ra tội ác lớn nhất đời, nhưng vẫn cố tha thứ cho anh. Nhưng bảo anh cưới con của người hại chết chị gái mình, anh làm được sao.

Bà Cổ tuy rằng không nói gì thêm, nhưng biểu hiện mấy ngày nay cho thấy lòng bà rất mất hứng.

Bà trốn trong phòng mình rầu rĩ không vui, luôn nghiêm nghiêm giống như người ta đang nợ bà điều gì đó.

Cổ Tiêu nhìn mẹ ăn mới nửa bát cơm đã buông đũa, dùng tay nhu nhu huyết thái dương của chính mình. Anh mấy ngày nay nhìn hành động đó của bà mà đau lòng không thôi, bất đắc dĩ mở miệng : “Mẹ, mẹ rất cuộc muốn như thế nào mới được đây?”

“Mẹ còn có thể muốn thế nào nữa, không phải là làm phiền con ăn cơm mất ngon đấy chứ.”

“Mẹ, mẹ đừng nói như thế.” Cổ Tiêu cố khuyên giải.

“Mẹ thế nào, mẹ càng không có bắt buộc điều gì mà” Bà Cổ giống như trẻ con đang nói dối .

Còn nói không có bắt buộc ? Loại kháng nghị độc nhất là một lời cũng không thêm nói không phải sao. Cổ Tiêu lắc đầu nghĩ. Nhưng mà chuyện này làm anh suy nghĩ cả một buổi tối, lại phát hiện hình ảnh Hạ Cúc Hoa lại rõ ràng đến vậy, thời gian anh nghĩ đến cô ngày càng nhiều, làm cho anh càng thêm phức tạp.

“Mẹ lên lầu ngủ đây” Bà Cổ đứng lên rời đi.

“Mẹ, mẹ chẳng ăn cơm thì cũng đem chén canh này uống hết đi.” Cổ Tiêu bất đắc dĩ nói.

“Mẹ không muốn uống.”

“Con nghe Má Ngũ nói mấy ngày rồi mẹ chỉ ở trong phòng không có bước ra ngoài, ngay cả tắm bộ cũng bỏ dở.”

“Mẹ không muốn đi”

Xem ra mẹ đã quyết tâm cùng anh đấu tranh rồi, không lẽ thật sự phải đầu hàng cưới Hạ Cúc Hoa sao. Được rồi! Anh có thể cưới cô về, nhưng mà đừng mong anh sẽ đối với cô ôn hòa, càng không bao giờ xem cô là vợ mà đối xử.

“Mẹ, con đáp ứng .” Cổ Tiêu thỏa hiệp, Anh không muốn mẹ mình lại xoa xoa đến mực huyết thái dương rách cả da.

“Thật sự?” Bà Cổ cao hứng thiếu chút nữa nhảy dựng lên, bà biết chiêu này đối phó với con trai là tốt nhất .

“Thật” Cổ Tiêu không biết nên khóc hay nên cười, trực tiếp nói: “Con sẽ cưới cô ấy, nhưng mà mẹ à, mẹ không cần nghĩ đến con sẽ đối xử tốt với cô ta, con làm không được”

“Con chỉ cần không đánh không mắng con bé là được rồi.” Bà Cổ tin tưởng, Hạ Cúc Hoa thiện lương như vậy nhất định trái tim con bà sẽ bị cô giữ chặt.

“Mẹ, con của mẹ thô bạo đến thế à?” Cổ Tiêu hờn giận nói (xì, chứ ai cưỡng bạo con người ta)

“Mẹ biết con mẹ sẽ không.” Bà Cổ mỉm cười, bà chính là muốn trêu đùa một chút thôi.

Biết rõ tâm tình mẹ mình, Cổ Tiêu không thể nào không bất đắc dĩ cười khổ.

Ngày tốt Bà Cổ cũng đã chọn, vào trung tuần tháng này.

Không có đi chụp ảnh cưới, cũng không có phát thiệp hồng, đơn giản Cổ Tiêu chỉ muốn Hạ Cúc Hoa chuyển về bên này, sau đó có thời gian thì đi công chứng, nhưng Bà Cổ thì phản đối, đành ngoan ngoãn tiến vào lễ đường.

Hạ Cúc Hoa được thông báo đám cưới sẽ diễn ra vào tuần sau, là Cổ Tiêu gọi điện báo cho biết, mà cô cũng như cũ tối muộn mới tan tầm, vẫn theo thường lệ đến mộ viên thăm bé con, không chút thay đổi.

Một ngày đột nhiên Cổ Tiêu đến nơi ở của Hạ Cúc Hoa.

“Mẹ tôi muốn cô chuyển qua trước.” Cổ Tiêu lạnh lùng nhìn cô.

Hạ Cúc Hoa có chút ngạc nhiên, nhìn vẻ mặt của Cổ Tiêu, liền biết là anh không cam tâm tình nguyện muốn cưới cô.

“Tôi hy vọng cô biết, tôi cưới cô là vì mẹ, tôi không bao giờ tha thứ cho việc ba cô đã làm, tôi càng không bao giờ quên cô là con gái của ai, cho dù tôi cùng cô làm chuyện kia, nhưng cũng không phải là tôi sai. Còn có, tôi hy vọng ở trước mặt mẹ cô sẽ là một cô dâu ngoan.” Thái độ của Cổ Tiêu thực ác liệt.

Hạ Cúc Hoa trầm mặc gật đầu.

Hạ Cúc Hoa bộ dáng mềm mại làm cho lòng Cổ Tiêu cũng bị mềm ra, nhưng anh đột nhiên nhớ đến một chuyện, hét to :

“Cô cùng tôi kết hôn, tôi hy vọng không có người thứ ba dính vào, những người đàn ông trước giờ của cô thì tốt nhất nên đoạn tuyệt hết đi, không cần kết hôn xong lại chọc ầm ĩ lên một đống chuyện xấu, tôi không chấp nhận loại chuyện đó phát sinh, cô hiểu chưa ?”

Hạ Cúc Hoa vẫn trầm mặc gật đầu.

Cổ Tiêu nhìn cô, trong có một cổ giận dữ dâng lên, anh không thích vẻ mặt giống như tất cả đều không liên quan gì đến cô như thế này, một bộ dáng chấp nhận số phận, loại này làm anh bức bối trong ngực, anh không thể phát tiết ra được, chỉ có thể hít từng thở từng ngụm khí lớn.

“Mau dọn đồ đạc của cô đi.”

“Chuyển ngay bây giờ luôn à?” Hạ Cúc Hoa có chút giật mình, cả căn nhà không phải là bé, lập tức bảo cô dọn, huống chi nơi này lưu lại chính là ngày tháng cô cùng con chung sống làm thế nào thu dọn lại đây.

Nhìn vẻ mặt Hạ Cúc Hoa, Cổ Tiêu thở dài một hơi, trong lòng dâng lên một cảm giác nói không nên lời, lúc này cô giống như một cô nhóc bất lực trước tất cả. Anh không thể nhẹ nhàng nói : “Đồ cô cần dùng thì cứ mang qua, còn lại trong phòng thì cứ để vậy đi.” kỳ thật cô cần bản không cần mang theo gì, ở biệt thự đồ dùng hàng ngày đều đã cho người chuẩn bị tốt cho cô.

Hạ Cúc Hoa gật đầu, đi vào phòng của mình, đem quần áo bỏ vào một cái vali nhỏ. Cô thậm chí định đem cả bàn chải đánh răng, nhưng mà nghĩ lại ở đó chắc cũng có. Cô đem những gì còn lại của Hạ Hiên xem như trân bảo, đặt vào một cái hộp.

Vác vali đi ra, Hạ Cúc Hoa thấy Cổ Tiêu đang ngồi ở so-fa, có chút mất kiên nhẫn..

Vừa thấy cô đi ra, Cổ Tiêu muốn cầm đồ thay cô, cô do dự một chút, Anh nhận ra, hờn giận mà liếc cô một cái, cô đành phải thuận theo mà trao cho anh.

Nhìn chung quanh bốn phía, cô ở nơi này cũng được bảy năm, trong lòng có chút cảm giác không muốn buông tay, nơi này có nhiều lắm, nhiều lắm những kỉ niệm vui vẻ khó quên. Ở nơi này có những tháng ngày đẹp nhất trong đời cô, vĩnh viễn sẽ không quên. Hiên Nhi bi bô tập nói, vịnh ghề tập đi, lớn lên, đều tại căn phòng chật hẹp nhưng đầy ắp ả ả của hai mẹ con.

“Cô còn muốn nhìn cái gì, nơi này sẽ không biến mất đâu.” Cổ Tiêu nhìn cô cẩn thận nhìn từng góc nhỏ một, chần chừ như không muốn rời đi, đành lên tiếng nhắc nhở.

Hạ Cúc Hoa lấy lại tinh thần, nhìn Cổ Tiêu liếc mắt một cái.

Cái liếc mắt chứa đầy đau thương, làm cho trái tim của Cổ Tiêu trong nháy mắt nhói đau, còn không kịp hỏi nguyên cớ Hạ Cúc Hoa đã bước ra ngoài.

Cổ Tiêu quay đầu, mệnh lệnh cho bản thân, là anh nhìn nhầm, cái gì cũng không có cả.

Hạ Cúc Hoa đi vào Cổ gia, Bà Cổ nhìn thấy cô vô cùng vui mừng , đây là sự chân thành phát ra từ nội tâm, làm cho cô cũng nở rộ một nụ cười thực sự.

Thấy hai người hòa thuận vui vẻ, Cổ Tiêu không hiểu sao lại có chút mất hứng, “Mẹ, con đem đồ của cô ấy lên trên đây.”

Bà Cổ không lên tiếng đáp, chỉ chuyên tâm tám chuyện cùng Hạ Cúc Hoa.

“Cúc Hoa, con không phải còn mẹ nữa sao?” Bà Cổ đột nhiên hỏi.

Hạ Cúc Hoa giật mình một chút, cô không dám nói rõ tình hình của mẹ mình, “Bà đang ở trong viện dưỡng lão.”

“Ở viện dưỡng lão là sao chứ, không bằng cứ đón bà ấy về đây đi. Xem như ta cũng có người bạn già mà tâm tình.”

Hạ Cúc Hoa uyển chuyển nói : “Thần trí của bà không tốt, hiện tại không còn có thể nhận thức người nào cả.”

Bà Cổ hít một hơi, trong lòng đã hiểu, khổ sở nói : “Chúng ta chuyển bà ấy đến một viện dưỡng lão tốt một chút, mẹ biết một viện tốt lắm”

Hạ Cúc Hoa hiểu được bà thật tâm muốn vì mẹ mình làm chút gì đó, nhưng cô lắc đầu, “Bà ấy đã quen với nơi ấy, hơn nữa tại đó cũng có một dì chăm sóc ẹ con rất tận tâm.”

Bà Cổ nhìn Hạ Cúc Hoa, cô gái này mặc dù mềm mại, nhưng tâm lại vô cùng kiên định, bà gật đầu. “Được rồi, mẹ đã gọi người mang áo cưới sang rồi, chút nữa cô ấy sẽ tới. Con có muốn nghỉ ngơi một chút không ?”

Hạ Cúc Hoa mỉm cười, “Mẹ, con muốn nghe mẹ nói chuyện.”

“Được” Bà Cổ vui vẻ nở nụ cười, “Xem như mẹ có một tri kỷ nhỏ tuổi, không giống với con trai, vô ý vô tứ, chưa từng cùng mẹ nói chuyện vui vẻ.”

Hạ Cúc Hoa cười không nói.

“Cúc Hoa, nhiều năm qua con chỉ có một mình chắc vất vả lắm, còn phải chăm sóc mẹ con còn đang bệnh tật nữa chứ.”

“Mẹ, đều là chuyện đã qua.” Hạ Cúc Hoa cười nhẹ. Vất vả, không, phải nói là một loại hạnh phúc. Đối với cô mà nói có bé con bên người vĩnh viễn đều là hạnh phúc.

“Đúng vậy, con nói đúng, đều đã qua thì cho nó qua luôn đi.” Bà không nhắc lại chuyện cũ, dù sao đó cũng là một vết sẹo với cô, dù lành cũng không nên đụng chạm.

Tiếng piano du dương cất lên ở trong giáo đường vang vọng, không khí trang nghiêm được lấp đầy bởi những bông hoa, ánh mặt trời xuyên qua ô cửa ở mái nhà hạ xuống, ánh sáng như dãy lụa vàng nhạt mềm mại, mang đến một loại ấm áp động lòng người lan tỏa khắp giáo đường.

Hạ Cúc Hoa mang bộ váy trắng muốt, người đi theo bên cạnh trên mặt là nụ cười vui sướng đó là Thôi Trân, chậm rãi bước lên tấm thảm đỏ. Qua lớp khăn voan mỏng, cô lơ mơ thấy được những khuôn mặt xa lạ, nghe nói là những họ hàng gần, mà thân nhân cô chỉ có mỗi dì Trân. Luôn luôn chỉ có người xem cô như người thân mà đối đãi, nghe cô sắp kết hôn, tuy rằng có phần kinh ngạc, cũng là vui sướng vạn phần, đặc biệt là sau khi bà gặp mặt Cổ Tiêu.

Thôi Trân nhận ra khuôn mặt kia cùng với Hạ Hiên có vài phần tương tự, liền hiểu lầm là họ yêu nhau, cho nên tự những người mẹ vui sướng đặt tay con gái Hạ Cúc Hoa vào bàn tay to lớn vững chắc con rể Cổ Tiêu, trong mắt là hy vọng phó thác tâm nguyện.

Cổ Tiêu mặc vào bộ lễ phục đáng người càng cao ngất, tuấn lãng, lại có một loại khí chất tôn quý không phải chỉ do bộ đồ hàng hiệu là có thể tạo ra, tuy rằng trên khuôn mặt của anh không có vui sướng cùng hạnh phúc, nhưng bình thường khuôn mặt ấy vẫn không đổi sắc, bây giờ so với khi đó lại mang vẻ nhu hòa hiếm thấy.

Cổ Tiêu ôn nhu nắm nhẹ bàn tay Hạ Cúc Hoa.

Hạ Cúc Hoa chân động, không khỏi ngẩng đầu nhìn anh một cái, chỉ thấy một bên khuôn mặt lạnh lùng.

Cổ Tiêu có cảm giác tim mình đang đập mạnh đến bất ngờ, thật sự buồn cười, cho dù trong sự nghiệp anh đã trải qua nhiều biến cố, nhưng anh chưa bao giờ khẩn trương hay run sợ, vì sao hiện tại lại có loại tâm tình phức tạp này chứ? Anh theo bản năng nắm lấy bàn tay Hạ Cúc Hoa bước đi càng nhanh.

“Cổ Tiêu, con có nguyện ý cưới Hạ Cúc Hoa làm vợ hơn nữa cả đời này chỉ yêu một mình cô ấy, họa phúc cùng hưởng, vĩnh viễn không xa nhau không ?”

Yêu cô ? Cổ Tiêu nhếch môi đầu châm chọc, quay lại nhìn Hạ Cúc Hoa “Nguyện ý”

“Hạ Cúc Hoa, con có nguyện ý gả cho Cổ Tiêu làm vợ hơn nữa cả đời này chỉ yêu một mình cậu ấy, họa phúc cùng hưởng, vĩnh viễn không xa nhau không?”

“Con nguyện ý” trầm mặc một chút, Hạ Cúc Hoa mở miệng.

“Cô dâu chú rể trao nhẫn nào!”

Hai bàn tay khéo léo của hai cô phù dâu dâng lên cặp nhẫn đôi, chiếc hộp đựng nhẫn được thiết kế tinh xảo, đây là do Bà Cổ cùng Hạ Cúc Hoa kiên trì đòi tự đi ra ngoài chọn. Mà chiếc nhẫn tinh tế thanh lịch, Hạ Cúc Hoa vừa liếc mắt đã thích.

Cổ Tiêu nâng lên bàn tay của cô đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út, Hạ Cúc Hoa cũng vì Cổ Tiêu mà nhẹ nhàng đeo vào cho anh. Hai người không ngẩng đầu, bọn họ không nhìn thấy biểu cảm của nhau, chỉ đơn giản là hoàn thành các nghi thức.

“Bây giờ chú rể có thể hôn cô dâu”

Cổ Tiêu nhắc lên tấm khăn voan trắng muốt, cho dù Hạ Cúc Hoa không phải là xinh đẹp, nhưng có lẽ là nhờ bàn tay hóa trang rất tuyệt của mấy nhân viên trang điểm nên khuôn mặt trước mặt anh lại xinh đẹp thu hút mọi ánh nhìn. Hiện tại, cô thoát nhìn không chỉ có khí chất lạnh nhạt như thường thậm chí còn có vẻ phá lệ xinh đẹp.

Trái tim Cổ Tiêu chấn động, nâng lên gương mặt Hạ Cúc Hoa, kim lòng không được mà hôn xuống.

Cánh nóng môi bỏng của Cổ Tiêu cơ hồ cũng làm môi Hạ Cúc Hoa nóng theo, làm cho tâm cô vốn trầm tĩnh cũng không khỏi nhộn nhạo, cô nghĩ anh sẽ hôn lên trán mình, dù sao hôn lễ này chính là tổ chức vì Bà Cổ, những người còn lại chỉ là kẻ đến xem. Như nụ hôn của anh lại rớt xuống cánh môi cô, hơn nữa lại dùng sức mút vào nữa chứ, làm cho lòng cô cũng khấn trương theo, dâng lên nỗi kích động chưa từng có ở cô.

Đến ngay cả Cổ Tiêu cũng không hình dung nổi cảm thụ của chính mình, khi anh chạm vào đôi môi ngọt ngào mọng đỏ kia, thì lý trí đã như không còn tồn tại.

Nụ hôn vừa kết thúc, mọi người vỗ tay nhiệt tình, Bà Cổ cười đến vô cùng vui vẻ.

Khuôn mặt Hạ Cúc Hoa nổi lên một mặt ửng đỏ thản nhiên, hấp dẫn ánh nhìn chăm chú của Cổ Tiêu.

“Ta tuyên bố hai người là vợ chồng, chúc phúc cho hai con”

m thanh này làm Cổ Tiêu bình tĩnh, làm cho Anh nghĩ đến hành động mất kiểm soát của mình mới rồi, buồn bực siết chặt tay.

Tiếp đó là mọi người bắt đầu dùng tiệc cưới uống rượu mừng, trong khoảng thời gian này, Bà Cổ không ngừng nhắc con trai, nhưng Cổ Tiêu lại chưa từng lộ ra một nụ cười vui vẻ nào. Nhưng may mắn mọi người đều tập trung vào việc vui chơi giải trí, có lẽ trong mắt mọi người, Cổ Tiêu có khi nào mà không lạnh lùng chứ, cho nên cũng chẳng ai để ý.

.

Trở lại biệt thự, mọi người đều cảm thấy mệt mỏi.

“Mẹ, mẹ về phòng nghỉ trước đi! Cổ Tiêu mệt mỏi ngồi nghịch trên sofa lên tiếng.

“Mẹ không mệt mà.” Bà Cổ vẽ mặt vui cười thần thái sáng láng, “Các con đã thảo luận đi đâu hưởng tuần trăng mật chưa?”

Cổ Tiêu nhăn mi. Không thể nào! mẹ còn ngại mà chơi đùa chưa đủ náo nhiệt sao, được một tắc đã đòi tiền một thước? Anh đáp ứng cùng Hạ Cúc Hoa kết hôn đã là giới hạn lớn nhất, anh không có khả năng đối xử với nhau như các cặp vợ chồng bình thường khác được. Nhiều lắm chỉ cho cô cái danh phận Cổ phu nhân và cuộc sống chẳng phải lo lắng chuyện cơm áo mà thôi. Về cái khác, cô tự mơ đi.

“Mẹ, chúng con còn công việc bận rộn, lại bề bộn nhiều việc” Hạ Cúc Hoa vội vàng tỏ thái độ.

“Công việc khi nào cũng có thể làm, tiền có khi nào là kiếm đủ đâu. Tiêu, con cũng đã lâu rồi chưa có kì nghỉ nào, nên thừa dịp này đi đâu đó nghỉ ngơi cho khỏe cũng được mà.” Bà Cổ hờn giận nói.

“Mẹ, mẹ chớ quên điều kiện đầu tiên khi chúng con kết hôn là gì ?” Cổ Tiêu tức giận mở miệng.

“Nếu đã kết hôn, tức là cả đời sống chung, làm sao có thể cứ xem nhau như kẻ thù mãi được ! Các con cũng nên thử bồi dưỡng một chút tình cảm đi.” Bà Cổ nói thẳng mục đích của bản thân, tự hồ như quên mất con trai mình có bao nhiêu phần không tình nguyện với cuộc hôn nhân này.

“Mẹ” Cổ Tiêu thiếu chút nữa chửi ầm lên. Anh chỉ biết mẹ mình được một bước lại muốn tiến thêm một bước, anh đáng lẽ không nên thỏa hiệp với bà.

“Cúc Hoa, con cũng mệt mỏi rồi, lên lầu nghỉ ngơi đi ! Mẹ đã bảo A Ngũ đem đồ của con để trên phòng của thằng Tiêu cả rồi đấy.”

Bà Cổ không hề để ý đến cơn giận của thằng con trai, lại dùng cái nhìn ám muội nhìn cô con dâu, “Con hiểu thế nào là chung một phòng đi.”

“Mẹ” Hạ Cúc Hoa luống cuống chân tay, bất chợt gặp ánh mắt lạnh lùng mà Cổ Tiêu phóng tới, trong lòng lại càng không biết là sao mới phải. Xem ra mẹ toàn tâm toàn ý muốn hai người hòa hảo, nhưng mà...Điều này vốn không có khả năng.

“Tên tiểu tử ngu ngốc này, nếu để mẹ nhìn thấy Hạ Cúc Hoa phải ngủ ở khách phòng, thì con cũng đừng trách mẹ mà biết được , thì sẽ tức giận thế nào.” Bà Cổ cậy già lên mặt uy hiếp.

Bà biết con mình luôn hiếu thuận, dù thế nào cũng giữ mặt mũi cho người làm mẹ như bà. Nói thật ra, bà thực thích cô bé Hạ Cúc Hoa này, không phải chỉ vì ảnh hưởng của chuyện con trai bà làm với cô trước kia, bà chắc chắn một điều cô là một cô gái tốt khó mà có được. Đương nhiên, bà cũng không phải là không hiểu cảm giác của con trai mình, chỉ là bà tin tưởng con bà có một loại tình cảm phức tạp dành cho Cúc Hoa.

Nghe Bà Cổ nói vậy, Hạ Cúc Hoa cũng không thể nói gì thêm, chỉ biết gật đầu, nói tiếng chúc ngủ ngon rồi bước lên lầu.

“Mẹ cũng cần phải đi ngủ rồi, người tới tuổi cũng đã là không còn mấy thời gian, không biết đến khi nào mới được ôm cháu nội đây, cứ thế này sống cũng thật uổng. Tiêu à, con ngày mai đến công ty xem thử, nhất định phải dành ra được mười ngày nữa tháng đi hưởng tuần trăng mật.” Bà Cổ tuy chỉ là lăm bằm lâu bầu, nhưng vẫn là cố ý cho con nghe thấy.

Cổ Tiêu nhin không được thở dài một hơi, tuy rằng tức giận, nhưng bản thân sao lại đi chấp với một người già cả như mẹ chứ, không có biện pháp mà. Mà mẹ anh cũng nói không sai, bà cũng đã lớn tuổi như vậy, chẳng lẽ chính mình lại phát giận với bà sao ? Nghĩ đến đây thì anh cũng bước theo lên lầu.

Cửa phòng cách một tiếng rồi mở ra, làm cho Hạ Cúc Hoa đang thay đồ bị dọa sợ mà nhảy dựng lên. Cô quay đầu lại, Nhìn Cổ Tiêu với sắc mặt khó coi bước vào, Anh cũng không có mở miệng, chỉ cố tháo chiếc cavat ở cổ, cởi đi bộ tây trang trên người.

Hạ Cúc Hoa trầm mặt trong chốc lát, “Tôi có thể ngủ ở đây chứ”

Nghe vậy, Cổ Tiêu ngẩng đầu hung hăng trừng liếc cô một cái.

Hạ Cúc Hoa cũng không đoán được Anh suy nghĩ cái gì, đánh hỏi lại : “Tôi có cần phải trở về phòng tắm không ?”

Cổ Tiêu lạnh lùng hỏi lại : “Nơi này không có phòng tắm sao ?”

Hạ Cúc Hoa gật đầu, cầm lấy áo quần, mở cửa bước vào phòng tắm, rồi cũng lại tắm rất nhanh liền bước ra ngoài, thấy Cổ Tiêu đã cởi sạch chỉ để lại độc nhất mảnh vải cuối cùng, để lộ ra thân hình kiện mỹ, Hạ Cúc Hoa không khỏi đỏ mặt: Tuy cô cùng anh đã sinh một đứa con, nhưng kì thật vẫn là cô thiếu nữ mười chín tuổi thanh thuần không hiểu đời của năm đó.

Cổ Tiêu đang tự sinh hờn dỗi, không thèm liếc cô mà bước luôn vào phòng tắm

Hạ Cúc Hoa đi về khách phòng của mình, ôm theo chiếc chăn đi qua đây, trong phòng được trải một lớp thảm rất dày, Hạ Cúc Hoa tự ý trải chăn lên sàn nhà rồi đi ngủ, hôm này cô thực sự là mệt chết đi được.

Khi cô mười tám tuổi, cũng từng ảo tưởng về hôn lễ của chính mình, rất đơn giản, thật mộc mạc, không cần áo cưới, không cần giáo đường, chỉ cần đứng bên cạnh cô dâu xinh đẹp là người đàn ông mà cô yêu là đủ rồi, hai người cứ thế nắm tay nhau cùng bước, cứ thường thường thản nhiên mà đi qua hết đời người. Nhưng mà, hôn lễ hôn nay thực sự hoa lệ, cũng có một chú rể tựa như bạch mã hoàng tử bên cạnh, nhưng lại không thể tạo cho cô chút hưng phấn gì. Bởi vì không biết từ khi nào cô đã đánh mất luôn cảm xúc hỉ nộ ái ố.

Trong lúc ngủ mơ màng, Hạ Cúc Hoa cảm nhận được Cổ Tiêu bước ra. Cô chỉ muốn ngủ thôi, chính là bên ngoài có một trận gió lạnh thổi vào làm cho cô bừng tỉnh, khi bé con mới sinh, hai mẹ con cô ngủ trên một căn gác cao nhất trên chỉ có mái tôn, mùa hè nóng như thiêu, mùa đông thì lạnh thấu xương, cô phải luôn lo lắng con trai có bị nóng hay lạnh nên buổi tối không biết thức dậy bao nhiêu lần để kiểm tra. Hiện giờ con trai bỏ cô đi rồi, cô vẫn vô thức bừng tỉnh trong đêm, nhưng lại không còn nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn quen thuộc kia nữa, lại làm cho lòng cô vừa đau vừa mê mang.

Hạ Cúc Hoa cảm giác có hai bàn tay to lớn đang kéo lấy cô, làm cô bất giác mở to đôi mắt, nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của Cổ Tiêu lại lên cơn tức giận, cô khó hiểu nhìn anh.

“Cô khinh thường giường của tôi đến nỗi không thèm ngủ trên đó ư ?” Cổ Tiêu tức giận nói.

“Nhưng mà...” Hạ Cúc Hoa không hiểu, vừa rồi cô hỏi anh đúng là không có lên tiếng phản đối a !

“Cô không phải lại muốn ở trước mặt mẹ tôi rồi khóc lóc kể lể tôi để cô ngủ trên sàn đấy chứ ?”

“Tôi không khóc” Giọng nói Hạ Cúc Hoa ần ần vài phần chua xót.

Nghe vậy Cổ Tiêu trừng mắt nhìn cô, “Đi lên ngủ, có nghe thấy không đó ?”

Hạ Cúc Hoa gật đầu, ôm luôn đồng chăn của cô đặt lên giường, nhẹ giọng nói : “Tôi đi ngủ trước đây.”

Cổ Tiêu gật đầu, Hạ Cúc Hoa liền nằm xuống mà ngủ, tuy giờ vẫn chỉ là một mình ngủ, nhưng tựa như có cái gì đó gõ nhẹ vào lòng cô, làm cho cô không thể yên ổn đi vào giấc ngủ.

4. Chương 4

Bạch Thủy Tiên nhìn Cổ Tiêu đang không kiên nhẫn mà nhíu mày, hiện tại là trong cuộc họp, quản lý các phòng đang trình bày các dự án của mình.

Trước đây Cổ Tiêu còn cô gắng lắng nghe , hơn nữa có thể nhanh chóng mà nói ra ưu khuyết điểm của nó, nhưng hôm nay anh chưa từng mở miệng, lại làm ọi người bất an nhiều hơn.

“Tổng tài.” Bạch Thủy Tiên nhẹ nhàng lên tiếng.

Cổ Tiêu cau mày, phát tay. “Hội nghị kết thúc, có chuyện gì thì đến văn phòng tôi để thương nghị.” Nói xong liền đứng lên rời đi.

Để lại một đám người trừng mắt nhìn theo chưa hiểu có chuyện gì xảy ra.

Bạch Thủy Tiên nhanh chóng đuổi theo, chỉ thấy Cổ Tiêu đang bước vào văn phòng của chính mình.

Cổ Tiêu ần ần huyệt thái dương, cảm giác có chút mệt mỏi. Đêm qua anh cơ hồ không hề ngủ, bởi vì bên cạnh chính là Hạ Cúc Hoa, cô cũng đang chìm vào giấc ngủ không mấy yên ổn, trọn cả buổi tối chỉ có lật qua lật lại, anh thậm chí còn thấy nước mắt còn vương trên khuôn mặt của cô.

Điều này làm Anh khiếp sợ không thôi, vừa không dám đánh thức cô vừa không yên lòng, cả buổi tối bất an nhìn cô ngủ, đến gần sáng mới nhắm mắt được một lát. Vốn có ý định chất vấn cô, nên đã cố dậy sớm, thế mà lại phát hiện cô đã đi ra khỏi phòng.

“Anh làm sao vậy ? Tổng tài.” Bạch Thủy Tiên hỏi.

Cổ Tiêu lắc đầu, “Không có việc gì, bản kế hoạch dự án đâu, đưa qua cho tôi đi.”

Bạch Thủy Tiên trước đem bản dự án đưa lên, tuy ngập một bụng khó hiểu, nhưng cô vẫn chẳng có tư cách gặng hỏi, chỉ có thể rầu rĩ nói : “Em ra ngoài trước đây.”

Cổ Tiêu gật đầu, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, vội vàng mở miệng : “Đợi chút, Thủy Tiên”

Bạch Thủy Tiên vội vàng đứng lại, mỉm cười hỏi : “Vâng, tổng tài còn có chuyện gì sao ?”

“Giúp tôi xem thử lịch trình làm việc, có thể hay không xếp ra một tuần rảnh rỗi không?” Cổ Tiêu vừa nhìn bản kế hoạch vừa nói.

Bạch Thủy Tiên kinh ngạc nói : “Tổng tài, lịch của anh đã xếp đầy từ trước, hơn nữa đến tuần sau anh còn có một chuyến bay đến Pháp mà.” Cô ngạc nhiên không phải là không có nguyên nhân, bởi vì đi theo Cổ Tiêu vài năm, biết anh là một người cuồng công việc, không có nguyên nhân đặc thù chắc chắn sẽ không yêu cầu được nghỉ ngơi, huống hồ là nghỉ trong thời gian dài như vậy.

“Nước Pháp” Cổ Tiêu hơi động lòng, gật đầu, “Được rồi, em đi ra ngoài trước đi.”

Bạch Thủy Tiên thất vọng bước ra. Vài năm này, cô đã đi theo Cổ Tiêu nhưng lại không nhìn thấy một tia động tâm nào trong mắt anh, anh cứ như vậy mà đem cô trở thành trợ thủ đắc lực và cũng chỉ quan hệ ở mức bạn bè : Chẳng lẽ mình không đủ xuất sắc, không thể làm anh động lòng sao ?

Nghĩ đến đây Bạch Thủy Tiên không khỏi có chút khổ sở.

Đúng giờ tan tầm, Cổ Tiêu tự mình lái xe về nhà.

“Mẹ” Cổ Tiêu ân cần thăm hỏi, “ Hôm nay mẹ có ra ngoài tản bộ không vậy ?”

“Có mà, mẹ đi dạo trong vườn, ngắm hoa cúc nở a” Bà Cổ cao hứng kể.

“Vậy là tốt rồi, con lên lầu trước đây.” Ánh mắt Cổ Tiêu không tự chủ mà ngăm liếc ngang khắp nhà, tựa như đang tìm kiếm gì đó, rồi lập tức bước lên lầu, trong phòng cũng chỉ là một mảnh im lặng, liền nhanh chóng thay đổi y phục rồi xuống lầu.

“Tiêu, lại đây ngồi một chút” Bà Cổ đang xem TV, nhẹ gọi con trai đến bên người.

Cổ Tiêu gật đầu, ngồi ở ghế sofa đối diện mẹ mình.

“Thế nào ? Các con định khi nào thì đi hưởng tuần trăng mật ?” Bà Cổ mở miệng liền hỏi luôn chuyện mình muốn biết.

Cổ Tiêu có chút đau đầu, suy tư chốc lát, “Để tuần sau đi!” Tuần sau Anh còn có một cuộc họp ở Pháp, thuận tiện mang cô đi cùng, miễn ẹ anh hỏi không ngừng.

“Thật sự, đi nơi nào?” Bà Cổ vui vẻ hỏi.

“Nước Pháp”

“Không tồi a, nghe nói nơi ấy vô cùng lãng mạn, con cũng thật biết chọn địa điểm đi.” Bà Cổ cười đến cực kì thỏa mãn.

“Mẹ” lãng mạn? Thực mệt với những suy nghĩ trong đầu của mẹ anh, Cổ Tiêu thực không biết nên khóc hay cười đây.

“Nhưng Cúc Hoa chưa có hộ chiếu.” Bà Cổ chợt nhớ đến việc này.

“Con có bạn làm bên đại sứ quán, trong vòng 3 ngày hẳn có thể lấy được.” Cổ Tiêu không chút để tâm nói. Điểm này anh đã sớm nghĩ đến.

“Con cũng nên để cho bản thân được nghỉ ngơi một chút, cả ngày chỉ biết có làm việc, thân thể không biết còn chịu được bao lâu nữa.”

Bà Cổ có chút đau lòng nhìn con.

“Mẹ, con hàng năm đều đi kiểm tra sức khỏe, không có việc gì đâu mà.” Cổ Tiêu vừa bực vừa buồn cười, trong lòng có lời muốn phản biện, nhưng cũng không mở miệng nói gì thêm.

Đột nhiên, chuông điện thoại vang lên, má Ngũ đứng bên cạnh tiếp điện thoại, trả lời vài câu rồi treo máy.

“A Ngũ, là ai gọi vậy ?” Bà Cổ tò mò hỏi

“Là cô chủ, cô bảo đêm nay cô không thể trở về ăn cơm.”

Nghe vậy, Cổ Tiêu nhú mày, “Cô ấy đi nơi nào ?”

“Cô chủ đi làm.” Ngũ mẹ trả lời, “Bà chủ, cậu chủ, hai người ăn trước được không ?”

“Bọn trẻ các con thật là, cái gì mà lại đem công việc đặt lên hàng đầu thế chứ, vừa mới tân hôn, và cả hai, đứa nào cũng lao đầu vào làm việc.” Bà Cổ bất mãn nói.

Cổ Tiêu trong lòng dâng lên một cỗ tức giận, nhìn mẹ một câu cũng không nói.

“Mẹ, chúng ta ăn cơm trước đi.”

“Được, A Ngũ, cô để riêng đồ ăn cùng canh cho con bé, đồ bên ngoài một chút dinh dưỡng cũng không có.” Bà Cổ lên tiếng nhắc nhở.

Hôm nay Cổ Tiêu ngoại lệ không đi lên thư phòng để làm việc mà ngồi xem TV cùng mẹ, chính anh cũng có chút không yên lòng. Thời gian trôi qua càng lâu, trong lòng lửa giận càng tích tụ.

“Tiêu, đã chín giờ rồi, con đi xem Cúc Hoa đi ! Cũng không biết con bé có gặp chuyện gì không.” Bà Cổ lo lắng nói.

Không đợi mẹ mình nói xong, Cổ Tiêu đã lập tức đứng lên, bước vào phòng ở tầng trên khoác vội một chiếc áo ngoài rồi lái xe đi.

Bà Cổ nở nụ cười, ngay đó lại đối với má Ngũ thở dài, “Tôi biết là đứa con này ngoài miệng thì nói không thương, nhưng mà nuôi con từ nhỏ thế nào lại không hiểu con chứ, tâm nó thiện lương, gây ra lỗi lầm lớn như vậy, tuy miệng nói cứng chẳng để ý, nhưng trong lòng lại luôn nhớ mãi không quên. Thâm tâm nó vì chuyện của Ngọc Nhi mà thống khổ đến giờ, đổ hận lên đầu con bé, nhưng kì thật nó đã sớm đem Cúc Hoa đặt ở trong lòng, bằng không, sẽ không như vậy, nhiều năm rồi mà không có lấy một người con gái bên cạnh. A Ngũ, cô cũng nhìn thấy Bạch tiểu thư kia đi, một cô gái xuất sắc như vậy, nếu không phải đáy lòng nó đã chứa một hình bóng khác, cô nghĩ xem làm sao có thể không động tâm chứ.”

“Đúng vậy, Bạch tiểu thư quả thật tài mạo song toàn, am hiểu ý người khác, bà chủ còn muốn cô ấy làm con dâu mà!”

Bà Cổ cười khổ, “Nếu không có Cúc Hoa, tôi cũng từng nghĩ như vậy thật, cô cảm thấy Cúc Hoa thế nào?”

“Cô chủ tuy rằng không thích nói chuyện, cũng là một người tâm địa thiện lương, là cô gái tốt khó có được, hơn nữa cũng không có tính tình tiểu thư, thực làm cho người ta yêu thích.”

“Đúng vậy, tuy rằng trải qua nhiều biến cố như vậy, mà vẫn có thể kiên cường sống, tôi thấy tâm tính tình của con bé nhất định có thể làm cho Tiêu nhi động tâm .”

“Hiện tại chỉ cần chờ cô chủ cùng cậu chủ cởi bỏ khúc mắc, bà chủ là có thể sớm cháu nội.”

Bà Cổ ha ha bật cười, « Hy vọng được như thế.”

Aiuyen.aiuyen.aiuyen

Cổ Tiêu chạy xe thật sự rất nhanh, đến nơi, gọn gàng phanh xe vào bên cạnh đường, mang đến một tiếng động chói tai . Anh giận dữ đóng sầm cửa xe lại, vào đại sảnh, dựa vào tư liệu trong trí nhớ đi lên tầng 9, tuy rằng tức giận nhưng trong đó còn có ưu sầu khó có thể phát hiện được.

Trong văn phòng Hạ Cúc Hoa còn đang kiểm tra sổ sách, sắp đến cuối tháng, thân là kế toán công việc cô cần phải làm còn rất nhiều.

Tiếng bước chân truyền đến càng lúc càng gần, làm cho cô ngẩng đầu lên, khó hiểu: Đã trễ thế này, còn có ai trở lại công ty nữa chứ? Mà vừa lúc nhìn thấy người đến là Cổ Tiêu, có một chút kinh ngạc biểu lộ ở trên gương mặt cô .

“Đã là mấy giờ rồi, cô còn ngồi ở chỗ này à?” Cổ Tiêu tức giận hét to.

“Tôi còn có một chút công việc chưa có làm xong.” Hạ Cúc Hoa mở miệng giải thích, bởi vì bộ dáng của anh có chút dọa người.

“Cô không cần đi làm nữa , tôi có thể nuôi cô, thân là phu nhân tổng tài của tập đoàn Cổ thị, cô không cần đi làm công cho người ta.”

“Tôi làm cho anh hồ thẹn sao?”

Cô nói nói gì vậy! Cổ Tiêu sắc mặt càng âm trầm , anh không hiểu cô rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?

Cảm giác được ánh mắt lạnh liệt của Cổ Tiêu, Hạ Cúc Hoa yên lặng thu thập tài liệu trên bàn .

“Ngày mai bắt đầu nghỉ việc đi.” Cổ Tiêu dùng ngữ khí ra lệnh nói.

Hạ Cúc Hoa yên lặng gật đầu, cô sẽ không phản bác, cũng biết phản bác không có tác dụng gì.

Nhìn đến Hạ Cúc Hoa một chút cũng không phản kháng, chấp nhận tất cả, Cổ Tiêu càng tức giận hơn, nhưng lại không chỗ phát tiết, chỉ có thể ở trở về thời điểm đem xe phòng nhanh như bay.

Hạ Cúc Hoa cơ hồ chịu không nổi tốc độ xe nhanh như vậy, chỉ có thể nhắm mắt lại vô lực thừa nhận.

Khi Cổ Tiêu nhìn thấy vẻ mặt thống khổ của Hạ Cúc Hoa, mới giật mình dừng xe lại.

Hạ Cúc Hoa lập tức mở cửa xe, không thể ngăn nổi mà ói ra ngoài.

Cổ Tiêu lập tức xuống xe, nhìn đến bộ dáng cô khó chịu, trong chốc lát hối hận tràn ngập nội tâm, cũng không biết làm gì khác, vươn tay nhẹ nhàng vuốt phía sau lưng của cô, làm cho cô có thể thoải mái một chút, miệng ra vẻ tùy ý hỏi: “Cô thế nào ?”

Tựa hồ đem tất cả những gì có trong bụng nôn ra sạch sẽ, Hạ Cúc Hoa mới cảm thấy dễ chịu một chút, cô lắc đầu, cũng không có trách cứ Cổ Tiêu, bởi vì vô luận anh làm cái gì, cô hẳn là nên nhận lấy .

Kế tiếp đó, Cổ Tiêu tận lực đem xe chạy chậm một chút, còn dùng không dễ phát hiện ánh mắt bắn phá đến trên người Hạ Cúc Hoa, nhìn thấy cô cũng không có gì khác thường mới an tâm.

Để cho Hạ Cúc Hoa tắm xong đi ra, Cổ Tiêu mở miệng nói: “Tuần lễ sau chúng ta sẽ đi Pháp, cô lấy giấy chứng minh đưa cho tôi.”

“À.” Hạ Cúc Hoa gật đầu, lấy ra giấy chứng minh từ trong ví tiền của chính mình đưa cho anh.

Cổ Tiêu nhận lấy, nhìn đến ảnh chụp đó là cô gái với nụ cười tươi tắn như ánh mặt trời, không khỏi sững sốt một chút, nhìn ngày tháng trên đó mới phát hiện là từ mười năm trước , khi đó cô đại khái mới mười sáu, mười bảy tuổi. Nụ cười kia làm cho Cổ Tiêu nhìn không được nhìn thêm vài lần, sau đó mới đặt vào bóp da của chính mình.

Nhìn đến trên người Hạ Cúc Hoa mặc áo ngủ vừa bảo thủ lại mộc mạc, anh không khỏi nhăn mi, áo ngủ kia tuy rằng giặt thật sự sạch sẽ nhưng đã trở nên bạc trắng đi rồi, không cần nghĩ cũng biết đã dùng từ khá lâu .

“Hai bên ngăn kéo đều có tiền mặt, nơi này còn có thẻ tín dụng, cô có thể cầm lấy để mua quần áo cùng đồ dùng gì đó cô thấy cần.”

Hạ Cúc Hoa lại lắc đầu, “Tôi không cần tiền.”

“Tôi cho cô không phải bắt cô mượn.” Cổ Tiêu lớn giọng, thập phần mất hứng vì bị cô cự tuyệt.

Hạ Cúc Hoa chỉ có thể gật gù đầu, “Tôi có thể đã ngủ chưa?”

Cổ Tiêu hờn giận nói: “Chẳng lẽ tôi không cho cô ngủ sao?” vì sao cô mỗi lần đều dùng giọng điệu như đang năn nỉ, tựa hồ chuyện gì đều phải trải qua sự đồng ý của anh mới có thể làm vậy, bọn họ là vợ chồng, cũng không phải quan hệ cấp trên cấp dưới.

Hạ Cúc Hoa nói ngủ ngon, liền im lặng nằm ở một bên giường, tận lực không chiếm chỗ còn lại.

Thấy hành động của cô, Cổ Tiêu thở ra một hơi, bước vào phòng tắm, còn tiếp tục như vậy, anh khẳng định sẽ giận điên lên mất. Trời biết anh là người bình tĩnh, tự chủ siêu cường, nhưng từng hành động nhỏ bé cùng lời nói vô tâm của Hạ Cúc Hoa, đều có thể anh nổi cơn tức giận.

Sau khi ra, Cổ Tiêu cảm giác được cô cũng không có ngủ say, cô tựa hồ cũng không dễ dàng đi vào giấc ngủ, hơn nữa dễ bừng tỉnh, là vì mơ thấy hành vi ác liệt anh trước kia đối cô sao? Anh chưa xót nghĩ.

“Cô buổi tối mơ thấy cái gì vậy?” Cổ Tiêu nhin không được. Anh muốn biết cô vì sao rơi lệ.

Mơ thấy cái gì?

Hạ Cúc Hoa cứng đờ, cô mơ thấy đều là cùng Hiên Nhi vui cười, cùng nhau khóc, mỗi lần cô mơ thấy là thời gian cùng Hiên Nhi chơi đùa vui vẻ, cuối cùng nhìn thấy Hiên Nhi cách cô càng ngày càng xa, cười đối cô nói — mẹ, mẹ phải cười nha, mẹ, cười nha!

Sau đó, bé con liền biến mất không thấy nữa.

Thấy cô không có trả lời, Cổ Tiêu cố chấp hỏi: “Vậy cô vì sao lại khóc?”

Khóc? Hạ Cúc Hoa chấn động, từ sau khi đáp ứng với bé con là sẽ chỉ cười, cô chưa bao giờ khóc. Cô nghĩ đến chính mình đã làm được điều mình hứa hẹn với con trai, kỳ thật cô căn bản không có làm được, bởi vì lòng của cô còn đang khóc, ngay cả bản thân khóc cũng không biết.

Nhìn thấy Hạ Cúc Hoa vẻ mặt đau đớn, Cổ Tiêu trong lòng co rút, không tiếp tục hỏi nữa. Anh luôn đối với mọi chuyện ngoài thân đều thờ ơ, thậm chí không có nửa điểm hiếu kỳ, vì sao lại muốn biết trong lòng cô đang nghĩ cái gì chứ? Muốn biết cô đã trải qua những gì? Mang theo cảm giác phức tạp không biết tên, Cổ Tiêu nằm xuống ở bên kia giường ngủ.

Xử lý tốt công việc trong một ngày, thời gian tan tầm nhanh chóng đến. Cổ Tiêu một bên thu thập tư liệu trên bàn, nghĩ tới cái gì đó, lập tức ấn điện thoại nội tuyến, “Thủy Tiên, vào đây một chút.”

“Vâng.” Chết giọng thanh thúy đáp lại

Chỉ chốc lát sau, tiếng bước chân đến gần, vang lên tiếng gõ cửa.

“Vào đi.”

Đẩy cửa ra đi vào là Bạch Thủy Tiên một thân áo váy màu phấn trắng, cô luôn xinh đẹp giỏi giang, trên mặt mang theo kinh hỉ không che dấu được, “Có chuyện gì vậy? Tổng tài.” Trước kia khi tan tầm hoặc tăng ca, Cổ Tiêu đều tiện đường đưa cô về nhà, hoặc mời cô cùng nhau dùng bữa tối. Nghĩ lại, cũng lâu rồi bọn họ không có tâm sự.

“Vé máy bay đi Pháp đặt xong chưa?” Cổ Tiêu ngẩng đầu hỏi.

“Đặt xong rồi ạ, ngày mai chín giờ lên máy bay.” Bạch Thủy Tiên có chút kinh ngạc, Cổ Tiêu rất ít hỏi đến những việc nhỏ như đặt vé, đặt chỗ hoặc tặng quà, các việc vặt linh tinh đều là nhờ thư ký đi làm.

“Vậy phiền cô nhiều đặt thêm một chỗ ngồi.”

“Thêm một vị nữa sao? Tổng tài, không phải em cùng đi với anh sao? Chẳng lẽ còn có người phụ trách khác cũng cùng đi à?” Bạch Thủy Tiên càng kinh ngạc. Kế hoạch đi Pháp là đã sớm sắp đặt khá hoàn hảo từ trước, nếu còn có khác người phụ trách muốn cùng đi, không lý nào cô lại không biết a!

“Không phải người công ty, giúp tôi xem có thể hay không thêm đặt thêm chỗ ngồi.”

“Vâng.” tuy đầy bụng khó hiểu, nhưng Bạch Thủy Tiên chỉ có thể làm theo, đi ra ngoài gọi điện thoại.

Một lát sau, cô lại lần nữa gõ cửa đi vào. “Tổng tài, vé khoang hạng nhất chuyến bay vào buổi sáng chín giờ ngày mai đã bán hết rồi, chỉ còn lại chỗ ngồi ở khoang phổ thông.”

“Khoang phổ thông.....” Cổ Tiêu suy tư một chút, trải qua vài ngày ở chung, anh phát hiện Hạ Cúc Hoa tựa hồ không có phản ứng gì, đối với việc người khác muốn cô làm thì chưa bao giờ cự tuyệt, tựa hồ bản thân không có chút cảm giác buồn vui nào vậy, chuyện này làm cho anh có đôi lúc bực mình, nhưng trước mắt anh căn bản không nghĩ thay đổi tính tình của cô. Nếu muốn cô ngồi khoang phổ thông, chắc chắn cô cũng sẽ không có gì ý kiến, nhưng là anh không muốn làm như vậy.

“Đặt vé một lần nữa đi, sửa đến chuyến mười giờ xem thử.”

“Vâng, xin hỏi người đó tên là gì, là nam hay là nữ?”

Cổ Tiêu đã thu thập mọi thứ gọn gàng, đứng lên, “Hạ Cúc Hoa, nữ.”

“Hạ Cúc Hoa.” tên này hình như cô ở nơi nào đó nghe qua, nhưng hẳn là không phải là người công ty đi? Mà nếu không phải người công ty, vì sao lại cùng tổng tài đi Pháp chứ? Bạch Thủy Tiên nhin không được hỏi: “Tổng tài, cô là ai vậy?”

“Vợ của tôi.” Cổ Tiêu liếc nhìn cô một cái, “Nếu đặt được vé máy bay, thì gọi điện thoại cho tôi, tôi đi trước đây.”

Bạch Thủy Tiên ngơ ngác nhìn Cổ Tiêu đi ra ngoài, còn chưa kịp lấy lại tinh thần khi nghe câu trả lời của anh. Trời ạ! Cổ Tiêu có vợ từ khi nào vậy, mà cô cư nhiên không biết gì? Rốt cuộc là có chuyện gì đã xảy ra?

Cô giờ mới phát hiện nhiều như vậy năm ở chung, nhưng tuyệt không hiểu hết con người của Cổ Tiêu. Biết được tin này, làm cho gương mặt vốn xinh đẹp giờ mang theo một chút tái nhợt cùng khiếp sợ tiếp đó là bi phẫn.

Hoa cúc đủ màu sắc dáng hình trong vườn khoe ra từng cánh hoa mỏng manh, theo gió nhẹ khẽ khàng đong đưa, tựa hồ như đang múa trong gió, dưới bóng tịch dương ánh chiều tà chậm trôi, có vẻ càng thêm xinh đẹp động lòng người.

“Xem, bông hoa cúc này có đẹp không này?” Bà Cổ ngồi ở ghế, cao hứng hỏi.

“Đẹp quá.” Hạ Cúc Hoa thản nhiên nở nụ cười. Đúng vậy! Thật đẹp, những bông hoa xinh đẹp khoe hương!

“Mấy năm nay có vào thăm cha của con không?” Bà Cổ khuôn mặt nghiêm túc hỏi.

“Ba năm trước ông ấy đã qua đời trong tù a.”

Cha Hạ Cúc Hoa, giống như sói xám gian ác trong những câu truyện cổ tích, làm cho người ta kinh hồn táng đảm. Trong trí nhớ của cô thuốc và rượu chưa từng rời khỏi tay ông, còn thích đánh bạc. Chỉ cần thua, ông liền uống say mềm, cầm lấy cây gậy đặt ở góc tường, dùng toàn lực quất lên người cô. Khi mới bắt đầu cô còn không hiểu chuyện, liền khóc hô gọi mẹ. Nhưng mẹ chưa bao giờ xuất hiện, cho dù có xuất hiện cũng chỉ ôm mặt khóc.

Dần dần, cô đã không còn kêu đau, cũng sẽ không khóc nữa, cảm giác của cô đã sớm chết lặng. Sau đó cha còn làm nên chuyện ác tày trời đó, rồi Cổ Tiêu tới báo thù. Ngay từ đầu cô đã cố giãy dụa, nhưng khi vừa nghe đến anh là ai, cô phát hiện chính mình căn bản không có khả năng chống cự.

Bởi vì cha làm nên chuyện sai lầm, mà trên người cô chảy cùng một dòng máu với ông, “cha nợ con trả” vốn là thiên kinh địa nghĩa (chuyện hiển nhiên), cho nên anh hành động như vậy cô chỉ có thể chấp nhận vận mệnh của mình. Nhưng tại thời điểm giống như vui thích trong sự đau đớn, cô vẫn là nhin không được căn Cổ Tiêu một cái, cô không biết bản thân vì sao lại dùng hết toàn lực đi căn anh.

Bà Cổ nhìn vẻ mặt của Hạ Cúc Hoa ánh lên nỗi sợ hãi, nhin không được thở dài một hơi, “Con còn khổ sở sao? Mẹ từng nghe nói ông ấy cũng không phải một người cha tốt, hút thuốc, uống rượu, đánh bạc, còn thường xuyên đánh con có phải hay không? Aiz! Bất quá cha thủy chung vẫn là cha, dù xấu xa vẫn là cha mình.”

“Đúng vậy, con cũng không phải khổ sở, chỉ là nhớ tới một ít chuyện cũ.” Hạ Cúc Hoa lấy lại tinh thần, cười nhạt.

“Tốt lắm, đều là mẹ không tốt, chuyện quá khứ không cần thiết thì cũng đừng nhắc tới nữa.” Võ nhẹ vào bàn tay Hạ Cúc Hoa, Bà Cổ ẩn ẩn nói lời xin lỗi.

Hạ Cúc Hoa không để ý nhiều chỉ lắc đầu.

“Ngày mai sẽ đi Pháp, có cái gì cần chuẩn bị nữa không?” Bà Cổ vội vàng thay đổi đề tài.

“Không có.”

“Nghe nói trang phục ở Pháp được đánh giá cao, con đi nhớ phải mua nhiều một chút biết không? Đừng chỉ luân phiên hai bộ quần áo thay đổi qua lại như thế, người trẻ tuổi nên biết chăm chút cho bản thân nhiều hơn một chút, nếu đến cái tuổi của mẹ rồi thì có muốn làm gì cũng vô dụng a.”

Bà Cổ mỉm cười nói.

Mấy ngày nay ở chung với nhau, bà thấy Hạ Cúc Hoa tuyệt không để ý việc hưởng thụ vật chất, ngày thường mặc quần áo liền chỉ hai bộ. Bây giờ vẫn còn có cô gái đơn thuần thế nào sao, Bà Cổ thực cao hứng cực kỳ.

Hạ Cúc Hoa gật đầu. Trong lòng có chút khổ sở, ngày mai là thứ bảy, là ngày cô đến thăm con, xem ra phải đến tuần sau trở về rồi mới có thể gặp cực kỳ. Cô không muốn làm cho những người khác biết sự tồn tại của bé con, trong lòng cô hiểu được vô luận là bà Cổ hay Cổ Tiêu đều là người có tâm địa thiện lương, nếu để cho hai người biết, chỉ là tăng thêm một tầng thương tâm mà thôi.

Theo tiếng bước chân trầm ổn truyền đến, Cổ Tiêu xuất hiện ở trước mặt các cô, anh nhìn Hạ Cúc Hoa một cái, đối mẹ mình mỉm cười ân cần thăm hỏi: “Mẹ, hôm nay cảm thấy thế nào?”

“Tốt, hôm nay đẹp trời, nên tâm tình cũng thư sướng hơn rất nhiều.” Bà Cổ cười trả lời.

“Sắc trời dần tối, gió lớn hơn rồi, chúng ta vào đi thôi!”

“Được, A Ngũ chắc cũng làm xong cơm chiều! Cô ấy a, hiện tại đều sợ nhìn thấy Cúc Hoa đâu.” Bà Cổ đứng lên.

“Vì sao?” Cổ Tiêu giương mi, liếc mắt nhìn Hạ Cúc Hoa một cái, cô như cũ vẫn chỉ một vẻ lãnh đạm.

“Bởi vì Cúc Hoa luôn đòi giúp A Ngũ nấu cơm quét tước, cô ấy lại không chịu.” Nghĩ đến hình ảnh đó, Bà Cổ bật cười ha ha.

“Thế sao.” Cổ Tiêu tâm có chút động.

Trên bàn cơm bày ra năm món mặn một món canh, sắc hương câu toàn.

Cổ Tiêu cơ hồ nhú mày, bởi vì chỉ ăn mấy miếng cơm, gấp mấy chiếc miếng rau xanh Hạ Cúc Hoa đã muốn buông đũa, anh đáng lẽ nên sớm phát hiện cô căn bản không ăn cái gì, khó trách cô lại gầy như vậy, sắc mặt thì luôn không tốt.

“Cúc Hoa, con như thế nào lại ăn ít như vậy?” Bà Cổ nhin không được lo lắng hỏi.

“Đã no rồi a.” Hạ Cúc Hoa mỉm cười nói.

“Có phải hay không A Ngũ làm đồ ăn không hợp với khẩu vị của con?”

“Không, đồ ăn ngon lắm, nhưng con vốn ăn không nhiều.” Hạ Cúc Hoa vội vàng lắc đầu trả lời.

“Nhưng mà cũng không thể ăn ít như vậy, con lại không ăn đồ ăn vặt, chỉ có uống vài cốc nước, làm sao có thể không đói bụng?”

“Con quen thế rồi.” Hạ Cúc Hoa vẫn thản nhiên cười cự tuyệt, “Mọi người từ từ ăn.” nói xong, cô định đứng dậy cầm bát cơm định xuống phòng bếp.

“Ngồi xuống.” Cổ Tiêu bỗng nhiên ra tiếng.

Hạ Cúc Hoa giật mình, không nói gì thêm, thực nghe lời mà ngồi xuống.

Cổ Tiêu đứng dậy cầm lấy bát của cô lại xới thêm nữa bát cơm, còn gấp thiết nhiều đồ ăn, rồi đem một bát đầy ắp đặt ở trước mặt cô, dùng ngữ khí ra lệnh nói: “Đem tất cả đồ ăn đều ăn hết đi.”

Hạ Cúc Hoa khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, nhìn đôi con ngươi tràn ngập sự kiên định của Cổ Tiêu, chỉ có thể lại cầm đĩa lên gian nan nâng bát từng ngụm từng ngụm đưa thức ăn vào miệng nhấm nuốt.

Thấy này một màn này, bà Cổ vụng trộm nở nụ cười.

Trong bụng đồ ăn tựa hồ không tiêu hóa được, Hạ Cúc Hoa cảm thấy rất khó chịu, nhưng vẫn cố ngồi cùng bà Cổ xem hết tiết mục trên tivi xong mới lên lầu.

Từ phòng tắm đi ra, không có thấy Cổ Tiêu, cô biết anh đang ở thư phòng cách vách xử lý công việc.

Nằm ở trên giường, Hạ Cúc Hoa cảm thấy bụng bắt đầu trướng lên đau đớn. Cô biết đó là bởi vì một thời gian dài ăn ít, hôm nay đột ngột nhét vào nhiều như vậy đồ ăn, dạ dày vì thích ứng không được, mới phát ra kháng nghị.

Trong lúc ngủ mơ, cô nghe được Cổ Tiêu vào phòng cởi quần áo đi tắm, sau đó đi ra, bên tai lại nghe được giọng nói của anh.

“Cô đã ngủ chưa?”

Hạ Cúc Hoa cố gắng mở to đôi mắt mơ màng, bởi vì ngọn đèn quá mức chói mắt, một hồi lâu mới mở được, cô chờ câu hỏi của anh.

“Có phải hay không ở nhà không có việc gì để làm?” Dùng khăn xát khô tóc của mình, Cổ Tiêu lạnh lùng hỏi.

Hạ Cúc Hoa muốn trả lời, nhưng cảm thấy bụng càng thêm đau lên, chỉ có thể lắc đầu.

Cổ Tiêu nhìn cô, cảm thấy không thích hợp, liền đi đến bên cạnh: “Cô làm sao vậy?”

Hạ Cúc Hoa ở dưới chăn nhẹ nhàng vỗ về ngoài bụng lắc đầu, không có lên tiếng.

Cổ Tiêu nóng nảy, kéo cô, quát: “Cô rốt cuộc làm sao vậy? Nói chuyện a?”

Hạ Cúc Hoa lộ ra mỉm cười, một bộ dáng bảo anh đừng lo, “Tôi chỉ là đau bụng một chút, không có việc gì.”

Cổ Tiêu lập tức hiểu được, đem cô thả lại trên giường, trên thân cũng chỉ vây quanh bằng chiếc khăn tắm lập tức chạy xuống dưới lầu, tìm được thuốc dạ dày lại nhanh chóng chạy lên.

Anh nhanh chóng đi rót một cốc nước sôi cho Hạ Cúc Hoa uống thuốc, khẩn trương hỏi: “Hiện tại cô cảm thấy thế nào?”

Không biết là do tác dụng tâm lý hay là tại thuốc thực sự hữu hiệu, Hạ Cúc Hoa cảm giác được bụng không còn đau nữa. “Tôi tốt hơn nhiều rồi, cảm ơn anh.”

Cổ Tiêu xoa tóc, nhẹ nhàng thở dài một hơi sau đó lại vừa tức vừa giận, anh thật sự sẽ nhanh bị cô làm cho tức chết, đau bụng thành ra như vậy còn cố ngủ, cô thực nghĩ đến chỉ cần ngủ là không còn cảm giác gì nữa sao, ngày mai coi như chưa từng có gì được à? Người phụ nữ này một mình cứ sống như vậy mấy năm, rốt cuộc là làm như thế nào vẫn còn sống được đến giờ chứ, ngay cả chính mình cũng sẽ không biết tự chăm sóc.

Hạ Cúc Hoa nhìn anh, chần chờ một chút, chủ động hỏi: “Anh vừa rồi hỏi tôi cái gì?”

“Không có gì, mau ngủ đi! Ngày mai mười giờ lên máy bay.” Cổ Tiêu bị cô muốn làm ột bụng khí giận không các nào phát tác được, hít sâu một hơi nói.

Hạ Cúc Hoa gật đầu lại nằm xuống, không biết khi nào thì cô nên tỉnh dậy. Tuy rằng cô đối hết thầy cũng không còn để ý nữa, nhưng mà việc cùng Cổ Tiêu đi Pháp, thực sự ở sâu trong nội tâm của cô dâng lên một chút khẩn trương.

Một bên Cổ Tiêu cũng đặt lưng xuống ngủ, chiếc giường rất lớn, đủ ỗi người tự tìm cho chính mình một vị trí mà chôn sâu vào giấc ngủ, không quấy rầy lẫn nhau. Cô nhìn gương mặt quá quen thuộc kia, lại nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn trong mộng, không khỏi si ngốc ngẩn nhìn hồi lâu.

Sinh mệnh thật sự là làm cho người ta kinh ngạc, phụ tử thiên tính ở ngay chính trên dung mạo lộ ra rõ ràng, hai cá nhân bất đồng thể nhưng lại có thể giống nhau đến thế. Khuôn mặt này cùng Hiên Nhi đều thanh tú tuần mỹ, chính là nhiều hơn một chút tang thương, cùng cánh môi bạc khê nhếch càng biểu hiện tính cách cứng cỏi của anh.

Có phải hay không bởi vì ông trời thấy cô quá đáng thương? Tuy rằng mang Hiên Nhi của cô đi, nhưng lại đem Cổ Tiêu đưa bên cạnh cô.

Nghĩ đến đây, Hạ Cúc Hoa cả kinh, cánh tay muốn vươn ra vuốt ve kia khuôn mặt gần kề lại sợ hãi rút trở về, cô còn có thể có được sao? Cô có tư cách có được sao? Không thể! Hạ Cúc Hoa lắc đầu, nằm xuống ngủ.

Cổ Tiêu cũng từ trong mộng bừng tỉnh, trước đây trong mộng nhìn thấy đôi mắt trong suốt nhìn thẳng vào anh, làm tim anh không tự chủ được mà đau đớn đến co rút lại. Nhưng hiện tại anh trong mộng lại thấy Hạ Cúc Hoa bình tĩnh nhìn mình, điều này làm cho anh sợ hãi, sợ hãi đây là biểu hiện cô oán hận anh.

Ở trong mộng, anh cố gắng bước lên trước cô, hướng cô vươn tay, muốn đem cô kéo vào trong lòng mình, nhưng cô thủy chung đứng ở đó không gần không xa, mang theo nụ cười diêm dâm nhìn anh.

Cổ Tiêu lau đi mồ hôi trên trán, mở mắt ra nhìn đến người vẫn đang nằm bên mình, làm cho tâm tình vừa bị thắt chặt thả lỏng một chút. Anh không khỏi hướng cô xích lại gần một chút, nhìn gương mặt đang ngủ của cô.

Cô không thể nói là xinh đẹp, bởi vì lông mi quá thưa, mà cô tựa hồ cũng chưa bao giờ để ý chăm chút; Chỉ có ánh mắt trong suốt là điểm duy nhất có thể hấp dẫn người khác chú ý, mũi, môi đều thập phần bình thường không chút đặc biệt, nhưng tổ hợp đó lại có thể gây cho anh khác thường cảm giác không hiểu được.

Cổ Tiêu lắc đầu, thật muốn đá bay cái cảm giác khác thường này khỏi đầu.

Cô hiện tại liền nằm ở bên người anh, chỉ cần vươn tay là có thể đủ chạm đến cô, nhưng vì sao ở sâu trong nội tâm anh cảm thấy cô cách mình rất xa rất xa, tựa như cùng với ở trong mộng giống nhau. Cho dù gần trong gang tấc, anh lại không với tới cô được.

Đột nhiên, Cổ Tiêu có chút ngạc nhiên giương mi, bởi vì trong lúc ngủ mơ Hạ Cúc Hoa lại vô cớ nở nụ cười, cô cười đến thực vui vẻ, nụ cười thực ngọt ngào. Làm anh nhìn không được vươn tay vuốt ve khuôn mặt kia, trên mặt anh là nhu tình mềm mại, xúc cảm tốt đẹp làm cho anh cũng muốn cười.

Rốt cuộc cô mộng thấy cái gì, có thể làm cho cô khóc như vậy, rồi lại mỉm cười như vậy? Anh từng nghe người lớn tuổi nói qua khi còn trong thời kì là trẻ con sẽ ở trong mộng vừa khóc vừa cười, hiện tại cô thì sao? Có phải hay không đang sống trong đó?

Mang theo tâm tình muốn tìm tòi nghiên cứu, Cổ Tiêu nhìn Hạ Cúc Hoa một hồi lâu, mới chậm rãi ngủ.

5. Chương 5

(dù sao đi ra bên ngoài, ko thể cứ tôi tôi cô cô, tôi tôi anh anh, vợ chồng mà. Tôi – em, em – anh cho quen về nhà còn ẹ coi, với lại gọi cô TT là em mà kêu vợ là cô à, chướng nhỉ? Nên mọi người đừng thấy bị chuyển đột ngột nhé)

Tại sân bay, người người nhanh chóng kéo vali lướt qua nhau, trong loa không ngừng vang lên thông báo các thông tin hành trình các chuyến bay sắp tới.

Sắc mặt Bạch Thủy Tiên có chút tái nhợt, tối hôm qua cô một đêm không ngủ, cơ hồ buổi sáng không rời giường nổi. Cô hy vọng ngày hôm qua là mình nghe lầm, Cổ Tiêu cũng không có vợ, mà cô vẫn đang còn một tia hy vọng.

Cổ Tiêu kéo vali hành lý từ trên xe xuống, bên người còn có Hạ Cúc Hoa. Trong vali của Cổ Tiêu cơ hồ tất cả đều là tài liệu, không có mang theo quần áo, anh tính đến Pháp sẽ mua mới, mà sáng sớm nay, anh cũng vứt lại toàn bộ áo quần của Hạ Cúc Hoa liền kéo cô lên xe, cho nên trừ bỏ quần áo đang mặc trên người Hạ Cúc Hoa căn bản cũng không mang hành lý gì, cho nên anh định cùng cô đi mua sắm, thuận tiện cũng mua cho chính mình .

“Thủy Tiên!!” Cổ Tiêu mỉm cười hướng Bạch Thủy Tiên chào hỏi.

Hạ Cúc Hoa cũng mỉm cười hướng Bạch Thủy Tiên gật đầu, trong mắt chỉ có một mảnh bình tĩnh, không có nghi vấn vì sao tuần trăng mật của chính mình lại còn có một cô gái đi cùng nữa.

“Cô là.....” nhìn đến Hạ Cúc Hoa có chút quen mặt , Bạch Thủy Tiên càng thêm kinh ngạc , cô cố nhớ tới chính mình ở nơi nào gặp qua, rồi giật mình mở miệng, “Cô là bạn của đàn anh khóa trên của tôi.”

Hạ Cúc Hoa điềm đạm cười gật đầu, “Đúng vậy.”

Một bên Cổ Tiêu có chút hờn giận mở miệng: “Thủy Tiên, cô ấy hiện tại là vợ của tôi.”

Nghe vậy, Bạch Thủy Tiên sắc mặt càng trắng, lớp made up dù đậm không che được vẻ mặt tiều tụy.

Tiếng thúc dục trên loa vang lên, ba người chuẩn bị lên máy bay

Vừa ngồi xuống, Hạ Cúc Hoa liền cảm thấy một trận choáng váng, đây là lần đầu tiên cô thấy đầu óc mù mịt, cô cảm giác chính mình có khả năng bị say máy bay. Cô ngồi ở giữa, ngồi dựa vào cửa sổ bên tay trái là Cổ Tiêu, ngồi bên tay phải là người từ khi lên máy bay trầm mặc không nói Bạch Thủy Tiên.

Khoang hạng nhất chỗ ngồi với giá đắt đỏ, nhưng mà không phải không có đạo lý . Tuy rằng chỉ vài người, nhưng lại có đến vài tiếp viên nữ, tiến hành phục vụ một đối một. Hơn nữa chỗ ngồi thoải mái, thiết bị đầy đủ, mà khoang phổ thông không có thể so sánh với nơi này được .

Máy bay bắt đầu bay lên, Hạ Cúc Hoa cảm giác muốn nôn càng thêm mãnh liệt, cô cơ hồ là cực lực chịu đựng.

Cổ Tiêu tuy rằng cố gắng khắc chế chính mình không đi chú ý Hạ Cúc Hoa, nhưng anh vẫn không tự chủ được mà quay đầu nhìn cô, cũng phát hiện sắc mặt Cúc Hoa có chút tái nhợt.

Bạch Thủy Tiên luôn âm thầm đánh giá Hạ Cúc Hoa, tuy rằng bị chuyện Cổ Tiêu có vợ là thật mà cảm thấy thực khổ sở. Nhưng khi nhìn đến Hạ Cúc Hoa, trong lòng nổi lên băn khoăn khó hiểu càng lúc càng lớn, cô như thế nào cũng không hiểu vì sao Cổ Tiêu đột nhiên có một người vợ, đã thế diện mạo cũng chỉ loại thường thường, không phải là một cô gái xuất sắc gì. Khó trách lần trước nhìn thấy Hạ Cúc Hoa cùng đàn anh, vẻ mặt Cổ Tiêu lại kỳ quái như vậy .

Cũng đúng, vợ của mình cùng người đàn ông khác gặp mặt, có ai lại có thể cao hứng a. Nhưng cô càng khó hiểu là, theo Cổ Tiêu nhiều năm như vậy, mà ngay cả việc anh có vợ mà cô cũng không biết.

Cô nhin không được hỏi: “Phu nhân, cô cùng tổng tài kết hôn đã bao lâu? Như thế nào lại giữ bí mật kín như vậy?”

Hạ Cúc Hoa nghe được câu hỏi của Bạch Thủy Tiên, miễn cưỡng ức chế cảm giác ghê tởm ở cổ họng, gượng ép trả lời : “Mới một tuần.”

“Cái gì?” Bạch Thủy Tiên vừa nghe, thực sự giật mình, “Vậy lần trước cô cùng đàn anh của tôi một chỗ, hai người còn chưa có kết hôn sao?”

“Đúng vậy.” Hạ Cúc Hoa gật đầu.

Bạch Thủy Tiên vốn định mở miệng, Cổ Tiêu đã đưa qua một phần tài liệu.

“Thủy Tiên, đem này phần tài liệu phiên dịch giúp tôi.”

Nhìn đến ánh mắt kiên định của Cổ Tiêu dường như không chấp nhận sự chối từ, Bạch Thủy Tiên cho dù đầy bụng bất mãn vẫn chỉ có thể ra vẻ không sao, nhận lấy tài liệu liền gật đầu, “Vâng.”

Hạ Cúc Hoa nhin không được nhắm hai mắt lại, cực lực muốn ngăn chặn cái gì đó đang muốn trào lên, cuối cùng rốt cuộc nhin không được, đành phải đứng lên, đối với tiếp viên hàng không bên cạnh hỏi: “Xin hỏi toilet ở nơi nào?”

“Vâng, ở bên cạnh, xin theo tôi .” Nữ tiếp viên hàng không tuổi trẻ xinh đẹp nói chuyện rất lễ phép.

Hạ Cúc Hoa vội vàng theo đuôi tiếp viên hàng không đi vào toilet, vừa vào tới cửa, cô rốt cuộc nhin không được liền nôn ra, thẳng đến đem tất cả những gì có trong dạ dày đều nôn sạch ra ngoài, mới cảm giác hơi thoải mái một chút.

Dùng nước lạnh rửa mặt, lại dựa vào tường trong chốc lát, cô mới mở cửa đi ra ngoài.

Ngoài cửa tiếp viên hàng không vừa nhìn thấy cô đi ra, vội vàng hỏi: “Phu nhân, cô không sao chứ?”

Hạ Cúc Hoa mỉm cười lắc đầu, “Cám ơn!”

Tại chỗ ngồi Cổ Tiêu đã có chút đứng ngồi không yên, anh luôn tại nhìn về phía toilet, nhìn thấy cô đi ra nhin không được hỏi: “Làm sao vậy?”

Hạ Cúc Hoa lắc đầu, mỉm cười nói: “Tôi...Em không sao, cám ơn.”

Một bên tiếp viên hàng không giải thích : “Tiên sinh, có thể là do phu nhân bị say máy bay, cho nên cảm thấy không thoải mái. Phu nhân, cô có muốn dùng thuốc không?”

Hạ Cúc Hoa vẫn là lắc đầu, “Không cần, cám ơn.”

Cổ Tiêu nhíu mày, “Lấy một cốc nước, thuận tiện đem đến vài viên thuốc chống say máy bay lại đây.”

“Vâng.” tiếp viên hàng không nghe lời mà đi.

Hạ Cúc Hoa tựa lưng vào ghế ngồi, không có khí lực nói chuyện.

Cổ Tiêu nhìn bộ dáng yếu ớt của cô, có một cỗ cảm giác khác thường tràn ngập đáy lòng, anh đang muốn hỏi chuyện, một bên Bạch Thủy Tiên lại mở miệng trước.

“Tổng tài, phu nhân là vì say máy bay, chỉ cần nghỉ ngơi một chút thì tốt rồi. Tổng tài, anh có thể lại đây một chút, giúp em nhìn xem mấy vấn đề này?”

Cổ Tiêu nhìn đến Hạ Cúc Hoa nhắm mắt lại nghỉ ngơi, vỗ vỗ đầu, quyết định không nên để ý tới cô, liền đi tới chỗ bên cạnh Bạch Thủy Tiên cùng cô thảo luận công việc.

Tiếp viên hàng không rất nhanh đem nước cùng thuốc viên cầm lại đây, để cho Hạ Cúc Hoa uống vào.

Tuy rằng đã uống thuốc, nhưng hiệu quả tựa hồ cũng không mấy khả quan, Hạ Cúc Hoa vẫn cảm thấy dạ dày không thoải mái, đầu đường như càng đau , đặc biệt cử nghĩ mình đang ở giữ không trung, cái loại cảm giác bất an lại tràn ngập trong đầu.

Cổ Tiêu mặc dù cùng Bạch Thủy Tiên thảo luận công việc, nhưng suy nghĩ cũng không có chuyên chú ở trên tài liệu, cuối cùng anh cũng buông tài liệu, “Chúng ta đến Pháp lại tiếp tục bàn, em cũng nghỉ ngơi một chút đi!”

“Em không sao, tổng tài, không biết em hỏi cái vấn đề có tính là đường đột không, em rất ngạc nhiên vì sao tổng tài cùng phu nhân tổ chức hôn lễ, nhưng không ai biết?” Bạch Thủy Tiên quyết tâm mở miệng hỏi.

Liếc mắt nhìn Bạch Thủy Tiên một cái, Cổ Tiêu lạnh lùng nói: “Bởi vì này hôn lễ không có mời người ngoài, hưởng hôn bên trong đó còn có rất nhiều nguyên nhân, cho nên mới không có công bố.”

“Vì sao trước đây em không có gặp qua phu nhân?”

“Tôi cũng vậy trước nửa tháng mới lại gặp lại cô ấy. Tốt lắm, Thủy Tiên, chuyện này em không cần suy nghĩ nhiều, có rất nhiều việc em không lý giải được đâu .” Cổ Tiêu đứng lên trở lại chính chỗ ngồi của mình.

Cổ Tiêu nhìn Hạ Cúc Hoa đang tựa vào ghế, trong lòng biết rõ ràng cô cũng không có ngủ, bởi vì cô vốn không dễ dàng đi vào giấc ngủ, anh lên tiếng hỏi: “Em cảm thấy thế nào?”

Hạ Cúc Hoa mở mắt ra, tuy rằng cảm thấy rất khó chịu, nhưng lại vẫn là lắc đầu, “Em không sao.”

Cổ Tiêu đối thái độ lạnh nhạt của Hạ Cúc Hoa cảm thấy vạn phần buồn bực, nhin không được vươn tay kéo nhẹ đầu cô gác lên vai của mình, làm cho cô tựa vào trên người mình.

Thân thể Hạ Cúc Hoa cứng đờ, cô chưa bao giờ cùng người đàn ông nào thân cận như thế, không khỏi muốn từ chối một chút.

Cổ Tiêu lại dùng tay đè lại, kèm lời cảnh cáo : “Ngủ.”

Không biết là do thuốc hay bởi vì anh, Hạ Cúc Hoa thế nhưng thật sự đang ngủ, hơn nữa ngủ thẳng đến giấc đến khi phi cơ hạ cánh mới tỉnh lại.

Tới sân bay, tiến lên cùng với nhân viên tiếp đón nói vài câu đơn giản, họ cũng vừa đến đây vào ba ngày trước đó, khách sạn năm sao cao cấp cũng đã được đặt trước.

Đương nhiên là, Cổ Tiêu cùng Hạ Cúc Hoa ở cùng một gian phòng.

Bởi vì bị nôn, nên cơm chiều Hạ Cúc Hoa ăn càng ít, làm cho Cổ Tiêu không khỏi lại nhíu mày, cuối cùng phân phó khách sạn, nấu riêng cho cô một phần cháo.

Mà đến Pháp, tuy rằng nói là hưởng tuần trăng mật, nhưng thực ra Cổ Tiêu cả ngày bận rộn với công việc, anh thật không ngờ, chuyện cần phải được xử lý so với trong tưởng tượng còn nhiều hơn nhiều.

Anh căn bản không có thời gian cùng Hạ Cúc Hoa đi dạo, liền ngay cả chuyện muốn cùng cô đi mua quần áo cũng chưa làm, chỉ có thể gọi điện thoại bảo người ta trực tiếp đem quần áo đưa đến khách sạn đến. Mà Hạ Cúc Hoa bởi vì tiếng Pháp không tốt, hơn nữa thân mình không khỏe nên cũng không thích ra ngoài, cho nên cả ngày đều ngốc ngốc ở trong phòng, căn bản không có đi ra ngoài một bước.

Rất nhanh, năm ngày cũng nhanh chóng trôi qua, bọn họ thậm chí còn rất ít khi nói chuyện với nhau: Loại tình huống này Bạch Thủy Tiên nhìn, cũng thấy kinh ngạc cùng nghi hoặc.

Buổi tối, Bạch Thủy Tiên đi vào phòng Hạ Cúc Hoa.

“Xin chào, có quấy rầy cô không?” Bạch Thủy Tiên lễ phép hỏi.

Hạ Cúc Hoa mỉm cười lắc đầu.

“Thực xin lỗi, có lẽ như tôi hỏi chuyện như thế này thì có chút mạo muội, nhưng là tôi thật sự rất ngạc nhiên, phu nhân cùng tổng tài quen nhau như thế nào, còn có chuyện kết hôn? Bởi vì hai người thoát nhìn tuyệt không giống đôi tình nhân vì yêu nhau cuồng nhiệt mà kết hôn.”

Hạ Cúc Hoa không tiện nói ra chuyện cũ, chỉ có thể nhẹ nhàng băng quơ nói: “Bởi vì mẹ anh ấy thích tôi, cho nên liền muốn anh ấy cưới tôi.”

Nghe vậy, Bạch Thủy Tiên trong lòng càng kinh ngạc, vạn phần kinh hỉ hỏi: “Vậy tổng tài có phải hay không cực kỳ không muốn, chính là phải nghe theo lời của Cổ phu nhân mà cưới cô đúng không?”

“Đúng vậy.” Đây là sự thật, Cổ Tiêu quả thật không hề muốn cưới cô. Hạ Cúc Hoa thực thành thật gật gật đầu.

“Khó trách!” Bạch Thủy Tiên miệng cười không kìm được, bởi vì cô biết chính mình vẫn còn hi vọng.

Lúc này, tiếng cửa mở cửa truyền đến, Cổ Tiêu đi vào, nhìn thấy Bạch Thủy Tiên cũng ở trong phòng, có chút ngoài ý muốn hỏi: “Em như thế nào lại ở trong này?”

“Tổng tài, em cùng phu nhân nói chuyện phiếm ấy mà, em đi trước đây.” Bạch Thủy Tiên mỉm cười nói, hiện tại tâm tình của cô cực kỳ vui vẻ.

“Ừm.” Cổ Tiêu gật gật đầu.

Bạch Thủy Tiên hướng Hạ Cúc Hoa chào một tiếng, mới đóng cửa rời đi.

“Em không có đi ra ngoài sao?” Cổ Tiêu tháo caravat, tựa như không để ý mà hỏi .

Hạ Cúc Hoa gật đầu.

Giống như đáp án đã dự đoán trước, làm cho Cổ Tiêu nhin không được nhú mi, “Như vậy vài ngày liền, em không cảm thấy nhàm chán sao?”

Hạ Cúc Hoa sợ run một chút, từ sau khi bé con rời bỏ cô, cô cũng không biết mỗi ngày còn có gì đáng để thưởng thức. Cô mỗi ngày đều đang chờ đợi, chờ đợi ngày nào đó chết đi.

Cổ Tiêu không nói gì thêm, bước vào phòng tắm, sau khi đi ra mới phát hiện Hạ Cúc Hoa đã ngủ.

Anh phát hiện chính mình tuyệt không hiểu nổi cô, vì sao cô có thể cái gì cũng không cần để ý, giống như lòng cô đã chết đi rồi vậy.

Người trên giường rên rỉ một tiếng, nước mắt theo khóe mắt nhắm chặt trào ra, làm cho tâm Cổ Tiêu cũng co rút đau đớn, rốt cuộc là vì những chuyện anh đã làm với cô tạo nên sao, hay là bởi vì cuộc sống những năm qua đã làm cho cô thống khổ như vậy đây?

Hành trình một tuần ở Pháp cũng kết thúc, tuy rằng trong lòng Cổ Tiêu dâng lên áy náy với cô, nhưng anh lại tự nói với mình, Hạ Cúc Hoa là con gái của kẻ cầm thú cũng không bằng kia, trên người cô chảy cùng dòng máu với người đàn ông khôn kiếp đó, cho nên anh không nên đối tốt với cô tốt.

Tuy rằng nói với chính mình như vậy, nhưng trước ngày rời Pháp, Cổ Tiêu vẫn dành một buổi tối mang Hạ Cúc Hoa đi ra ngoài.

Pari là thủ đô nước Pháp, cũng là một trong những thành phố phồn hoa nhất trên thế giới.

Ban đêm ở Pari, đèn neon chớp nhoáng không ngừng làm cho con đường vô cùng náo nhiệt. Những tác phẩm nghệ thuật khiến những con đường trở nên càng sinh động, thành phố này đặc biệt coi trọng nghệ thuật trong đó có những quảng trường lớn nổi tiếng trên thế giới là các hành lang lộ thiên dành để vẽ tranh, mỗi ngày đều có không ít họa sĩ ở nơi này vẽ tranh rồi bán ra.

Ở quảng trường X và quảng trường thánh Y (ko biết tên), các thanh niên và các sinh viên trường nghệ thuật thường mang nhạc cụ ra biểu diễn các “nhạc hội”, biểu diễn các tiết mục, hấp dẫn rất nhiều người vây lại xem, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng vỗ tay tán thưởng.

Hai người chậm rãi bước đi, không nói gì.

Hạ Cúc Hoa nhìn trước mắt tất cả đều xa lạ, không khỏi cảm thấy tò mò cùng cao hứng.

“Em muốn mua cái gì không?” Cổ Tiêu mở miệng, tuy rằng biết rõ cô sẽ cho anh đáp án là phủ định.

Hạ Cúc Hoa lắc lắc đầu, “Không cần, cảm ơn.”

“Chẳng lẽ thế giới này không có cái gì để em muốn sao?” Giọng nói lạnh lùng hàm chứa buồn bực có kìm nén để người khác khó phát hiện.

Thật sự không có sao? Hạ Cúc Hoa cười khổ.

Không, cô là một con người, cũng có thất tình lục dục. Trước kia cô hy vọng con nghe lời, lúc còn nhỏ, có thể bình an lớn lên, cũng hy vọng chính mình sẽ không mất việc. Cô muốn dành ra thật nhiều thời gian chơi cùng bé con, có thể tiết kiệm được kha khá tiền để cho bé con của cô có cuộc sống thật tốt, sống thật vui vẻ. Chỉ đơn giản trong phút chốc bé con biến mất, cô thầm nghĩ cầu lão thiên gia có thể để cô chết thay con, thừa nhận tất cả đau khổ của cuộc đời này.

Đúng vậy, đã không có. Nguyên vọng duy nhất đời này của cô đã không còn khả năng thực hiện, bé con rời đi cuộc sống này đã là tràn ngập đau khổ, nhân gian tràn ngập buồn vui, cướp đi tất cả những gì thuộc về cô. Hạ Cúc Hoa nói với bản thân, như vậy đối bé con cũng tốt, bởi vì bé con không cần chậm rãi lớn lên, không cần phải bước ra khỏi tuổi thơ, bé cũng sẽ chịu nhiều đau xót từ cuộc đời. Cho nên hiện tại bé con rời đi, đến một thế giới khác không có thăng trầm, có lẽ với bé đó mới là điều tốt nhất.

“Em như vậy là vì tôi sao?” Ánh mắt Cổ Tiêu nhìn về phương xa hờ hững hỏi.

Hạ Cúc Hoa có một chút sợ hãi, quay đầu nhìn gương mặt không có một tia biểu cảm nào của Cổ Tiêu, vì sao cô cảm giác được Cổ Tiêu đang tự trách bản thân cơ chứ? Là vì hành động của cô làm anh cũng thống

khổ theo sao. Anh không phải vẫn thường nói rõ ràng với cô rằng anh hận cô, không bao giờ có khả năng anh sẽ đối xử tốt với cô mà.

Cô nhẹ nhàng lắc đầu, “Không liên quan chuyện của anh.”

Đột nhiên ý thức được chính mình quan tâm đến Hạ Cúc Hoa, Cổ Tiêu không khỏi đối với bản thân nóng giận. Không nên, anh không nên để ý buồn vui của cô, anh hẳn là nên đem cô trở thành là một người xa lạ, thậm chí là kẻ thù không đội chung trời mới đúng.

Đột nhiên trời đổ mưa, đám người chung quanh vội vàng chạy đi trú mưa, lại vẫn có những người chậm rãi bước dưới làn mưa lạnh.

Cổ Tiêu vẫn đang đắm chìm trong suy nghĩ chính mình, từng bước từng bước chậm rãi tiêu sái, anh muốn cơn mưa này thức tỉnh chính mình.

Tuy rằng giọt mưa dừng lại trên tóc, trên mặt, cũng dần dần làm ướt quần áo, có một chút không thoải mái, nhưng Hạ Cúc Hoa vẫn không có thói quen mở miệng nói chuyện, bất luận cô có bao nhiêu khó chịu.

Gió thổi lướt qua lớp quần áo vốn đã làm cho cô không tự chủ mà rung mình một cái, cuối cùng cũng nhận không được đánh một cái hắt xì.

Cổ Tiêu nhờ thế mới lấy lại được tinh thần đang trôi nổi, nhìn bên người bên cạnh mình sắc mặt tái nhợt, cả người run run, anh thật sự rất muốn lớn tiếng mắng cô. Vì sao luôn thừa nhận tất cả, vì cái gì mà không đem suy nghĩ của chính mình hoặc bản thân cảm thấy không khỏe nói ra chứ? Anh cũng không mở miệng nói lời nào, chính là ôm lấy cô hướng về phía khách sạn mà chạy vội, anh biết thân thể Hạ Cúc Hoa vốn yếu, một chút bệnh nhỏ cũng làm cô không thấy thoải mái.

Hạ Cúc Hoa không có cách nào cự tuyệt, cô thậm chí không tự giác đem thân mình vùi vào trong lòng Cổ Tiêu, theo bản năng muốn tìm kiếm chút an ủi.

“Trước tiên đem quần áo ướt sũng thay ra đi, tôi sẽ mang em đến bệnh viện.” Trở lại khách sạn, Cổ Tiêu nhanh chóng lục trong đồng hành lý lấy ra một bộ áo quần cho cô.

Hạ Cúc Hoa run run tiếp nhận, chậm rãi bước vào phòng tắm, đem quần áo ướt sũng nước mưa thay đi.

“Xong chưa vậy? Em đã thay xong chưa đấy?” Cổ Tiêu cũng ở trong phòng nhanh chóng thay đổi quần áo, gõ cửa phòng tắm kêu to.

Hạ Cúc Hoa mở cửa bước ra, sắc mặt tựa hồ đã tốt hơn một chút.

“Đi thôi, chúng ta đi bệnh viện.” Cổ Tiêu đã gọi một cuộc điện thoại bảo khách sạn ột chiếc xe chờ sẵn trước cửa.

“Có thể không đi bệnh viện được không?” Hạ Cúc Hoa cúi đầu, sợ hãi nói.

“Vì sao?” Cổ Tiêu nghiêm túc hỏi.

“Em không có việc gì thật mà, chỉ là dính một chút nước mưa thôi, không cần đi bệnh viện đâu.” Ngờ ngợ tuy rằng nhu nhược, lại làm cho người ta cảm giác được kiên trì của cô.

“Được rồi!” Cổ Tiêu trầm mặc trong chốc lát rồi gật gật đầu, “Vậy em đi ngủ đi!”

Hạ Cúc Hoa gật đầu, do dự một chút, vẫn là mở miệng nói: “Cám ơn.” sau đó nằm xuống giường.

Chờ khi Cổ Tiêu tắm rửa xong đi ra, Hạ Cúc Hoa đã ngủ, sắc mặt tuy rằng còn có trắng bạch vì lạnh, nhưng mà bộ dáng có vẻ đã ngủ say, làm cho Cổ Tiêu rất cục cựa cũng yên tâm. Nhưng anh đối với bản thân mình còn nhiều điều chưa thông nổi, bởi vì cái gì anh lại để ý cô đến vậy, tựa hồ đã quên cha cô đã gây cho gia đình anh thương tổn như thế nào.

Mang theo tâm tình tự trách, Cổ Tiêu đặt lưng nằm xuống bên kia giường.

Cảm thấy chân tựa hồ bị trượt khỏi người, Cổ Tiêu mở mắt, nhìn cái chân đã bị đá xuống khỏi giường. Anh biết chính mình là sẽ không làm ra hành động ngây thơ kiểu này, mà ở cùng Hạ Cúc Hoa mấy ngày nay anh

hiểu rõ cô cũng không có tật xấu này. Vì thế anh quay đầu nhìn về phía Hạ Cúc Hoa, chỉ thấy mặt cô ửng hồng, toàn thân toát ra không ít mồ hôi, thân mình còn không ngừng vận vận .

“Đáng chết.” Cổ Tiêu mắng một tiếng, anh không nên nghe lời cậy mạnh của cô mà không mang cô đi bệnh viện.

Cổ Tiêu vội vàng giúp cô đắp chăn che kín người, chỉ khổ Hạ Cúc Hoa lại liều mạng muốn xốc chăn lên, thật sự làm anh mất không ít sức mà..

Anh lấy khăn lông ướt giúp cô lau đi mồ hôi ở trên trán, dần dần , sắc mặt của cô không còn đỏ đến dọa người, cũng không còn đổ mồ hôi nữa! Nhưng sắc mặt chậm rãi trở nên xanh trắng, hơn nữa thân thể không ngừng run run, miệng rên rĩ than lạnh.

Cổ Tiêu theo ngăn tủ lấy ra vài tấm chăn nữa đắp lên trên thân mình Hạ Cúc Hoa, nhưng tất cả tựa hồ đều không có tác dụng, cô thủy chung cuộn lại thân thể mình lại run run , thoát nhìn bất lực lại đáng thương vô cùng.

Cổ Tiêu tìm lòng không được xốc lên chăn tiến vào trong ổ chăn, đem thân hình bé nhỏ yếu đuối của cô kéo vào trong lòng mình.

Tựa hồ theo bản năng, Hạ Cúc Hoa gắt gao dựa sát vào thân thể cường tráng ấm áp của Cổ Tiêu .

Cổ Tiêu không khỏi muốn mắng bản thân, bởi vì anh thế nhưng trong đầu lại nổi lên ý niệm tà ác với cô khi mà cô còn đang sinh bệnh. Hành động của Hạ Cúc Hoa làm cho anh không thể không chế ngự lòng mình, ôm lấy thân hình mềm mại không xương, làm cho thân thể anh cũng nổi lên dục hỏa.

Nhưng Hạ Cúc Hoa chính là muốn tìm kiếm một chút cảm giác an toàn, muốn giữ lấy một tia ấm áp, chưa từng có người nào cho cô cảm thấy ấm áp cùng an toàn, cô cứ thế không ngừng nép sát vào lồng ngực ấm áp của Cổ Tiêu.

“Hạ Cúc Hoa, cô có biết chính mình đang làm cái gì không?” Cổ Tiêu giữ chặt cánh tay Hạ Cúc Hoa, hổn hển kêu.

Cổ Tiêu nâng lên khuôn mặt Hạ Cúc Hoa đang cô cọ cọ vào ngực anh, sắc mặt đã trở nên hồng nhuận: Chính là anh có một chút không xác định được, đây thật là cô sao? Vì sao cùng bình thường cô khác xa nhau đến như vậy, có phải hay không nếu cô cứ cả đời bị bệnh như thế này sẽ tự đổ đi lớp nguy trang, bày ra chân thực bản thân mình?

Hiện tại cô nằm trong lòng anh, anh có thể cảm giác được nhiệt độ cơ thể của cô, không hề có cái cảm giác bất an cô ở bên cạnh mình mà không chạm tới được, điều này làm cho trong lòng anh dâng lên một dòng nước ấm.

Hai thân hình thân mật rúc vào cùng nhau, làm cho Cổ Tiêu nhớ tới cái đêm anh chiếm giữ lấy cô! Tuy rằng chỉ có một buổi tối, nhưng đã khắc thật sâu vào trong trí nhớ của anh, không có lúc nào là không nhớ lại .

Cổ Tiêu cúi đầu chạm nhẹ lên cánh môi son, khi Hạ Cúc Hoa theo bản năng đáp lại , chuyện anh không muốn phát sinh , tất cả đều đã xảy ra.

Ngoài cửa sổ mưa dần dần ngừng, bên trong kích tình như hỏa thiêu đốt

Hai người ngày thường không nói với nhau được mấy lời, lúc này lại ôm lấy nhau cùng nhập mộng , đã mấy năm rồi chưa từng có lấy một giấc ngủ an ổn và ngọt ngào như đêm qua.

Sau khi tỉnh lại, Hạ Cúc Hoa cảm thấy cực kì ngượng ngùng cùng e lệ, nhưng cô nghĩ đã là vợ chồng thì đây là chuyện tất nhiên phải làm, cho nên cũng không có cảm thấy có gì không ổn. Nhưng về mặt Cổ Tiêu âm trầm lại làm cho lòng cô đau đớn một cách khó hiểu. Bình tĩnh nghĩ lại có lẽ trong tim đã bắt đầu có sự biến hóa, không quá rõ ràng lại càng làm cho người ta khó nắm bắt.

Nếu nói Cổ Tiêu oán hận Hạ Cúc Hoa, không bằng nói là anh oán hận chính mình đi! Tối hôm qua mọi chuyện phát sinh hết thảy anh đều nhớ rõ ràng, thân hình mềm mại của Hạ Cúc Hoa làm cho anh xúc cảm

ngọt ngào, anh chưa từng có cảm giác kích tình cùng phóng túng như vậy, tựa hồ trái tim vốn bị trói buộc được giải phóng .

Nhưng điều càng làm cho Cổ Tiêu tức giận là, anh phát hiện sự tự chủ mà mình luôn kiêu ngạo lại không thể phát chút nào trước Hạ Cúc Hoa, anh kháng cự không được cô, tối hôm qua cô chỉ hành động một cách không tự giác , đã có thể khiến cho anh như thế kích động đến thế.

Cổ Tiêu không hề mở miệng nói gì làm cho Bạch Thủy Tiên cũng không dám mở miệng theo. Còn cô đã có thói quen trầm mặc đối mặt với mọi việc, cô cũng không biết nguyên nhân nào khiến Cổ Tiêu tức giận, cho nên lại càng không dám nhiều lời, sợ bất cẩn động chạm gì đó, lại làm cho Cổ Tiêu cảm thấy phiền chán. Điều duy nhất may mắn là, bởi vì luôn chú ý đến sắc mặt Cổ Tiêu, cho nên trên chuyến bay trở về Đài Loan cô quên luôn cả chứng say máy bay.

Sau khi đem hành lý đặt sau cốp xe, hai người đưa Bạch Thủy Tiên về nhà trước.

Ngồi ở ghế trước Cổ Tiêu lấy điện thoại di động ra khởi động máy, chỉ chốc lát sau tiếng chuông điện thoại liền vang lên.

Nghe một lúc, Cổ Tiêu đem điện thoại đưa cho Hạ Cúc Hoa.

Hạ Cúc Hoa có chút kinh ngạc tiếp nhận điện thoại, “Vâng?”

“Cúc Hoa đó sao? Là dì đây.” Trong điện thoại truyền đến giọng nói khàn khàn đầy vẻ vội vàng của Thôi Trân.

“Dì Thôi à, xảy ra chuyện gì sao?” Trong lòng mơ hồ dâng lên dự cảm về một điềm xấu, Hạ Cúc Hoa gấp gáp hỏi.

“Cúc Hoa, mau tới đây đi! Mẹ cháu có khả năng..... Khả năng chịu không nổi nữa rồi.” Giọng của Thôi Trân có điểm nghẹn ngào.

Như bị đánh một quyền, Hạ Cúc Hoa lập tức ngốc sững.

“Cúc Hoa, Cúc Hoa, cháu đang nghe đấy chứ?”

Giọng nói của Thôi Trân lại vang lên ở bên tai , làm Hạ Cúc Hoa bừng tỉnh.

“Cháu sẽ đến ngay lập tức.” Hít sâu một hơi, giọng của Hạ Cúc Hoa cũng không có gì khác so với bình thường, vẫn bình tĩnh như cũ.

“Cháu không sao chứ? Cúc Hoa.” Thôi Trân lo lắng hỏi cô.

“Cháu không sao.” Nói xong, Hạ Cúc Hoa cúp điện thoại, đưa điện thoại di động trả lại cho Cổ Tiêu, “Thực xin lỗi, em muốn đến Nam Sơn . Bác Hoàng, cháu có thể xuống xe không?”

“Xảy ra chuyện gì sao?” Cổ Tiêu luôn chú ý tới cô từ đầu, giờ phút này ánh mắt lợi hại đang nhìn chăm chú về phía cô.

“Mẹ em xảy ra chuyện, em muốn đi gặp bà.” Bác Hoàng dừng lại xe, Hạ Cúc Hoa mở cửa định xuống xe, lại phát hiện toàn thân thể yếu đuối đến vô lực, ngay cả cửa xe cũng đẩy không ra. Cô không khỏi cười thảm đạm, cô nhớ đến sau khi mất đi bé con, cô cứ nghĩ bản thân đã mất đi tất cả những gì thuộc về mình, lúc này mới phát hiện bây giờ cô càng thêm không thể thừa nhận nổi.

Cổ Tiêu nhìn cô vẫn bình tĩnh như cũ, thế nhưng khuôn mặt lại dần dần tái nhợt đôi tay lại run rẩy không ngừng, liền không cần nghĩ ngợi mà bước xuống xe, nhanh chóng mở cửa, đỡ cô xuống. Anh phân phó Bác Hoàng đem Bạch Thủy Tiên trở về nhà liền đóng cửa xe lại, làm cho Bạch Thủy Tiên muốn mở miệng cũng không có cơ hội.

Ngồi trên tắc xi đi đến Nam Sơn, Hạ Cúc Hoa chỉ chăm chăm nhìn ra ngoài cửa sổ, cô không hề rơi lệ, nhưng Cổ Tiêu vẫn có thể cảm giác được sự bất an của cô, anh nhìn không được vươn tay nắm chặt lấy bàn tay bé nhỏ đang run rẩy của cô, như muốn trao cho cô một phần năng lượng của mình.

Hạ Cúc Hoa chần động, không có quay đầu, càng không có đem rút lại bàn tay của mình ra.

Xe dừng lại, hai người mới vừa đi tiến cổng lớn của bệnh viện, liền gặp Thôi Trân đã đứng chờ sẵn ở đó, bà đối Cổ Tiêu gạt đầu, trực tiếp đem hai người tiến vào phòng bệnh.

Bà Hạ nằm ở trên giường, lớp ga giường màu trắng càng làm cho sắc mặt vốn tái nhợt của bà càng thâm đậm hơn, thân thể gầy yếu thoát nhìn càng thêm bé nhỏ, vẻ mặt của bà thực bình tĩnh, tựa hồ là hồi quang phản chiếu làm bà đột nhiên thanh tĩnh .

(hồi quang phản chiếu hanh tinh lại trước khi ra đi, ánh sáng cuối cùng của cuộc đời)

Bà nhìn chằm chằm vào Hạ Cúc Hoa, trong mắt giống như cũng chỉ thấy được mình cô thôi vậy.

Hạ Cúc Hoa chậm rãi đi đến bên cạnh, nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Mẹ.”

Bà Hạ cầm chặt tay cô, “Cúc Hoa.”

Một tiếng kêu làm cho trong lòng Hạ Cúc Hoa chần động, đã bao nhiêu lâu rồi cô đã không còn được nghe mẹ gọi mình như vậy, cô cứ nghĩ trong ý thức cùng sinh mệnh của bà vốn đã không còn sự tồn tại của cô, trong trí nhớ mẹ cô chỉ có bộ dạng ngơ ngẩn, trên miệng thường xuyên kêu tên của một người đàn ông xa lạ nào đó. Hạ Cúc Hoa từ nhỏ có lần nghe người lớn trong nhà nói về chuyện của mẹ, mới biết được khi còn trẻ bà là một thiếu nữ rất hoạt bát đáng yêu, mãi cho đến sau bà yêu thương một người đàn ông nọ, khi mà mẹ mang thai đứa con của người đó, mới biết được người ta đã có gia đình rồi, chính là người đó muốn đùa bỡn với bà mà thôi, cuối cùng người đàn ông đó cứ thế mà đi, để lại mẹ cô ngốc ngốc một chỗ nhìn về phương xa mà tuyệt vọng. Sau này cái thai bị mất đi, mẹ cô liền trở nên điên loạn.

Sau khi ông bà ngoại qua đời, cậu đem mẹ cô gả cho ột người lớn hơn bà mười tuổi, thích uống rượu, đánh bạc, một người cha thô bạo, ngày lại ngày thống khổ đến không chịu nổi, cả cuộc đời này của mẹ cô tựa hồ chưa bao giờ hạnh phúc lấy một ngày. Một gia đình như vậy, rất nhiều người đều thực không hiểu Hạ Cúc Hoa đã lớn lên như thế nào, có lẽ là do sinh mệnh cứng rắn đi! Cô đúng là vẫn cứ như vậy kiên cường mà trưởng thành.

“Cúc Hoa, mẹ thực xin lỗi cô, mẹ không nên sinh con ra.” Đôi tay gầy yếu của Bà Hạ dùng hết sức lực mà nắm lấy tay Hạ Cúc Hoa, trong đôi mắt vốn ảm đạm có khó được giây phút thanh tĩnh.

“Thế gian có quá nhiều lắm lừa gạt cùng dối trá, mẹ lại nhìn không thấu, tra tấn chính mình cũng hại con chịu khổ. Cúc Hoa, mẹ kỳ thật đều biết, biết con sở trải qua thống khổ cũng không hề ít hơn so với mẹ, mà con vì sao lại có thể bình tĩnh như vậy? Vì sao lại đem tất cả đau khổ của con chôn xuống đáy lòng chứ? Cúc Hoa, con cùng mẹ đi thôi! Mẹ mang con đi đến một nơi không có hận cũng không có đau, một nơi sẽ không làm cho người ta rơi lệ được không? Mẹ sẽ chăm sóc con thật nhiều, mẹ nhất định sẽ chăm sóc con thật tốt mà.”

Nghe vậy, trong mắt Cổ Tiêu hiện lên một chút khản trương, anh đi lên giữ lấy vai của Hạ Cúc Hoa, theo bản năng không muốn làm cho lời nói của Bà Hạ ảnh hưởng đến Hạ Cúc Hoa.

“Mẹ biết con luôn trách mẹ, khi con còn nhỏ có một lần bị phát sốt , bệnh nặng những mấy ngày không có ăn cái gì, con cứ vẫn khóc gọi mẹ, nhưng mà mẹ lại không có để ý đến con, trong đầu sao lại chỉ nghĩ đến người đàn ông chết tiệt. Còn có một lần ba con uống say, cầm cây gỗ liễu mạng đánh con, đánh đến mức con quay cuồng trên mặt đất, đau đớn khóc gọi mẹ, mà mẹ lại chưa một lần đỡ cho con, chưa một lần bảo vệ con. Nhưng con cứ chậm rãi trưởng thành, chúng ta hai người chưa từng có ôm con, hôn con, cũng không có yêu thương con, cứ cam chịu trong đòn roi của cha mà lớn lên. Mẹ thực có lỗi với con, Cúc Hoa.” Bà Hạ nghẹn ngào .

“Mẹ, con không trách mẹ, con luôn vui vẻ mà, hơn nữa mọi chuyện đều đã qua đi.” Hạ Cúc Hoa vẫn giữ nguyên vẻ mặt bình tĩnh trấn an bà.

Nghe được những lời bà Hạ nói, nắm tay Cổ Tiêu nhịn không được mà siết chặt, có loại chua xót dâng lên trong lên yết hầu, làm cho hô hấp của anh có chút vội vàng.

“Cúc Hoa, còn cùng mẹ đi đi! Chúng ta cùng đi đến thế giới kia, sẽ không sẽ có nhiều thống khổ như vậy nữa.” Bà Hạ ho khan vài tiếng, giọng nói dần dần trở nên mỏng manh, “Con thật sự không trách mẹ sao?”

Hạ Cúc Hoa kiên định lắc đầu, “Con chưa từng trách mẹ.”

“Mẹ thực vui về.” trên mặt bà Hạ lộ ra nét tươi cười, ánh mắt của bà lướt qua một vòng, nhìn đến Cổ Tiêu đang đứng ở một bên, chú ý anh một chút, trong mắt dần thoải mái mà buông lỏng, “Cậu nhất định phải làm cho con bé hạnh phúc.”

Đón nhận mong đợi ánh mắt của bà Hạ, Cổ Tiêu không nói gì, chỉ thận trọng gật đầu.

“Cám ơn chị, chị Thôi.” nói xong một câu cuối cùng, bà Hạ nhắm mắt lại, bàn tay vẫn đang cầm chặt lấy tay con gái trở nên vô lực mà buông lỏng.

Hạ Cúc Hoa kinh ngạc nhìn mẹ mình.

Lau đi nước mắt trên mặt mình, Thôi Trân đi lên phía trước, nhắc lên tấm khăn trắng che đi gương mặt của bà Hạ. “Cúc Hoa, mẹ cháu đã đi, cháu nên để cho bà ấy được ngủ yên đi.”

“Chúng ta đi ra ngoài đi, còn thương lượng chuyện hậu sự cho mẹ nữa.” Cổ Tiêu nắm lấy tay Hạ Cúc Hoa.

Hạ Cúc Hoa lắc đầu, “Hai người đi ra ngoài trước đi, cháu nghĩ muốn ngồi lại đây một chút nữa.”

Cổ Tiêu còn muốn nói gì, nhưng Thôi Trân cũng bảo Cổ Tiêu cùng bà đi ra đi: Cổ Tiêu lo lắng nhìn Hạ Cúc Hoa, “Cứ để con bé được yên tĩnh một chút đã! Nó cũng thật khổ chuyện gì đều giấu ở trong lòng, không biết áp lực nặng nề như vậy sẽ ép nó thành bộ dáng gì nữa ? Ai.....” Thôi Trân nhìn không được thở dài một hơi.

“Mẹ của cô ấy ở trong này bao lâu rồi thế đi?”

“Cũng sắp được bảy năm ! Cháu phải đối xử tốt Cúc Hoa vào đây, con bé này từ khi sinh ra đã chịu đau khổ rồi, cũng không được hưởng qua một ngày lành, trong một năm, lại có đến hai người thân liên tiếp rời bỏ con bé, hiện tại nó cũng chỉ còn lại có cháu là có thể dựa vào .”

“Hai người?” Cổ Tiêu nghi hoặc .

“Đúng vậy, còn có Tiểu Hiên.....” nhìn đến vẻ mặt hoang mang kinh ngạc của Cổ Tiêu, Thôi Trân không nói thêm gì nữa, xem ra Cúc Hoa cũng không có hướng cậu ta nói ra chuyện Hạ Hiên. Cũng đúng! Nói ra làm cái gì, có có cũng chỉ có thêm thương tâm mà thôi.

“Tiểu Hiên?” nghe qua là tên của một bé trai, trong lòng Cổ Tiêu dâng lên nỗi băn khoăn lớn hơn, nhưng nhìn bộ dáng Thôi Trân hiển nhiên không muốn nói tiếp, Cổ Tiêu cũng đành phải từ bỏ: Giờ phút này anh cũng đang lo lắng cho Hạ Cúc Hoa, cho nên cũng không có tâm tư nghĩ đi tìm hỏi chuyện khác.

Đợi trong chốc lát, Hạ Cúc Hoa vẫn chưa đi ra; Cổ Tiêu rút cuộc nhìn không được đi vào bên trong, nhìn đến bóng lưng cô độc của Hạ Cúc Hoa, anh không tự chủ được bước lên ôm lấy cô vào trong lòng mình.

Hạ Cúc Hoa chấn động, không có ngăn đầu, nhưng vẫn nhẹ nhàng tựa đầu vào trước ngực Cổ Tiêu, đau đến mức bóp nghẹt dường như đi một phần.

6. Chương 6

Tang lễ của bà Hạ qua đi, hết thảy khôi phục lại sự yên tĩnh vốn có.

Sau đêm hôm đó, hai thân mình bắt quen thuộc độ ẩm của đối phương, nên trong lúc ngủ say bất tri bất giác lại tiến sát vào nhau, mà cũng có lẽ là do hai người tiềm thức đang tìm kiếm đối phương.

Mỗi sáng sớm Cổ Tiêu tỉnh lại, đều phát hiện chính mình ôm chặt Hạ Cúc Hoa cùng đi vào giấc ngủ, ác mộng cũng không tiếp tục xuất hiện nữa, ngay cả giấc ngủ cũng cảm thấy hương vị ngọt ngào đến bất ngờ. Nhìn Hạ Cúc Hoa còn đang ngủ say bên cạnh mình, anh không khỏi có chút tức giận.

Không nên như vậy, có lẽ Hạ Cúc Hoa không hề sai, nhưng mà anh cũng không thể cứ ỷ lại như thế với con gái của kẻ thù, thậm chí còn không biết từ lúc nào trong lòng lại dâng lên những cảm xúc xa lạ không biết tên. Như vậy anh còn mặt mũi nào đối diện với người chị gái ở dưới cửu tuyền đang ôm nỗi thống hận mà ra đi.

Hạ Cúc Hoa đột nhiên mở to mắt, nhìn thấy Cổ Tiêu đang ngóng nhìn chính mình, trên mặt không khỏi hiện lên một mảnh mây đỏ.

Cổ Tiêu tâm niệm vừa động, giống như ma xui quỷ khiến, không tự chủ được chậm rãi cúi đầu, chạm lên cánh môi phần hồng.

Vì sao..... đôi môi này lại có thể làm cho anh quyến luyến khát vọng đến như vậy, sao lại có thể gây cho anh nhiều xúc cảm ngọt ngào như vậy? Gương mặt này cùng thân hình cũng chỉ là thường thường như thế nào lại có sức hấp dẫn lớn như vậy được, làm cho anh có một, lại không thể khống chế mà muốn hai ba, muốn chính mình trầm mê ở trong thân thể của cô chứ?

Tuy rằng biết việc làm ra thế nào cũng hối hận buồn bực, nhưng anh vẫn đang hôn cô nóng bỏng vô cùng.

Hạ Cúc Hoa không khỏi nhẹ nhàng thở gấp, e lệ đem hai tay ôm lấy cô anh. Lần đầu tiên là không thể không thừa nhận, lần thứ hai là ở trong tình trạng ý thức mơ hồ. Lúc này đây cô đang thanh tỉnh, nhưng không có kháng cự, thậm chí có một cổ vui sướng ở trong lòng cô dâng lên.

Được Hạ Cúc Hoa đáp lại, Cổ Tiêu hôn càng nhiệt tình, anh thấy chưa đủ liền đưa môi trượt xuống cổ, hai tay vội vàng cởi bỏ quần áo cho cả hai.

Hai người nhiệt tình giống nhau muốn đem đôi phương dung nhập vào trong cơ thể, không có kháng cự, chỉ có ỷ lại vào nhau, hai thân thể quấn quít giao hòa.

Giống như muốn trốn chạy, Cổ Tiêu lái xe ra khỏi nhà, anh lái xe thật nhanh, cũng đem cửa kính xe hạ xuống hết cỡ, gió như đang gào thét ở bên tai, anh muốn làm cho ý thức của mình thanh tỉnh một chút.

Nhưng mà vô dụng, trong đầu anh vẫn là một màn kịch tình đầy vui thích kia, khuôn mặt Hạ Cúc Hoa đầy xấu hổ cùng e lệ, rồi cô cùng anh mê say trong dục vọng mà rên rỉ, bọn họ trong lúc đó là sự kết hợp hoàn hảo giống như ông trời đã sớm an bài tất thấy, ở trong người cô anh cảm thấy thỏa mãn chưa bao giờ từng có với ai khác.

Nhưng là, anh cố không cho phép chính mình đối với cô động tâm. Vì sao lại như vậy? Anh không nên như vậy.

Cổ Tiêu đối với chính mình kiên định lắc đầu, anh không nên đối con gái của kẻ thù mà động tâm, càng không nên đối xử tốt với cô. Cho dù anh không hận cô, thì cũng không nên là thế này.

Nghĩ đến bộ dáng người chị gái thống khổ tuyệt vọng sau khi bị tên cầm thú chà đạp, càng muốn đến chị mình trước khi chết vì oán hận mà không cam tâm nhắm mắt lại. Cổ Tiêu trong lòng thống khổ cùng tự trách càng sâu.

Trong lòng anh thực mâu thuẫn, cảm tình không thể tự chủ được, nhưng lý trí lại không cho phép tình cảm làm cản, anh chỉ có thể dùng khuôn mặt lạnh lùng để nguy trang chính mình.

Không nghĩ đến anh làm như vậy, không chỉ có thương tổn người khác mà cũng khó xử cho chính mình.

Ngồi ở trên giường Hạ Cúc Hoa còn không có lấy lại tinh thần, vừa rồi Cổ Tiêu hối hận lạnh lùng liếc mắt một cái bất tri bất giác thương tổn cô, trong lòng cô hiểu được Cổ Tiêu hối hận không nên cùng cô có những hành vi thân mật kiểu này.

Nhưng là, thái độ Cổ Tiêu lại làm cho lòng của cô ần ần đau, đây là vì sao đâu?

Hạ Cúc Hoa phát hiện chính mình tựa hồ lại có cảm xúc hỉ nộ ái ố, cô nhận không được kinh hoảng, không thể! Mất đi Hiên Nhi, lại mất đi mẹ, tất cả làm cho cô không chịu đựng nổi. Nếu cô đã mất đi tất cả, thì còn có chuyện gì không chấp nhận nổi nữa chứ?

Đúng rồi! Đã hơn hai tuần cô chưa đi thăm Hiên Nhi, bé con nhất định rất nhớ mẹ. Hạ Cúc Hoa nghĩ đến đây, không khỏi trách cứ bản thân, vì sao chính mình lại quên mất Hiên Nhi chứ?

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ nhẹ.

“Cô chủ, cô đã tỉnh chưa?” Má Ngủ ở ngoài cửa kêu gọi.

“Xin đợi một chút.” nghĩ đến chính mình còn chưa có mặc quần áo, Hạ Cúc Hoa nhanh chóng đứng lên mặc vào, mở cửa ra.

“Cô chủ, có phải hay không đã quấy rầy cô ?” Má Ngũ tươi cười hỏi , cầm trong tay khăn lau.

“Không đâu.” Hạ Cúc Hoa mỉm cười lắc đầu.

“Vậy cô đi rửa mặt chải đầu đi! Tôi đem giường sắp xếp lại, bà chủ chính chờ cô đi xuống cùng ăn bữa sáng đó.”

“Cháu xuống ngay đây.” Hạ Cúc Hoa nhanh nhẹn muốn gấp chăn .

“Không được .” Má Ngũ thực kiên trì nói: “Cô nhanh đánh răng đi, đừng cho bà chủ đợi lâu.”

Ở dưới sự kiên trì của má Ngũ, Hạ Cúc Hoa chỉ có thể nói lời cảm ơn, vệ sinh xong liền đi xuống lầu.

Trên bàn cơm, bà Cổ đang chờ Hạ Cúc Hoa, vừa thấy đến cô liền mỉm cười nói: “Chào con, Cúc Hoa, tối hôm qua ngủ có ngon không?”

“Vâng, chào mẹ.” Hạ Cúc Hoa mỉm cười đáp lại, “Con ngủ rất ngon.”

“Đến đây nào, mau tới ăn đi! Tâm tình của con đã tốt nhiều rồi chứ?” Bà Cổ thân thiết hỏi. Bà rất lo lắng bởi vì chuyện bà Hạ ra đi làm cho Hạ Cúc Hoa quá mức bi thương, sợ cô tổn thương thân mình.

“Đã tốt hơn nhiều lắm.” Hạ Cúc Hoa gật đầu.

Khi ăn cơm hai người đều không có nói chuyện.

Mà ăn xong bữa sáng, Hạ Cúc Hoa đối bà Cổ giả như không có gì nói: “Mẹ, con nghĩ muốn đi ra ngoài một chút.”

“Tốt lắm! Con đừng cả ngày ngồi buồn bực ở trong nhà, ngay cả bà lão như mẹ đều phải thường thường đi ra ngoài đi một chút. Trong nhà còn có A Ngũ cùng mọi người, con thích ra ngoài khi nào thì cứ đi cho thoải mái .” Bà Cổ hoàn toàn đồng ý nói.

“Cám ơn mẹ.”

“Đúng rồi, Cúc Hoa.” Bà Cổ hạ giọng hỏi: “Các con định khi nào thì ẹ ôm cháu nội a?”

Nghĩ đến buổi sáng hai người kích tình mãnh liệt, gương mặt Hạ Cúc Hoa đỏ bừng như gương mặt được tô vẽ của các diễn viên hài kịch, cô không biết nên trả lời vấn đề này như thế nào.

“Ha ha!” xem vẻ mặt e lệ Hạ Cúc Hoa, Bà Cổ nghĩ rằng con trai mình hẳn là đã sớm hành động đi! Hai người cũng không chỉ là vợ chồng hữu danh vô thực. Còn làm bà mệt lòng vì lo lắng, nghĩ đến con mình sẽ vì chuyện quá khứ mà canh cánh trong lòng, sẽ không bao giờ muốn tiếp cận Cúc Hoa. Xem ra trong lòng con mình phân lượng của Cúc Hoa cũng không phải là nhẹ, hiện tại cũng chỉ có thể chờ đợi mong rằng thời gian qua đi Cúc Hoa có thể làm cho con bà tháo đi khúc mắc nhiều năm, như vậy người một nhà sẽ càng hạnh phúc khoái hoạt. Bà Cổ càng nghĩ càng vui vẻ, không khỏi cười ra thành tiếng.

Một bên mặt Hạ Cúc Hoa càng đỏ hơn.

Bà Cổ trên mặt vẫn đang lộ ra ý cười rõ ràng , nói: “Cúc Hoa, con tính khi nào thì đi ra ngoài? Mẹ gọi là lão Ngô đưa con đi.”

“Không cần, mẹ, con có thể ngồi xe đi.” Hạ Cúc Hoa lắc đầu.

“Vậy con phải biết tự mình cẩn thận, hiện nay xã hội càng ngày càng không an toàn.” Bà Cổ cũng không kiên trì, bà biết mỗi người đều có tâm sự riêng tư.

“Vâng.”

“Giữa trưa có về ăn cơm không?”

“Hẳn là có thể nhanh chóng trở về .” Hạ Cúc Hoa suy nghĩ một chút.

“Tốt rồi, vậy con đi chuẩn bị đi. Đi sớm về sớm, không cần theo giúp mẹ, mẹ chỉ đi tới vườn hoa ngắm cúc nở mà thôi. Chính con một thân đi phải cẩn thận đấy.” Bà Cổ lo lắng dặn dò .

“Vâng ạ.” Hạ Cúc Hoa thật sự nghe lời mà gật đầu.

Hạ Cúc Hoa đổi vài tuyến xe buýt, ở chân núi mua hương giấy cùng hoa tươi dùng cho tế bái.

Cô chậm rãi đi lên, đi một hồi lâu, cô nhẹ thở gấp, nhưng không hề dừng chân lại nghỉ.

Rất cục, cô cũng nhìn thấy bia mộ nhỏ của Hạ Hiên.

Hạ Cúc Hoa đem hoa cắm vào chiếc bình nhỏ cổ định bên cạnh, đem hương giấy đốt lên.

“Hiên Nhi, thực xin lỗi, mẹ lâu như vậy mới đến thăm con.” Hạ Cúc Hoa nhìn khuôn mặt tươi cười sáng lạn của con trai trên bia mộ, áy náy nói: “Hiên Nhi, mẹ cũng không có mang đồ ăn mà con thích đến, bởi vì có chút không tiện. Nếu con nghe được, nhất định con sẽ thật cao hứng, bởi vì con có một bà nội cùng ba ba, con với ba ba bộ dạng thật giống nhau a! Con nhất định sẽ rất kinh ngạc đó. Mẹ biết con không trách mẹ, nhưng mẹ vẫn là tự trách mình, nếu ngày đó không phải mẹ ra trễ, để cho con phải đứng ở đó chờ mẹ, con sẽ không bị chiếc xe đụng phải, con nhất định cũng có thể nhìn thấy ba ba mà con vẫn luôn ao ước được gặp, thực xin lỗi, Hiên Nhi.”

Chỉ có trước mặt ở con, Hạ Cúc Hoa mới có thể đem cảm thụ trong lòng nói ra, trong mắt thống khổ cùng tự trách một chút không bỏ sót, nhưng không hề rơi lệ, bởi vì cô đã đáp ứng với bé con của mình là chỉ cười mà thôi.

“Mẹ không nên nói điều này, mẹ hiện tại tốt lắm. Con có nhìn thấy bà ngoại không? Bà nhất định sẽ chăm sóc con thật tốt.” Hương giấy trong tay dần dần đốt xong xong rồi, Hạ Cúc Hoa vẫn ngồi im không hề động.

Thật cẩn thận chạm đến gương mặt nhỏ nhắn mà tựa hồ ngày hôm qua vẫn còn nhìn thấy, đau lòng vẫn đang tồn tại.

Khổ sở trong lòng cô không tự giác được nói hết: “Ba ba vẫn còn hận mẹ, không, ba ba hận ông ngoại của con, cho nên ba ba cũng đối với mẹ còn chút tức giận. Ba ba đối mẹ tức giận không có vấn đề gì, bởi vì đó là điều mẹ đáng phải nhận lấy, nhưng là mẹ không muốn nhìn đến ba ba cũng ném trái nỏ thống khổ này. Mẹ có phải lại bắt đầu có lòng tham không? Nhưng là mẹ cũng không biết chính mình vì sao lại biến thành như vậy, mẹ nên làm như thế nào đây? Hiên Nhi.....”

Qua hồi lâu, Hạ Cúc Hoa mới đứng lên, chân đã tê tê vô lực, thiếu chút nữa liền ngã sấp xuống . “Hiên Nhi, mẹ phải đi , tuần lễ sau mẹ lại đến thăm con , tạm biệt.”

Hạ Cúc Hoa dọn sạch xung quang ngôi mộ nhỏ, mới lưu luyến không muốn rời đi.

Bà Cổ nhìn Hạ Cúc Hoa trong phòng đi ra, không khỏi bật cười. “Có phải hay không lại bị A Ngưu đuổi ra ngoài?”

“Má Ngưu không cho con giúp a.” Cả ngày ngồi không ở trong phòng, Hạ Cúc Hoa lại là người không chịu nổi việc ở yên một chỗ, cho nên muốn tìm một việc để làm, nhưng má Ngưu luôn không cho cô nhúng tay vào. Mà tính cách của cô lại ôn hòa, người khác nói cái gì cũng không có ý kiến, cũng không biết đi tranh, đành chịu.

“Vậy đến đây cùng mẹ ngắm hoa nào. Đến đây, ngồi xuống.” Bà Cổ vỗ vỗ ghế dựa đặt ở bên cạnh.

Hạ Cúc Hoa gật đầu, ngồi ở ghế trên nhìn những bông hoa theo lắc lư gió, những bông cúc xinh tươi khoe hương sắc, cảm thấy có chút cảm khái, nếu như con người cũng có thể thoải mái như vậy mà sống thì còn gì tốt hơn nữa chứ.

“Có phải hay không cảm thấy cả ngày ở không có việc gì làm nên buồn chán?” Bà Cổ hỏi.

Nghe vậy, Hạ Cúc Hoa lắc đầu, “Không đâu, con có thể cùng mẹ ngắm hoa mà!”

“Người trẻ tuổi luôn muốn hoạt động, không thể giống như người già chúng ta, động đây một chút liền lười ra, con muốn thì có thể đi ra ngoài dạo chơi cho thư thái.”

“Con không thói quen đi ra ngoài dạo phố.” Hạ Cúc Hoa cười khổ. Trước kia cô cùng Hiền Nhi thường đi dạo phố, nhưng chỉ là dạo quanh mua vài thứ rẻ tiền, bởi vì có nhiều thứ hai mẹ con không có khả năng mua nổi.

“Vậy sao.” Bà Cổ cũng hiểu được, có chút dăm chiêu gật gật đầu.

Thời gian này Cổ Tiêu tan tãn về nhà thật đúng giờ, chẳng những không có tăng ca, cho dù có chút vấn đề cần xử lý cũng sẽ mang về nhà làm tiếp. Tình hình này làm cho Bà Cổ thực vui vẻ.

Tuy rằng Cổ Tiêu cảm thấy chính mình khó có thể đối mặt với Hạ Cúc Hoa, không biết nên dùng cái gì thái độ gì khi cùng cô ở chung, nhưng anh vẫn muốn sớm một chút để gặp cô.

Đang ở thư phòng ngừng thần suy tư Cổ Tiêu nghe được tiếng gõ cửa, “Vào đi.”

Đẩy cửa ra là bà Cổ.

“Mẹ.” Cổ Tiêu vội vàng từ trên ghế đứng lên, tiến lên đỡ mẹ mình ngồi xuống sô pha.

“Có quấy rầy con không?” Bà Cổ mỉm cười nói.

“Không có, mấy ngày nay mẹ cảm thấy thế nào? Thân thể có khỏe không?” Cổ Tiêu ở một bên ngồi xuống, thời gian trước phải đi qua Pháp, trở về lại phải vội vàng đi xử lý tang sự của mẹ vợ, Cổ Tiêu giờ mới nghĩ đến đã lâu mình cũng chưa nói chuyện cùng mẹ.

“Mẹ không sao, cái bộ xương già vẫn còn có thể nhiều chịu đựng thêm vài năm. Còn con? Công việc bề bộn lắm sao?”

“Chỉ là chuyện nhỏ thôi mẹ. Mẹ, mẹ phải biết chú ý đến thân thể của mình, buổi sáng đi tản bộ nhất định phải thêm bên ngoài một lớp áo nữa, thấy nóng cũng không thể liền cởi quần áo, như vậy rất dễ bị cảm mạo.” Cổ Tiêu thân thiết dặn dò.

Nghe vậy, Bà Cổ cảm thấy buồn cười, “Khi còn nhỏ con ham chơi, hình như mẹ cũng nói với con những lời y chang như vậy a.”

Cổ Tiêu cũng phì cười.

“Tiêu, mẹ thấy Cúc Hoa ngồi không ở nhà tựa hồ thực buồn chán, mẹ thỉnh thoảng thấy con bé cứ ngẩn người, con xem xem có biện pháp nào không?” Bà Cổ nói rõ ý đồ đến gặp con trai.

Cổ Tiêu gật mình một chút, mới nói: “Cô ấy ở nhà có làm cái gì không?”

“Mẹ thấy con bé là người chịu khó, chỉ là bỗng dưng không đi làm, để cho con bé cả ngày ở nhà cũng buồn, hơn nữa con bé cũng có rất ít bạn bè, lại không thích đi ra ngoài. Mẹ thấy con bé cứ muốn tranh việc với A Ngũ, A Ngũ lại không cho con bé làm việc nhà, thật sự là nhìn rất buồn cười.”

“Mẹ, con sẽ an bài.” Cổ Tiêu nghe xong, lập tức gật đầu.

“Vậy là tốt rồi, con cũng sớm nghỉ ngơi một chút đi!”

“Được rồi ạ, mẹ, mẹ cũng nên đi nghỉ ngơi trước đi! Hiền tại cũng đã khuya rồi.”

“Ừ, mẹ đi nghỉ đây.” Bà Cổ nói xong liền đứng lên.

“Để con gọi là Tiểu thanh đến đỡ mẹ về phòng.”

“Không cần đâu, mẹ tự biết sức mình đến đâu, còn đủ sức chăm vài đứa cháu nội nữa, không cần lo lắng quá đâu.” Bà Cổ cười nói.

Cổ Tiêu nhìn theo mẹ mình rời đi, không khỏi trầm tư nghĩ đến lời nói vừa rồi.

Cổ Tiêu từ trong phòng tắm đi ra, vẫn giống như trước giờ, Hạ Cúc Hoa đã đi ngủ trước.

“Ở nhà em thấy thực nhàm chán sao?” Cổ Tiêu hỏi.

Hạ Cúc Hoa mở to mắt, đang muốn trả lời, Cổ Tiêu lại mở miệng nói chuyện.

“Đừng lắc đầu, cứ nói suy nghĩ thật của em ấy.”

Hạ Cúc Hoa hơi boàng hoàng nói: “Có lẽ do em đã quen làm việc, đột nhiên được thanh nhàn như thế này nên thấy không quen.”

“Vậy ngày mai em theo tôi đến công ty làm việc đi.”

Hạ Cúc Hoa có chút kinh ngạc, cũng có chút vui sướng, “Thật vậy chẳng?”

“Thật, ngủ đi.” Không vui vì quyết định của mình bị đến nghi ngờ, sắc mặt Cổ Tiêu không chút thay đổi nói. Nhưng nhìn khuôn mặt Hạ Cúc Hoa tràn ngập vui vẻ, đột nhiên cảm thấy thư thái, tâm tình nặng nề đẩy lên một chút vui sướng.

Hạ Cúc Hoa nghe lời nhắm mắt lại, đột nhiên mở miệng: “Cám ơn anh.”

Khuôn mặt tuần tú của Cổ Tiêu trở nên cứng đờ, câu cảm ơn cũng không phải là anh cần cô phải nói ra, nhưng lại làm anh có cảm giác giữa hai người bắt đầu có điều gì đó thật mới lạ. Anh không xem cô là người anh cần phải trả thù, đúng ra là anh nợ cô và muốn bù đắp cho cô. Nhưng anh không rõ mình nên đặt cô ở vị trí nào đây?

Anh không muốn nghĩ nhiều, cũng không có gì để nói, xốc chăn lên nằm xuống: Nhưng mà vừa mới chui vào ổ chăn, anh liền nhận không được muốn sát lại càng gần về phía cô, tay đồng thời cũng muốn vươn ra ôm lấy cô, muốn để cho cô ngủ say trong lòng ngực của mình.

Nhưng anh vẫn tự nhủ chính mình không thể làm như vậy, anh không thể lại trầm mê cùng cô. Nội tâm đấu tranh kịch liệt trong vài phút, cuối cùng anh vẫn chịu thua, vươn tay kéo cô vào trong lòng.

Hạ Cúc Hoa không tự chủ được mà run run, nhưng không biết tự khi nào cô dần dần quen thuộc với vòng tay ấm áp này.

Cổ Tiêu kinh ngạc phát hiện dù đã nằm trong chăn lâu như vậy thế mà tay và chân của Hạ Cúc Hoa lại lạnh lẽo vô cùng, không đành lòng càng ôm sát cô hơn, dùng đôi cánh tay to lớn vây cô lại, dùng chính mình thân mình trao hơi ấm cho cô, có thật là anh không đây, người được xưng tụng là một người tâm lạnh như băng?.

Sáng sớm hôm sau, Hạ Cúc Hoa cùng đi Cổ Tiêu đi tới tập đoàn Cổ thị .

Nhìn trụ sở công ty vô cùng to lớn khang trang, Hạ Cúc Hoa có chút khiếp sợ, cô biết Cổ Tiêu rất giàu có, lại không biết anh thế nhưng lại là chủ của một công ty lớn như vậy, điều này làm cho cô cảm thấy căn bản khoảng cách giữa hai người là một trời một vực, tâm tình hưng phấn không khỏi bị tụt giảm .

Cổ Tiêu sâu sắc nhận thấy cô có chút khác lạ, hỏi: “Em sợ hãi sao?”

Hạ Cúc Hoa mỉm cười lắc đầu.

“Khi đối mặt với tôi, em có thể nói thẳng ra suy nghĩ thật sự trong lòng mình, đừng đem tôi cũng trở thành người xa lạ.” Cổ Tiêu nhíu lại mi.

Hạ Cúc Hoa không nói lời nào, nhưng ở dưới ánh mắt Cổ Tiêu, chỉ có thể mót ra một chữ: “Được.”

Khi Bạch Thủy Tiên nhìn thấy Hạ Cúc Hoa, không khỏi ngẩn người ra, nhưng rất nhanh lại khôi phục sự bình tĩnh, rất có lễ mà chào hỏi: “Xin chào, tổng tài..... Hạ tiểu thư.”

Cổ Tiêu thần nhiên liếc mắt về phía Bạch Thủy Tiên một cái, “Thủy Tiên, sau này Cúc Hoa sẽ làm việc ở đây, có thể cô ấy có sẽ giúp đỡ em giải quyết một phần công việc, em hãy an bài một chức vị thích hợp cho cô ấy đi, thuận tiện mang cô ấy đi làm quen hoàn cảnh một chút!”

Nghe vậy, nụ cười trên mặt Bạch Thủy Tiên cứng đờ lại, gọng gàng dứt khoát hỏi: “Tổng tài, công việc của em có biểu hiện gì khiến anh không hài lòng sao? Cảm thấy năng lực của em không đủ, cho nên mới sẽ tìm người giúp em sao?”

“Em suy nghĩ nhiều quá, cô ấy có thể giúp em làm một ít việc nhỏ, đừng quên nửa năm cuối là mùa thịnh vượng, có được sự nhiều giúp đỡ cũng là chuyện tốt.” Cổ Tiêu bình thản giải thích.

Bạch Thủy Tiên nhìn khuôn mặt tuấn tú bình tĩnh Cổ Tiêu, càng nghe bọn họ nói chuyện với nhau mà Hạ Cúc Hoa càng luống cuống chân tay, trong lòng không khỏi hoang mang .

Vì sao lại như vậy, cô vẫn cho rằng Cổ Tiêu chỉ vì nghe lời mẹ mà cưới Hạ Cúc Hoa, cho rằng chính mình vẫn còn hi vọng. Nhưng hiện tại Cổ Tiêu làm cho cô có cảm giác tựa hồ không chỉ đơn thuần như vậy, là vì cô cho tới bây giờ chưa từng thổ lộ với anh sao?

Là chính cô che dấu quá kín đáo, cho nên Cổ Tiêu không biết tình cảm của cô dành cho anh sao, và cứ thế mà bỏ lỡ lẫn nhau sao?

Không thể cứ tiếp tục như vậy, cô muốn nói rõ ràng, nếu không không chỉ có là Cổ Tiêu, ngay cả công ty, này cô đã bán mạng làm việc đều đã không có một phần nào là của cô.

Hít sâu một hơi, Bạch Thủy Tiên gật đầu, “Vâng, xin tổng tài yên tâm, em nhất định an bài thỏa đáng .”

Cổ Tiêu gật gù, không nói gì thêm chậm rãi đi đến văn phòng của mình, anh tuy rằng muốn cùng Hạ Cúc Hoa nói thêm mấy câu, nhưng nhìn ánh mắt đau thương của Bạch Thủy Tiên anh không biết làm cách để nói.

Anh là một người đàn ông, lại là một thương nhân khôn khéo biết cách quan sát sắc mặt người đối diện, anh cũng không phải không phát hiện được cảm tình mà Bạch Thủy Tiên dành anh, cho dù cô có là một người phụ nữ giỏi che dấu, anh vẫn có thể từ trong ánh mắt nóng cháy của cô nhìn ra một chút manh mối. Có lẽ, nếu anh không có gặp lại Hạ Cúc Hoa, nói không chừng anh sẽ một lần nữa nghe theo yêu cầu của mẹ mình, anh có thể sẽ cưới cô làm vợ. Bởi vì dù sao cô cũng là một người phụ nữ trí tuệ lại có năng lực.

Nhưng mà, hiện tại anh biết điều này vô luận như thế nào đều không có khả năng, bởi vì giờ đây anh đã không chế không được trái tim của mình, nó chỉ kiên trì hướng về phía một người phụ nữ khác chậm rãi tới gần, có lẽ là từ một lần hoan ái của bảy năm trước ở trong lòng anh đã in dấu bóng hình của cô, hiện tại bởi vì sự xuất hiện của cô lại làm nó càng thêm rõ nét hơn.

Nhưng anh cũng không muốn thương tổn Bạch Thủy Tiên, dù sao cô cũng vì anh mà trả giá không ít, gần ba năm nay, không thể phủ nhận cô đã giúp anh rất nhiều. Mà hiện tại anh chỉ hy vọng Bạch Thủy Tiên có đủ lý trí không chế cảm tình đối với anh, không cần đến một lúc nào đó lại tự vạch mặt của mình trước mặt mọi người .

“Không biết Hạ tiểu thư trước kia đã làm qua công việc gì? Đối với công việc thư kí của chúng tôi hiểu biết được bao nhiêu?” Giọng nói của Bạch Thủy Tiên tuy là rất có lễ nhưng không nịnh nọt, hơn nữa trong đó còn có vài phần uy nghiêm của cấp trên đối xử với cấp dưới .

Hạ Cúc Hoa mỉm cười trả lời: “Công việc trước kia của tôi là ở bộ phận tài vụ, ở tại 1 công ty mạo dịch.” Hạ Cúc Hoa bây giờ mới ý thức được Bạch Thủy Tiên vẫn kêu cô là Hạ tiểu thư, Bạch Thủy Tiên biết Cổ Tiêu cùng cô đã kết hôn, người bình thường đều sẽ kêu là phu nhân, mà cô ta cứ xưng hô với mình như vậy, làm cho Hạ Cúc Hoa có chút kỳ quái, không khỏi liếc mắt về phía Bạch Thủy Tiên một cái. Giờ phút này, cô mới cảm thấy không khỏi chính mình thật trì độn, như thế nào lại không phát hiện trong mắt Bạch Thủy Tiên đối chính mình tràn ngập ghen tỵ.

“Vậy Hạ tiểu thư có bằng kế toán viên cao cấp không?”

“Không có.” Hạ Cúc Hoa lắc đầu, năm gần đây nhân tài kế toán bỗng nhiên mọc lên như nấm, tư cách thi lấy bằng càng thêm nghiêm khắc. Khi cô còn có Hiên Nhi cô cũng muốn được học nâng cao, để bảo đảm cho cuộc sống tương lai một chút, nhưng sau khi Hiên Nhi rời khỏi, có rất nhiều chuyện có từng muốn làm đều bỏ qua. Hiên Nhi là động lực của cô, một khi mất đi động lực, thì tất cả mục tiêu muốn hướng tới đều mất đi hứng thú, không hề cố gắng.

“Tôi sẽ bảo người mang cô đi làm quen tình hình công ty chúng ta, bởi vì nội quy công ty rất nghiêm cần, cho nên có rất nhiều trình tự cùng quy định mà bất luận người nào đều phải tuân thủ .”

Bạch Thủy Tiên tăng thêm ngữ khí, tựa hồ đang ám chỉ cô không thể lấy cái chức tổng tài phụ nhân mà muốn làm gì thì làm. Cho dù có là một người phụ nữ thông minh, khi gặp phải tình địch của mình, đều đã trở nên keo kiệt, không thể duy trì phong độ vốn có, mà thái độ của cô ta mơ hồ tỏ ra một chút thị uy, muốn đối phương phải cúi đầu trước mình.

Hạ Cúc Hoa thể mà thật sự gật đầu nghe theo.

Bạch Thủy Tiên gọi tới một cô gái trẻ tuổi mang Hạ Cúc Hoa làm quen hoàn cảnh, cô gái kia tên là Chu Lệ, là cô gái có vẻ sáng sủa hoạt bát. Cũng vừa vào làm việc không lâu, đột ngột từ tác phong tự do ở trường học đi vào quy luật nghiêm khắc ở một công ty tư nhân lớn, ngay cả nói chuyện đều phải chú ý hình tượng, thật sự có phần khó thích ứng. Việc này có thể xem là đi đạo, có cơ hội nói gì thì nói làm gì thì làm khiến cho cô thiếu nữ không khỏi cao hứng lên.

Nụ cười sáng lạn kia bắt gặp làm cho Hạ Cúc Hoa bật cười, trong lòng tán thưởng tuổi trẻ thật là tốt.

Chu Lệ sử dụng tất cả tài ăn nói của mình, dọc theo đường đi đều nói không ngừng miệng, đem chế độ cùng nhân sự công ty đều giới thiệu thật đầy đủ, liền ngay cả những điều không nên nói cũng lấy ra nói, cuối cùng nói thẳng qua chuyện scandal các ngôi sao nổi tiếng bây giờ.

Hạ Cúc Hoa yên lặng nghe, ngẫu nhiên gật gật đầu trả lời một câu hoặc là mỉm cười, từng câu từng chữ cần nhớ đều ghi nhớ trong lòng. Đến hôm nay cô mới biết được Cổ Tiêu đã phải trả giá nhiều như vậy mới lập nên được một tập đoàn xứng tầm quốc gia, rốt cuộc anh đã dùng bao nhiêu tâm huyết đi kinh doanh? Trách không được bà Cổ thường thường trách anh, bà thăm oán anh đem công việc kéo lên cả trên bàn cơm, làm không thêm ngủ, còn từng vì lao lực quá độ mà ngất xỉu phải nằm viện.

Nghĩ đến đây, trong lòng Hạ Cúc Hoa có chút đau.

Cuối cùng, Chu Lệ nhin không được hỏi: “Chị Cúc Hoa, chị nghĩ tổng giám đốc Bạch là người nào? Trước kia thông báo tuyển dụng không phải từ bộ phận nhân sự an bài, lần này như thế nào trực tiếp tổng giám đốc ra mặt vậy?”

Hạ Cúc Hoa sững sốt một chút, không biết nên như thế nào trả lời, bởi vì cô cùng Bạch Thủy Tiên cũng không có quan hệ gì, nhưng cô càng không thể nói ra mình cùng Cổ Tiêu lại có quan hệ.

Chu Lệ cũng không để ý, lại thần bí vô cùng hỏi: “Tổng tài cùng tổng giám đốc có phải hay không là người yêu a? Có vài người khẳng định là như vậy, có vài người lại nói tổng giám đốc rất thích tổng tài, nhưng tổng tài lại chưa từng tỏ vẻ qua. Kỳ thật hai người bọn họ thật xứng đôi, một người là tuấn nam một người là mỹ nữ, cả hai đều có tài có sắc, chị thấy em nói có đúng hay không?”

Xứng đôi? Trái tim Hạ Cúc Hoa co rút đau đớn một chút, nghe được người khác ở bên tai mình nói, chồng của cô cùng người phụ nữ khác thật xứng đôi, cô nên phản ứng thế nào đây? Nhưng thật là đáng buồn, phản ứng thế nào cô cũng không thể có, còn muốn hoài nghi chính mình có phải hay không làm người thứ ba chen vào giữa hai người họ? Bởi vì thái độ lãnh đạm của Bạch Thủy Tiên, chính là bằng chứng tốt nhất.

“Em hình như hơi nhiều chuyện, chị Cúc Hoa, chị trăm ngàn lần đừng nói lại với tổng giám đốc nha!” Mới bước ra xã hội không lâu, thâm niên không sâu Chu Lệ đến lúc này mới ý thức có nhiều điều không thể tự tiện nói ra, nếu Hạ Cúc Hoa thật sự là người của tổng giám đốc, chỉ cần cô nói cho tổng giám đốc những lời này, vậy chẳng phải một cái vung tay cũng chịu không nổi sao? công việc này kiếm được không hề dễ dàng a! Hậu tri hậu giác (sau khi tự ngẫm ra hiểu được) Chu Lệ vội vàng dùng ánh mắt đáng thương của chó con nhìn Hạ Cúc Hoa.

Hạ Cúc Hoa lắc đầu, “Tôi sẽ không nói.”

Chu Lệ vừa nghe Hạ Cúc Hoa nói như vậy, lập tức tươi cười rạng rỡ, “Cảm ơn, chị Cúc Hoa, không biết vì sao, em vừa thấy chị liền cảm thấy chị là người tốt a, hơn nữa lại là một người rất lương thiện. Cho dù chị không thích nói chuyện, cũng sẽ không làm cho người ta cảm giác được khó có thể ở chung.”

“Làm việc ở đây, thực vất vả lắm sao?” Hạ Cúc Hoa đột nhiên hỏi một câu.

“Đúng vậy! Bởi vì hiện tại xã hội cạnh tranh khốc liệt, đây lại là một công ty tư nhân tầm quốc gia, cho nên cần phải bỏ nhiều tâm tư.” Chu Lệ còn thật sự gắt gỏng, “Giống như em khi vừa mới bước vào công ty, trong lòng tràn đầy nhiệt huyết, muốn được chứng tỏ năng lực bản thân, lập ra công trạng, nhưng đi làm rồi mới biết người lợi hại so với em còn rất nhiều. Ở trường học bình thường vẫn đứng hạng nhất, nhưng khi bước chân vào xã hội, lại là một cánh cửa hoàn toàn khác với những bài tập trên lớp, mọi người phải học lại một lần nữa, bao gồm đạo lý đối nhân xử thế. Cho nên ba tháng đầu mới vào em thực sự có chút ăn không tiêu.”

“Không cần nản lòng, có trả giá sẽ có thu hoạch.” Nhìn cô gái vừa thẳng thắn vừa đáng yêu này, Hạ Cúc Hoa mỉm cười cổ vũ. Giống Cổ Tiêu, anh cũng phải trả giá còn nhiều hơn như vậy, cho nên anh chiếm được địa vị cùng quyền thế. Chính là cô không biết những thứ này với đối anh mà nói, có phải là điều anh muốn nhất hay không. Nghĩ đến đây, cô mới phát hiện chính mình luôn không tự chủ được mà nghĩ đến anh.

“Em sẽ làm được, em tin tưởng có một ngày em sẽ giống như viên kim cương làm ọi người chú ý.” Chu Lệ tràn đầy tự tin nói.

Đây là chỗ tốt của tuổi trẻ, té ngã lập tức liền có thể đứng lên. Bị dả kích cũng có thể rất nhanh khôi phục. Hạ Cúc Hoa nở nụ cười, mười mấy năm trải qua âm lạnh chua xót, làm cho cô nhìn thấu lòng người vốn lạnh lùng ích kỷ, cô biết lấy cá tính của Chu Lệ ở trong xã hội này còn gặp không ít việc bất công mà không thể nói ra được, nhưng cô tin tưởng cô gái này chỉ cần tìm được con đường cho chính mình thì sẽ từng bước từng bước chinh phục nó. Chỉ là cô hy vọng khi Chu Lệ thực hiện giấc mộng của mình, đạt tới mục tiêu của mà bản thân đặt ra, phát hiện được chính mình cũng đánh mất đi rất nhiều, sẽ đủ kiên cường mà đối diện.

Hạ Cúc Hoa ở trong lòng yên lặng chúc phúc cho cô gái trẻ, bởi vì cô thật sự thích này cô gái.

Lần đầu tiên hai người gặp mặt, không hẹn mà cùng sinh ra hảo cảm với nhau.

7. Chương 7

Căn cứ vào kinh nghiệm trước kia mà Hạ Cúc Hoa có được khi làm ở bộ phận tài vụ, mà có lẽ là do dụng tâm riêng, Bạch Thủy Tiên đem cô an bài bộ phận tài vụ ở lầu 25 đảm nhiệm các nghiệp vụ nhập xuất.

Đối với việc an bài như vậy, Cổ Tiêu cũng không có nói thêm gì, bởi vì anh biết Hạ Cúc Hoa căn bản sẽ không để ý. Cũng có lẽ là trong lòng anh đối Bạch Thủy Tiên có chút áy náy, cũng có thể là anh muốn dùng không gian để ngăn cách tâm tư bản thân đối cô càng ngày càng khó khăn chế đi.

Đột nhiên tiến vào công ty khổng lồ như tập đoàn Cổ thị, nhưng lấy bản tính chịu khổ càng chịu khó của Hạ Cúc Hoa, nên cho dù không hoàn toàn thuận lợi, thì cô cũng sẽ rất nhanh thích nghi với các tình huống.

Mấy ngày này, Cổ Tiêu đều bỏ thời gian tự mình lái xe đưa đón Hạ Cúc Hoa tan tầm, đặc biệt là sau khi tan tầm, Hạ Cúc Hoa ở dưới bãi đỗ xe chờ anh, bởi vì cô nghĩ không muốn mọi người nhìn thấy rồi ảnh hưởng đến công việc, vậy nên chính cô lưu lại đến muộn mới tan tầm, làm cho Cổ Tiêu cường chế yêu cầu cô đúng giờ tan tầm chờ anh. Nói cách khác, Cổ Tiêu cũng nhất định đúng giờ tan tầm.

Trên đường về nhà, hai người vẫn rất ít nói chuyện, chỉ có ánh mắt yên lặng trao đổi.

Nhưng khi đến buổi tối, hai người ở trên giường mới có thể giống như một cặp vợ chồng chân chính, có kích thích nóng bỏng. Lúc này Cổ Tiêu giống như là muốn đem toàn bộ khát vọng mà ban ngày áp chế xuống giải tỏa hoàn toàn, mãnh liệt tựa như muốn đem cô khảm nhập vào trong thân thể của anh.

Ở trong công ty, trừ bỏ cùng đi làm, Hạ Cúc Hoa không thấy được Cổ Tiêu. Bởi vì cách nhau những 5 tầng lầu, mà cho dù bộ phận tài vụ bộ phận cho dù có chuyện quan trọng muốn báo lên tổng tài, cũng phải là trưởng bộ phận xử lý. Cho dù Cổ Tiêu xuống dưới tuần tra, ngẫu nhiên cũng chỉ nhìn thấy bóng hình Hạ Cúc Hoa vội vàng qua lại xử lý công việc.

Ở trước mặt mọi người, hai người cũng không công khai quan hệ, chỉ có ánh trao đổi mắt, giữa đó bao hàm ý tứ gì, cũng chỉ có chính bọn họ mới biết được, người bên ngoài nhìn không ra có gì khác thường. Càng không ai đoán được rằng tổng tài nhà mình lại có một người vợ bình thường như vậy, ở công ty cũng chỉ đảm nhiệm chức vị rêu rĩa a.

Ở trong công ty, Hạ Cúc Hoa cũng nghe được không ít chuyện tình về Cổ Tiêu, mà chuyện được lời ra tám say sưa nhất là, mối quan hệ mập mờ không rõ ràng giữa anh và Bạch Thủy Tiên. Thậm chí bên dưới còn có người đánh cược, xem hai người khi nào thì mới công khai quan hệ.

Về chuyện đó, Hạ Cúc Hoa không muốn để ý, nhưng cứ sau mỗi lần nghe được, sắc mặt cô cũng không còn được tự nhiên, trong lòng cũng có chút không thoải mái. Cứ mỗi lần nghe được, cô tự nói cho chính mình, nếu Cổ Tiêu thật sự yêu thương Bạch Thủy Tiên, có thể cùng cô ly hôn, cô nhất định sẽ đáp ứng. Cho dù anh không có chính miệng nói, cô cũng có thể chủ động đưa ra yêu cầu này, không nên để có điều gì sau này phải luyến tiếc.

Đến cuối tháng, tất cả nhân viên tựa hồ đều bề bộn nhiều việc, giống như mọi chuyện tụ lại một đồng, mỗi người trên tay một danh sách dài các công việc phải làm, kiệt sức vì công việc tui bụi.

Từ trong phòng của mình vị quản lý mập mạp định gọi ai đó lại vừa vặn có Hạ Cúc Hoa lướt qua.

Trong mắt mọi người Hạ Cúc Hoa là một người thực sự chịu khó, tâm địa lại tốt, không hư vinh ích kỷ, là một cô gái tốt khó kiếm được, nhưng mọi người lại thực dễ dàng đem cô quên đi, bởi vì cô trầm mặc ít lời, chưa bao giờ tỏ ý muốn biểu lộ chính mình, cứ luôn đem chính mình che dấu lại.

“Quản lý.” Hạ Cúc Hoa đứng lại, lễ phép nói.

“Đem phần văn kiện này đưa lên phòng tổng tài đi, tôi đang vội. Chỉ cần đưa cho tổng tài nhìn một chút, ký tên là xong. 10 phút, sau 10 phút đem lại đây, ok?” Vị quản lý nghiêm túc vội vàng nói.

“Vâng.” Hạ Cúc Hoa tiếp nhận sắp tài liệu, đem công việc của mình gác lại một bên, lên lầu.

Cứ nghĩ một lát nữa sẽ gặp đến Cổ Tiêu, tìm Hạ Cúc Hoa đập nhanh đến mức không tự chủ được, giống như có chút chờ mong.

Bên ngoài phòng tổng tài cũng không gặp bất cứ người nào, bởi vì tầng cao nhất chỉ có văn phòng của Cổ Tiêu cùng Bạch Thủy Tiên, ngoài văn phòng của hai người còn có thêm hai nhân viên thư ký, nhưng giờ phút này một người cũng không có.

Cửa phòng tổng tài khép, nhưng không khép hoàn toàn, vẫn có một khe hở, Hạ Cúc Hoa đang muốn gõ cửa, lại nghe được giọng nói từ bên trong vọng ra, làm cho cô không khỏi bất động tại chỗ.

“Em muốn biết những năm gần đây, anh có biết tâm ý của em không?” Giọng nói vừa nghe thì cảm thấy Bạch Thủy Tiên bình tĩnh như thường, nhưng trong đó biểu lộ ra một phần kích động.

“Thủy Tiên, tôi nghĩ em đã biết tôi rõ ràng đã kết hôn rồi chứ.” Cổ Tiêu vẫn bình tĩnh như cũ.

“Chính là bởi vì biết, em mới muốn hỏi anh. Bởi vì em biết cuộc hôn nhân không phải do anh nguyện ý, mà là vì bác gái, dù sao anh quen biết với Hạ Cúc Hoa cũng không lâu a!”

“Em làm sao mà biết được?” Giọng nói Cổ Tiêu có chút khác thường.

“Khi chúng ta ở Pháp, Hạ tiểu thư nói cho em biết. Kỳ thật em cũng không so đo chính mình có phải hay không là người vợ anh cưới hỏi đoàn hoàng, em yêu anh, em chỉ muốn tình yêu của anh thôi mà.”

“Thủy Tiên, em có biết chính mình đang nói cái gì không?” Cổ Tiêu ngữ khí nghiêm khắc.

“Em rất tỉnh táo, em hiểu rõ ràng hơn chính mình đang nói cái gì, em biết anh cũng không yêu Hạ tiểu thư không đúng sao?”

Bạch Thủy Tiên vội vàng nói.

Cổ Tiêu không có ngay mặt trả lời: “Tôi thường thức cá tính của em, tài năng của em, nhưng là tôi không có khả năng yêu thương em. Ba năm này tôi thực cảm kích vì những gì em đã giúp tôi, bất quá tôi đối với em cũng không có những suy nghĩ hay tình cảm khác, tôi biết em có cảm tình với tôi, chính là tôi không thể nhận.”

“Nếu Hạ tiểu thư không có xuất hiện, mẹ của anh cũng sẽ không yêu cầu anh cưới cô ấy, vậy có phải anh sẽ nguyện ý cùng em một chỗ đứng hay không?” Bạch Thủy Tiên thay đổi cái phương thức ép hỏi.

Cổ Tiêu không có trả lời.

“Có thể , có phải hay không?”

“Điều này giờ đã là không có khả năng .”

“Vì sao? Em có điểm nào không tốt? Chẳng lẽ em kém cỏi so với cô ấy sao? Em tự tin em còn hơn cô trăm ngàn lần, chẳng lẽ ba năm này tất cả những gì em làm còn chưa đủ sao?” Bạch Thủy Tiên kích động hét to.

“Đủ, tôi cần một người vợ cũng không nhất định phải rất tài hoa, chỉ cần tôi thấy thích hợp là đủ, cho dù cô ấy dốt đặc cán mai cũng không sao.” Cổ Tiêu ngữ khí lạnh đậm nói: “Tôi nói rồi tôi có chỉ có thể xem em như một người bạn, người cộng sự, nhưng sẽ không phải vợ.”

“Vì sao? Em không hiểu. Em cứ nghĩ là do em không có dũng khí thổ lộ tâm ý của mình, mới có thể tạo thành cục diện như hôm nay, nhưng mà vì sao không thể chứ?” Bạch Thủy Tiên khóc .

“Em thực ra hiểu rõ mà, chỉ là lòng tự tôn cùng tự tin quá lớn trong em làm cho em không muốn thừa nhận. Chúng ta đã có ba năm sớm chiều ở chung nhưng chưa hề phát sinh chuyện gì, em thông minh như vậy còn không biết vì sao chúng ta chỉ như vậy thôi sao?”

“Không phải như thế, anh đã nói anh thương thức em, cũng có thể sẽ chậm rãi yêu thương em mà, anh có biết ở trong mắt mọi người chúng ta xứng đôi biết bao, chúng ta nhất định là một đôi thích hợp nhất. Nếu anh công khai Hạ Cúc Hoa là vợ của anh, nhất định thấy được mọi người phản ứng khiếp sợ như thế nào, cô ấy căn bản không xứng với anh.”

“Thủy Tiên.....” Cổ Tiêu bắt đầu tức giận.

Trong lòng Hạ Cúc Hoa trăm mối cảm xúc ngổn ngang, cô không muốn nghe đến những lời này, vì sao lại còn muốn để cho cô nghe được? Nhất thời cô cảm thấy mình đã làm nên tội ác to lớn, hết thấy đều sai lầm của cô, cô không nên đáp ứng với bà Cổ. Đáng lẽ nhìn thấy Cổ Tiêu thì cô nên tránh đi thật xa, không nên chen vào giữa bọn họ, làm cho Bạch tiểu thư thống khổ như thế, cũng làm cho Cổ Tiêu cảm thấy thống khổ.

Nhìn đến tài liệu trên tay, Hạ Cúc Hoa do dự hồi lâu, mới gõ cửa.

Một hồi lâu, giọng nói Cổ Tiêu truyền ra: “Vào đi.”

Hạ Cúc Hoa đẩy cửa đi vào, nghênh đón hai luồng ánh mắt, nhìn thấy cô, vẻ mặt hai người đều có chút ngoài ý muốn cùng khiếp sợ.

Hạ Cúc Hoa nhẹ nhàng đi lên phía trước, đem tài liệu đưa cho Cổ Tiêu, “Tổng tài, tài liệu này cần anh thẩm duyệt ký tên.”

Ánh mắt Cổ Tiêu nhìn chằm chằm vào Hạ Cúc Hoa, anh tuyệt không nguyên ý để cho cô thấy cái loại tình cảnh này, càng không muốn cô hiểu lầm, anh tiếp nhận tài liệu đặt ở một bên, “Thủy Tiên, em trước về nghỉ ngơi một chút đi. Tôi cho em vài ngày để thả lỏng tâm tình cũng nên suy nghĩ cho cận kề đi.”

Ánh mắt sừng đỏ, trên mặt Bạch Thủy Tiên tất cả đều là bi thương liếc mắt nhìn qua Hạ Cúc Hoa, lại lạnh lùng nhìn Cổ Tiêu, đôi môi đỏ mọng hé mở muốn nói điều gì đó, cuối cùng cố nén lại liền xông ra ngoài.

Ánh mắt Hạ Cúc Hoa lo lắng đuổi theo bóng dáng Bạch Thủy Tiên.

Cổ Tiêu đứng dậy đóng cửa lại, mới đi đến trước mặt Hạ Cúc Hoa. “Vừa rồi em đã nghe thấy tất cả.”

Hạ Cúc Hoa không có cách nào nói dối, chỉ có thể gật gật đầu.

Nếu nghe được những điều đó mà còn có thể tâm bình khí hòa, cô giống như tuyệt không vì một cô gái khác có tình ý với chồng mình mà tỏ ra thái độ buồn bực hay ghen tuông, làm cho Cổ Tiêu không hiểu nổi mà lên cơn nóng giận, “Vậy em muốn như thế nào?”

“Thực xin lỗi, đều là do em sai lầm, lúc trước em không nên đáp ứng yêu cầu của mẹ.” Nghĩ Cổ Tiêu đang trách cứ cô, Hạ Cúc Hoa cúi đầu, trong mũi dâng lên một chút chua xót liền tiếp nói lời xin lỗi.

“Em.....” Nghe được câu trả lời của cô, Cổ Tiêu quả thực muốn bóp chết cô .

Bực đến muốn nôn a! Cô liền như vậy không cần anh, muốn đem anh giao cho người phụ nữ khác. Cổ Tiêu càng nghĩ càng phát hỏa.

“Nếu anh muốn em.....” Hạ Cúc Hoa tuy rằng trong lòng khó chịu, nhưng vẫn muốn đem ý nghĩ của mình nói ra.

“Câm miệng.” Cổ Tiêu cũng đã đoán được Hạ Cúc Hoa muốn nói cái gì, nhin không được hết to.

Hạ Cúc Hoa hoảng sợ, không dám nói cái gì nữa, chỉ có thể bất lực đứng ở nơi đó.

Cổ Tiêu đứng ở cạnh cửa sổ, muốn bình ổn cảm xúc trong lòng vừa bị thương tổn cùng với kia một cổ lửa giận đang bốc cao.

Hạ Cúc Hoa cũng không dám nói cái gì nữa, cô nhìn đến kia phần tài liệu kia, lại không mở miệng không được: “Tổng tài, có thể kí phần tài liệu kia sao không.”

Nghe vậy, Cổ Tiêu dùng ánh mắt lãnh liệt có thể làm người ta kinh hãi nhìn chăm chú vào cô, nhưng cùng đối chọi với ánh mắt trong suốt của Hạ Cúc Hoa, Cổ Tiêu vừa bực tức phát hiện, chính mình không có biện pháp nào để xử cô cả, bởi vì cô căn bản còn không biết anh đang tức cái gì.

Đến ngay cả chính anh cũng không hiểu tại vì cái gì thái độ bàng quang của cô lại làm anh phát giận cứ như với cô anh chẳng là cái gì, điều đó làm anh khó chịu.

Anh tức giận chậm rãi quay lại vị trí của mình, xem cũng không xem vung bút ký tên, ký xong liền vứt qua cho cô.

Hạ Cúc Hoa sau khi tiếp nhận, liền muốn rời đi lại không dám mở miệng.

“Xuống đi, còn có..... quên chuyện vừa rồi ngay.”

Hạ Cúc Hoa nhin không được lại liếc mắt nhìn Cổ Tiêu một cái, mới chậm rãi đi ra ngoài đóng cửa lại.

Nghe được tiếng đóng cửa của Hạ Cúc Hoa, Cổ Tiêu ngẩng đầu, tựa như một đứa nhỏ vì không được mẹ quan tâm mà cảm thấy ấm ức cùng khổ sở, một mình sinh hờn dỗi.

Tuy rằng trước kia ở trên xe hai người cũng rất ít nói chuyện với nhau, nhưng Hạ Cúc Hoa vẫn nhận thấy được hôm nay không khí bên trong xe có chút khẩn trương, cô cho rằng Cổ Tiêu là vì buổi chiều hôm nay cô vô tình đi vào quấy rầy anh cùng Bạch Thủy Tiên mà tức giận. Nghĩ như vậy, trong lòng cô không khỏi có chút đau đớn.

Vụng trộm liếc mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú của Cổ Tiêu, Hạ Cúc Hoa cảm thấy đứng ngồi không yên, hô hấp không khỏi cũng dồn dập hơn bình thường.

Tuy rằng hờn dỗi đối với cô tích tụ mỗi lúc một nhiều lại không thể phát tiết ra được làm Cổ Tiêu muốn điên lên, nhưng anh không có giống như lúc trước mà tăng tốc độ, anh không có quên lần đó Hạ Cúc Hoa ngồi xe vì chạy quá nhanh mà bộ dáng khó chịu như thế nào. Cho dù anh thực sự giận cô, nhưng vẫn là luyến tiếc sợ cô khó chịu.

Về nhà sau khi tắm xong, Hạ Cúc Hoa nằm ở trên giường, lại lật qua lật lại ngủ không yên. Mấy ngày nay, cô chẳng những quen thuộc với vòng tay ôm ấp của Cổ Tiêu, thậm chí còn ỷ lại. Chỉ là hiện tại bên kia giường bên còn trống không, thiếu anh căn phòng tựa hồ cũng trở nên lạnh lẽo hơn rất nhiều, một chút ấm áp cũng không có.

Lúc này Cổ Tiêu đang ở trong thư phòng cách vách xử lý văn kiện.

Nhưng mà xem không được bao lâu, anh liền phiền chán đẩy văn kiện qua một bên, mở ra ngăn kéo lấy một gói thuốc, cùng với dĩ vãng giống nhau, anh châm một điếu, không có hít vào chỉ nhìn nó dần tàn đi, mà chính mình nhìn ra bóng đêm thâm trầm ngoài cửa sổ bất giác run sợ.

Khi điếu thuốc cháy sạch, đốm lửa tàn dần chạm vào ngón tay, Cổ Tiêu mới cảm giác được một chút đau đớn, sau đó đem điếu thuốc dập tắt. Đau đớn kia so với tâm tình lo lắng phức tạp, căn bản không tính là gì.

Anh càng ngày càng để ý Hạ Cúc Hoa, thậm chí bị nhất cử nhất động của cô ảnh hưởng đến mình. Anh cũng từng nghĩ buông tha đi hận thù để có một cái kết vui vẻ, bởi vì trong lòng anh hiểu được, đầu sỏ gây nên tội ác đã nhận được báo ứng cần phải có: Mà anh cũng phải chịu trách nhiệm cho hành vi trả thù năm đó mà cô đã phải nhận lấy, anh không nên đem tội lỗi của cha cô đổ lên đầu của cô, như vậy đối với cô thật không công bằng .

Nhưng mà anh vĩnh viễn quên không được người chị gái luôn yêu thương anh, vì anh trả giá rất nhiều, ngày đó chị ra đi mà cõi lòng tràn ngập phần hận, mỗi khi anh muốn đối xử tốt với Hạ Cúc Hoa một chút, thế nhưng lại trước mắt luôn hiện lên ánh mắt không cam lòng của chị gái, tựa hồ như muốn cảnh báo cho anh, cũng làm cho anh có cảm giác mình đang mắc nợ chị, cảm giác đang gây ra tội ác với chị mình một cách sâu sắc, nên anh chỉ có thể trốn tránh nội tâm của mình đối của cô tràn đầy khát vọng.

Cánh cửa truyền đến tiếng gõ, anh nhăn mi, đã sắp đến rạng sáng , như thế nào mẹ còn chưa ngủ?

Anh đi qua mở cửa, đứng ngoài cửa là Hạ Cúc Hoa còn mặc áo ngủ, đi dép lê, cúi thấp đầu .

“Em như thế nào còn chưa đi ngủ?” Nhìn thấy người đến là cô, Cổ Tiêu thực ngoài ý muốn, lông mày càng nhíu lại, nhưng vẫn đem cô kéo vào thư phòng.

Ngửi được mùi thuốc lá, còn chưa mở miệng, Hạ Cúc Hoa trước hết ho khan liên tục.

Thấy thế, Cổ Tiêu mở cửa sổ, để cho khói thuốc theo gió thổi tán đi.

“Còn có rất nhiều việc cần làm sao?” Hạ Cúc Hoa nhẹ giọng hỏi.

Cổ Tiêu không có trả lời, lời kéo cô ngồi xuống sofa, mới phát hiện thân thể của cô đang run, nhin không được lại nhăn mày, đứng dậy đóng cửa sổ, cũng đem áo khoác của mình khoác lên người cô, thuận tay rót một chén trà nóng đưa cô.

Cầm chén trà còn đang tỏa hơi nóng, Hạ Cúc Hoa cảm giác ấm áp hơn nhiều, ngẩng đầu nhẹ nhàng liếc anh một cái, “Anh còn đang tức giận sao?”

Nghe vậy, Cổ Tiêu tức giận hét to: “Không phải đã bảo em quên chuyện buổi chiều rồi sao?”

Hạ Cúc Hoa cảm thấy có chút ủy khuất, cúi đầu không nói gì.

Thấy cô này bày ra bộ dáng ủy khuất, Cổ Tiêu không khỏi nhẹ giọng lại: “Tôi cùng Thủy Tiên chính là bạn bè trong công việc, chỉ là bạn bè mà thôi, không có quan hệ gì khác. Nếu là tôi thật sự thích cô ấy, tôi đã sớm cưới cô ấy rồi.”

Anh giải thích, mặc kệ cô có nghe hay không , anh không hy vọng cô hiểu lầm mình.

Hạ Cúc Hoa ngẩng đầu nhìn anh, trong ánh mắt trong suốt có một chút e lệ.

Thấy thế, tâm tình của Cổ Tiêu cũng được buông lỏng , nguyên lai cô cũng có để ý. “Được rồi, đi thôi, em về giường ngủ đi!”

“Còn anh thì sao?”

Cổ Tiêu nở nụ cười, một tay ôm lấy cô, “Đương nhiên là theo em cùng nhau đi ngủ.”

Hạ Cúc Hoa hoảng sợ, nhưng không có kháng cự, khuôn mặt đỏ bừng chôn ở trong lòng Cổ Tiêu tràn đầy vui sướng.

Hai người quan hệ tựa hồ có bước tiến mới, ít nhất Cổ Tiêu đã không thể kháng cự Hạ Cúc Hoa. Mà khi trên mặt Hạ Cúc Hoa còn luôn lạnh nhạt lại vô ý xuất hiện nụ cười đầm đìa, có rất nhiều cảm xúc đã muốn mất đi lại lần nữa trở lại với cả hai người.

Chủ nhật, vào sáng sớm –

Cổ Tiêu cùng Hạ Cúc Hoa còn nằm trên giường, chợt nghe tiếng Bà Cổ bảo má Ngũ chuẩn bị cơm cùng đồ ăn để đi dã ngoại.

Người một nhà ăn xong bữa sáng, bà Cổ liền cao hứng tuyên bố: “Một lát nữa chúng ta cùng đi picnic.”

Nhìn thấy bộ dáng vui vẻ của mẹ mình, Cổ Tiêu cũng cười. Đúng nha, anh cũng thật lâu không có cùng mẹ ra ngoài chơi .

“Còn cần chuẩn bị cái gì không mẹ?” Cảm nhận được hai người vui sướng Hạ Cúc Hoa mỉm cười hỏi.

“Không cần, mẹ đã sớm chuẩn bị tốt, các người – hai đại nhân vật hôm nay chỉ cần chơi cho thỏa sức là được rồi.”

“Cám ơn mẹ.” Cổ Tiêu cùng Hạ Cúc Hoa nhìn nhau, đều bật cười.

Nhìn thấy hai người liếc mắt đưa tình, bà Cổ cười càng vui vẻ.

Ở dưới sự an bài của bà Cổ, Cổ Tiêu tự mình lái xe, Hạ Cúc Hoa ngồi ngay ngắn ở một bên. Mà trên một chiếc xe khác chở bà Cổ cùng má Ngũ, mọi người đều tâm tình hưng phấn mà xuất phát.

Hôm nay dương quang sáng lạn, lại có gió nhẹ phẩy bên tai, thật sự là một ngày quá đẹp để ra ngoài du ngoạn.

Xe càng đi càng nhanh, cảnh nội thành đều bị ném lại phía sau xe, ngoài cửa sổ thanh sơn lục ý (núi non cây cối xanh mướt) dần dần hiện ra.

Hạ Cúc Hoa nhìn phía ngoài cửa sổ núi cao trập trùng, không khỏi có chút kinh ngạc khấn trương. Từ cô bắt đầu hiểu chuyện đến giờ, hình như chưa từng ra ngoài du ngoạn lần nào.

Qua hồi lâu, rốt cục tới nơi, tất cả mọi người xuống xe.

Nơi đây là một đồng cỏ, cách đó không xa có một gốc đại thụ, vốn đơn thuần thiên nhiên tái tạo rồi từ từ trưởng thành nhưng đã trải qua con người chăm chút lại mang vẻ mới mẻ hơn bất đi vài phần hoang dã lại thêm vài phần gần gũi.

Nhưng bởi vì nơi này cách xa đô thị ồn ào náo nhiệt, cho nên bước vào không gian nơi này làm ọi người cảm giác được vô cùng thanh tĩnh, còn có thể nghe được tiếng chim hót thanh thúy.

Bà Cổ đã được lão Ngô cùng má Ngũ đỡ xuống xe, đồ đạc cũng nhanh chóng được đặt xuống, sắp xếp lại hoàn hảo.

“Nơi này thật đẹp đúng không? Cúc Hoa.” Bà Cổ tíu mắt khoe.

Hạ Cúc Hoa nhẹ nhàng gật đầu, “Rất đẹp.”

“Còn có nhiều nơi hấp dẫn hơn nữa a. Tiêu, con mang Cúc Hoa đi sang bên kia ngắm cảnh đi Mẹ cùng nhóm A Ngũ ngồi lại đây nghỉ ngơi chút đã, hít vào một chút không khí thanh tân.” Bà Cổ thần bí nói.

Hạ Cúc Hoa khó hiểu nhìn Cổ Tiêu.

“Vậy được rồi. Mẹ, chúng con đi một lát, mọi người cũng nên cẩn thận một chút, đừng đi loạn.” Cổ Tiêu gật gật đầu.

“Đã biết, các con mau tự tán đi giải sầu đi!” Bà Cổ cười nói.

“Vâng.”

“Mẹ, chúng con đây đi rồi.” Tuy rằng không biết sẽ đi nơi nào, Hạ Cúc Hoa vẫn là lễ phép nói một câu.

“Đi đi, đi đi.”

Hạ Cúc Hoa đến bên cạnh Cổ Tiêu cùng nhau dạo bước, bên tai nghe tiếng chim vui thích mà hót ca, ngửi vào hương vị xanh mát tươi tắn của cỏ cây, nơi này quả thật có thể làm cho người ta bình ổn tâm tình ngay lập tức .

Thế nhưng, khi cô thấy cảnh đẹp trước mắt, lại không khỏi ngây ngốc mà ngẩn cả người.

Đó là một hồ nước thiên nhiên, nước trong hồ trong vắt, những bông hoa thủy tiên nở rộ, ánh mặt trời xuyên qua nhánh cây, chiếu vào mặt hồ, tạo nên quang ảnh lấp lánh vô cùng mê hoặc mà xinh đẹp.

“Thích không?” Cổ Tiêu mỉm cười, trầm thấp hỏi.

“Đẹp quá!” Hạ Cúc Hoa gật đầu, khuôn mặt vốn bình thường lãnh đạm đã được điểm thêm thần thái sáng bừng đối diện với anh.

Ý cười trên mặt Cổ Tiêu càng sâu, tay anh nắm lấy bàn tay bé nhỏ của Hạ Cúc Hoa, ở tại bãi cỏ ven hồ ngồi xuống.

Hai người dựa sát vào nhau, đều không hề mở miệng nói chuyện, giây phút này sự yên tĩnh lại làm cho con người ta có những xúc cảm mạnh mẽ hơn nhiều so với những câu nói ngọt ngào có thanh, hai người họ chính hưởng thụ không gian yên tĩnh cùng sự tươi đẹp của thiên nhiên.

Trong lòng Hạ Cúc Hoa dâng lên một chút bất an, mình thật sự có thể có được những điều này sao? Hiện tại cô tựa hồ đem tất cả những gì thuộc về trước kia quên đi, chỉ cần đắm chìm trong một khắc hạnh phúc này mà thôi. Cô sợ hãi, sợ hãi tất cả chẳng qua chỉ là một giấc mộng, một ảo ảnh, rồi lúc nào đó sẽ tỉnh lại.

Cổ Tiêu ôn nhu hỏi nói: “Làm sao vậy?”

Hạ Cúc Hoa vẫn là mỉm cười lắc đầu.

“Kỳ thật nơi này còn có một câu chuyện xưa.” Cổ Tiêu lại mở miệng: “Từng có một đôi nam nữ, hai người vốn là thanh mai trúc mã, mỗi ngày đều ước hẹn tại hồ này du ngoạn. Dần dần, bọn họ trưởng thành, cậu thanh niên nguyện đến ngày thành công nhất định sẽ cưới cô gái. Sau này cô gái bởi vì trong nhà có chuyện nên phải chuyển đi khỏi nơi này, cũng là rời xa khỏi cậu bạn. Rồi lại có một người con trai khác rất có tiền cũng thích cô gái đó, cũng đồng ý cho cô gái đó tất cả những gì cô muốn. Cô gái thực hoang mang, cô quên không được hồ nước năm xưa, càng quên không được cậu bạn thanh mai trúc mã, nhưng mà người con trai có tiền đã nói cho cô gái tất cả.”

“Sau đó thì sao? Cô gái lựa chọn ai?” Hạ Cúc bị chuyện xưa hấp dẫn, nhin không được hỏi.

“Cô gái đó lựa chọn tình yêu. Tuy rằng người thanh niên đó không có thành công, nhưng mà anh đã trao cho cô gái tình yêu chân thành tha thiết nhất, sau đó bọn họ vẫn ở tại bên hồ này làm bạn đến già.” Cổ Tiêu mỉm cười nhìn cô.

Chuyện xưa rất đẹp, Hạ Cúc Hoa yên lặng nghĩ, nhưng..... chung quy vẫn chỉ là một câu chuyện xưa.

Ánh mắt nóng cháy của Cổ Tiêu nhìn Hạ Cúc Hoa, vì sao anh lại cảm giác được cô dưới vẻ mặt bình tĩnh lại là sự bi ai không phải ai cũng hiểu hết, tựa hồ còn có chuyện gì đó làm cho cô thống khổ không thể quên đi? Là vì Tiểu Hiên mà ngày đó Thôi Trân nói ra sao? Nghe tên này liền biết là tên của một đứa con trai, chẳng lẽ là người con trai trước kia cô yêu sao, nếu không cô làm sao lại thương tâm đến như thế?

Nghĩ đến đây, yết hầu Cổ Tiêu dâng lên một cổ chua xót.

Không! Anh sẽ không cho phép trong lòng cô lại nhớ thương một người đàn ông khác, cô chỉ có thể nghĩ đến anh.

Mang theo ghen tuông không hiểu nổi, Cổ Tiêu đột nhiên giữ lấy khuôn mặt của Cúc Hoa mặt, nhiệt tình hôn lên môi cô, mạnh mẽ mút lấy ngọt ngào của cô, đầu lưỡi chui vào cô trong miệng cô càn quấy, kịch liệt cùng cô giao triền. Làm cho cô vì nụ hôn của anh mà yêu kiều thở dốc, làm cho cô chỉ có thể cảm giác được sự tồn tại của anh, đưa anh ghi tạc vào sâu trong lòng.

8. Chương 8

Tuy có chút tiêu tụy, nhưng Bạch Thủy Tiên vẫn giữ vững tinh thần xuất hiện ở trước mặt Hạ Cúc Hoa, sự đột ngột này khiến ọi người chú ý.

Vào giờ cơm trưa, lúc này mọi người đều đã đến căn tin cho nhân viên công ty để vỗ về cái dạ dày.

Hạ Cúc Hoa cũng cùng Chu Lệ ở nơi này dùng cơm, từ sau lần đầu tiên gặp mặt, các cô vẫn thường cùng một chỗ ăn cơm nói chuyện phiếm, tuy rằng phần lớn đều là Chu Lệ nói, Hạ Cúc Hoa mỉm cười nghe.

Chu Lệ vừa thấy Bạch Thủy Tiên, liền nhanh chóng đứng lên chào một tiếng: “Xin chào tổng giám đốc!”

Bạch Thủy Tiên gật đầu mở miệng khá là khuôn phép: “Chúng ta có thể đi ra ngoài tâm sự một lát không?”

Về mặt Hạ Cúc Hoa vẫn bình tĩnh gật đầu đồng ý, “Được thôi.”

Hai người song song rời đi, mọi người cảm thấy kinh ngạc, nhưng chỉ đoán gần đoán ra là các cô khả năng quen nhau.

Hạ Cúc Hoa cùng Bạch Thủy Tiên đi vào một quán cà phê được trang trí một cách thanh lịch, vì đang giữa giờ cơm trưa nên trong quán cũng không có bao nhiêu khách, cho nên phá lệ im lặng.

“Đầu tiên, tôi xin lỗi vì ngày đó có điểm thất lễ, tôi cũng biết là người phụ nữ nào nhìn thấy cảnh ấy sẽ không thể cao hứng.” Bạch Thủy Tiên gọi hai tách cà phê, sau khi người phục vụ rời đi, liền mở miệng nói chuyện.

Hạ Cúc Hoa có chút không hiểu, cô không rõ ý tứ Bạch Thủy Tiên, cô ta không phải là nên đến trách cứ mình sao? Bởi vì cô chỉ là một người ngoài bất ngờ tham gia vào, mới có thể phá hủy chuyện tốt của cô ta với Cổ Tiêu a!

“Tôi đã tự nhốt mình ở trong phòng để suy nghĩ ba ngày nay, đến cuối cùng mới thức tỉnh.” Bạch Thủy Tiên nở nụ cười tự giễu, “Không thể tưởng tượng được một người luôn luôn thuận lợi trên tình trường như tôi lại bị đối đãi như vậy, cho nên tôi mới cảm thấy không cam lòng đi.”

Hạ Cúc Hoa không biết nên nói gì với Bạch Thủy Tiên để an ủi cô.

Lúc này, cà phê được đưa lên, hai người đều nâng tách cà phê uống một ngụm.

Bạch Thủy Tiên buông cái tách, chậm rãi mở miệng: “Tôi đã nói ra những lời như vậy quả thật là vì lúc đó tôi đả mất đi lý trí, hiện tại ngẫm lại cảm thấy thật là đáng xấu hổ. Tôi không nghĩ chính mình lại có thể nói ra những lời khó nghe đến như vậy, có lẽ là vì cảm thấy mấy năm qua mình vì tổng tài trả giá quá nhiều. Nhưng hiện tại ngẫm lại, kỳ thật tôi cũng không có tổn thất cái gì, bởi vì tổng tài cũng cho tôi tiền tài cùng quyền lực xứng với những gì tôi bỏ ra.” Nhìn Hạ Cúc Hoa vẫn trầm mặc, cô hỏi: “Cô không muốn nói ra suy nghĩ của mình sao?”

Hạ Cúc Hoa chậm rãi nói: “Tôi không biết mình nên nói gì.”

“Cô thật sự không giống người thường, chẳng lẽ cô không để ý, không ngại sao? Tổng tài là chồng của cô mà, là vì cô thật sự tin tưởng anh ấy như vậy sao?” Bạch Thủy Tiên gương mi, khó hiểu hỏi.

Để ý? Hạ Cúc Hoa cười khổ, cô không có tư cách gì mà để ý, cuộc hôn nhân cô và anh vốn căn bản là Cổ Tiêu không hề tự nguyện. Tuy rằng gần đây anh thái độ cùng cách đối xử của anh làm cô cảm giác có gì đó không còn giống với trước nữa, nhưng cô vẫn cảm thấy chính mình không có tư cách có được anh, thậm chí độc chiếm anh.

“Tôi vẫn rất ngạc nhiên với cuộc hôn nhân của hai người, cô có thể cho tôi biết chuyện gì thực sự đã xảy ra không?”

Nghe vậy, Hạ Cúc Hoa rõ ràng sợ hãi một chút.

“Yên tâm, tôi đối với tổng tài đã hết hy vọng, bằng không hôm nay tôi cũng sẽ không ngồi ở chỗ này, tâm bình khí hòa cùng nói chuyện với cô.” Bạch Thủy Tiên nở nụ cười, chân thành nói: “Tôi chỉ muốn nói với cô lời xin lỗi chân thành, thật sự.”

Hạ Cúc Hoa liếc mắt nhìn Bạch Thủy Tiên một cái, nhìn đến thành ý của cô, vì thế gật đầu. “Cha tôi là một người thích uống rượu, đánh bạc, vào một buổi tối, ông thua rất nhiều tiền hơn nữa lại đi uống đến say mềm mới về, khi về nhà, ông gặp một cô gái cũng đang một mình về nhà sau giờ làm, mà cô gái đó chính là chị gái của Cổ Tiêu – Cổ Ngọc, cha tôi đã.....cưỡng bạo cô ấy. Sau khi chuyện này truyền ra, bạn trai của Cổ Ngọc chia tay với cô ấy, đến ngày thứ ba cô ấy liền tự sát.....”

Cô không định đem chuyện Hiên Nhi cùng với việc làm của Cổ Tiêu nói ra, Hạ Cúc Hoa chỉ đem đoạn chuyện cũ nhất kể mà thôi, nhưng Bạch Thủy Tiên luôn đưa ra những nghi vấn đánh gãy cô, cuối cùng cô chống đỡ cũng không biết nói dối nên đem cả chuyện Cổ Tiêu đã làm với cô kể rõ ra.

Nghe được câu chuyện từ Hạ Cúc Hoa, vẻ mặt Bạch Thủy Tiên càng lúc càng kinh ngạc, cuối cùng bất chấp cô cả khí chất thanh lịch mà bản thân tỉ mỉ xây dựng, há hốc miệng, lộ ra vẻ ngốc sững.

Thật lâu Bạch Thủy Tiên mới lấy lại tinh thần thở dài một hơi, “Trời ơi! Sao lại có thể khúc chiết ly kỳ đến vậy, hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi.”

“Cô không trách tôi sao? Là vì tôi xuất hiện mới phá hủy chuyện tốt giữa cô và Cổ Tiêu.” Hạ Cúc Hoa có chút bất an nhìn cô.

“Tôi có tư cách trách cô chứ, hơn nữa tổng tài cũng chưa bao giờ nói anh ấy thích tôi cả, tôi cố gắng ám chỉ trong ba năm, nếu tổng tài thật sự muốn cùng tôi một chỗ, chúng tôi đã sớm là một đôi rồi. Bất quá thật sự không nghĩ tới tổng tài lại có thể làm ra chuyện như vậy, cô có hận anh ấy không?”

“Hận anh ấy?” Vẻ mặt Hạ Cúc Hoa đầy sự khó hiểu, cô vì sao phải hận anh chứ?

“Cô thật sự lương thiện, tuy rằng cha cô đối với chị gái của tổng tài gây ra tội ác tày trời, nhưng vốn chuyện đó cũng đâu phải cô làm. Cô cũng có thể hận tổng tài, mà không phải cô đã sớm yêu thương tổng tài rồi đấy chứ?”

“Tôi.....” Hạ Cúc Hoa không biết nói gì để chống đỡ. Cô vẫn cho rằng chính mình thiếu nợ nhà họ Cổ, cho nên Cổ Tiêu hận cô là đương nhiên, chưa bao giờ nghĩ tới cô cũng có thể hận Cổ Tiêu.

“Kỳ thật hai người như bây giờ cũng tốt lắm a, tổng tài hiện tại không phải cũng yêu thương cô sao.” Bạch Thủy Tiên mỉm cười.

Hạ Cúc Hoa nghe vậy chấn động, Cổ Tiêu yêu cô sao? Cô không biết, nhưng nghe lời nói vừa rồi của Bạch Thủy Tiên, cô lại ý thức được chính mình cũng đã yêu Cổ Tiêu từ khi nào không hay.

“Chẳng lẽ cô không có oán quá vận mệnh sao? Trước kia thì cha mẹ như vậy, lại gặp phải những chuyện kia, vì sao cô đều có vẻ như chấp nhận vận mệnh như thế, giống như là cố làm cho chính mình không có cảm giác tồn tại vậy, hay vẫn còn chuyện khác làm cho cô thương tâm sao?”

Hạ Cúc Hoa lắc đầu, “Oán vận mệnh thì hữu dụng sao?”

Bạch Thủy Tiên không khỏi nở nụ cười, khôi phục lại sự tự tin tỏa sáng của dĩ vãng, “Kỳ thật cô so với ai khác đều nhìn thấu triệt, tôi phục rồi, bại bởi cô, một người phụ nữ kỳ lạ, tôi cũng không thấy có gì mất mặt nữa.”

“Anh ấy thật sự sẽ không hận tôi sao?” Hạ Cúc Hoa vẫn không dám xác định, cô không dám hy vọng Cổ Tiêu yêu cô, nhưng là không muốn anh hận cô, chán ghét cô.

“Anh ấy căn bản không có tư cách hận cô, đừng nhận lấy hết vào mình như vậy, chỉ biết nghe lệnh phục tùng, cô thật sự nguyện ý biến thành một người như vậy sao?” Bạch Thủy Tiên nhìn không được khai đạo cho cô. Làm một người phụ nữ của thời đại mới, cô muốn tự do, muốn có địa vị ngang bằng với đàn ông, cũng không thích giống như Hạ Cúc Hoa nhân nhượng một người đàn ông chỉ vì lợi ích toàn cục.

“Cám ơn cô.” Hạ Cúc Hoa chân thành nói.

“Không cần khách khí, nói không chừng chúng ta còn có thể trở thành bạn tốt đâu.”

.

Bạch Thủy Tiên gõ cửa, đến sau khi nghe thấy tiếng cho phép mới đi vào.

Cổ Tiêu ngồi ở trước bàn làm việc bận rộn nhìn cô, trên khuôn mặt tuần mỹ cũng không có vẻ gì kinh ngạc.

“Tổng tài.” Khi đem hết thấy tình cảm buông ra, Bạch Thủy Tiên cảm thấy đối mặt với anh thoải mái hơn nhiều.

“Em có thể sớm nghĩ thông suốt thì tốt rồi, một bàn đầy văn kiện làm tôi thực sự cũng không đủ thời gian thay áo rồi.”

“Sao anh có vẻ như xác định em sẽ nghĩ thông suốt?” Bạch Thủy Tiên nghi hoặc nhìn anh.

“Đừng quên chúng ta đã là cộng sự được ba năm, em thông minh như vậy, nhất định sẽ biết rõ chính mình muốn cái gì?”

Đầu Cổ Tiêu cũng không hề nâng tiếp tục nói.

Bạch Thủy Tiên thoải mái cười, “Xem ra chúng ta làm bạn bè cũng tốt, em có thể quấy rầy anh một chút được không?”

Cổ Tiêu ngẩng đầu, đặt cây bút trong tay xuống bàn, đứng lên mỉm cười, “Có gì mà không thể! Em ngồi đi.”

Hai người cùng ngồi xuống sofa .

“Muốn uống chút gì không?” Cổ Tiêu nho nhã mời.

“Không cần, em vừa uống qua. Kỳ thật.....” Bạch Thủy Tiên suy nghĩ mình có nên nói thật ra hết hay không, dừng một chút, cô vẫn mở miệng: “Vừa rồi em có đi tìm Hạ tiểu thư..... A, không, là tổng tài phụ nhân.” vừa nói chuyện đồng thời cô cũng thuận tiện quan sát thần sắc của Cổ Tiêu .

“Em cùng cô ấy nói những gì?” Cổ Tiêu nhin không được nhẹ nhặn mặt.

“Em cũng không phải là đi cầu xin cô ấy hay là đi uy hiếp cô ấy đâu.” thấy bộ dáng để ý của anh, Bạch Thủy Tiên không khỏi nở nụ cười.

Cổ Tiêu nhíu mày càng chặt.

“Em đi xin lỗi, anh không cần khẩn trương như vậy, em cũng không khả năng ăn thịt cô. Muốn nói thương tổn cô ấy cũng không đến phiên em, bởi vì anh so với em lợi hại hơn nhiều.”

“Có ý tứ gì?” Cổ Tiêu nhanh nhìn chằm chằm vào Bạch Thủy Tiên.

“Thật sự là rất khó tưởng tượng nổi, anh khẩn trương vì cô ấy, để ý cô ấy, vì sao không dám cho cô ấy biết? Thậm chí không cho cô biết anh yêu cô ấy vậy chứ?”

Về mặt Cổ Tiêu cứng đờ, tâm sự bị vạch trần làm anh chột dạ nghiêng đầu.

“Em hỏi cô ấy việc hai người kết hôn, cô ấy nói cho em, thật sự là không thể tưởng tượng nổi anh lại làm ra những chuyện ấy.”

Trong mắt Bạch Thủy Tiên lộ ra vẻ không đồng ý.

Cổ Tiêu có chút tức giận, anh cho rằng đó là chuyện riêng của anh cùng Hạ Cúc Hoa, không muốn để ột người ngoài tham gia vào.

“Em nghĩ việc này vẫn còn tồn tại trong lòng cô ấy, cô nhất định cũng sẽ không chịu nổi! Cô ấy đến bây giờ còn không có phát điên, thực sự làm cho người ta bội phục.”

“Tôi nghĩ việc này cùng em không quan hệ đi?” Cổ Tiêu ngữ khí lạnh lùng muốn dừng lại câu chuyện.

“Anh đối với cô ấy vẫn còn khúc mắc phải không? Việc anh làm năm đó cùng với hành vi của ba cô ấy có gì khác nhau đâu? Nếu cô ấy không kiên cường, đã sớm tự sát giống như chị gái anh rồi, vậy chứ đã có ai đi tìm anh để trả thù cho cô ấy đâu?” Tuy rằng ánh mắt Cổ Tiêu sắc bén, làm cho Bạch Thủy Tiên có chút sợ hãi, nhưng cô vẫn nuốt nuốt nước miếng, đem hết suy nghĩ trong lòng nói ra.

Như bị người ta đánh ột quyền, Cổ Tiêu ngây ngốc đứng đó.

“Thực xin lỗi, em không nên nói nhiều như vậy, em đi về phòng ngoài làm việc đây.” Bạch Thủy Tiên nhanh chóng đứng lên, bước ra ngoài đồng thời khép cánh cửa lại.

Để lại một mình Cổ Tiêu vẫn còn đang chìm trong suy nghĩ của bản thân.

Cuối cùng, Cổ Tiêu dặn dò thư ký một tiếng, bước đi ra ngoài.

Ánh mặt trời nóng rát cũng không thể ngăn trở được bước chân của mọi người, đi trên đường cả nam lẫn nữ, mỗi người đều có vẻ rất vội vàng .

Cổ Tiêu bước đi trên đường lại khiến cho rất nhiều người chú ý, đặc biệt các cô gái trẻ đều lộ ra ánh mắt tán thưởng, nơi này là khu trung tâm thương mại cao cấp, mặc dù có rất nhiều cô gái lớn mật, nhưng vừa thấy Cổ Tiêu đã biết anh không phải hạng người hời hợt, cũng chỉ có thể dùng ánh mắt ngưỡng mộ, tiếc hận nhìn anh đi thoáng qua bên mình.

Đi tiếp đi tiếp, tầm mắt Cổ Tiêu bị hình ảnh 1 cô người mẫu treo ở bên cửa lớn hấp dẫn, trên cổ cô người mẫu có đeo một sợi dây chuyền rất tinh xảo, tâm vừa động, anh lập tức đẩy cửa ra bước đi vào .

“Hoan nghênh quý khách ghé thăm.” Một giọng nói dễ nghe đầy lễ phép của nữ nhân viên cửa hàng vang lên. “Chúng tôi có thể phục vụ ngài điều gì không? Quý khách.”

“Cô có thể lấy cho tôi xem sợi dây chuyền giống trên cổ cô người mẫu kia được không?”

Nữ nhân viên cửa hàng thật cẩn thận lấy ra, khuôn mặt tươi cười đúng chuẩn mở lời giới thiệu nói: “Ánh mắt của quý khách thật chuẩn, sợi dây chuyền này được làm vô cùng khéo léo và tinh xảo, được gắn lên chín mươi chín viên kim cương, đây đều là kim cương sản xuất tại Nam Phi , lại còn điểm thêm ngọc phỉ thúy cao cấp mà thành, hiện tại cũng chỉ còn duy nhất một chiếc này.”

Sợi dây chuyền thật sự rất tinh xảo làm cho Cổ Tiêu không khỏi nở nụ cười, bởi vì anh nghĩ tới việc sẽ đeo nó lên chiếc cổ non mịn của Hạ Cúc Hoa, nhất định hội rất đẹp. “Gói lại thật đẹp cho tôi.”

“Cám ơn!” Nữ nhân viên cửa hàng không khỏi mừng rỡ, nhin không được vụng trộm liếc nhìn Cổ Tiêu một cái, thật sự hảo suất a! Một nam nhân vừa có khí chất vừa có tiền, nếu là có thể trở thành người yêu của anh nhất định sẽ làm cho nhiều người hâm mộ ghen tỵ chết mất .

Cầm hộp trang sức đã đóng gói hoàn hảo , Cổ Tiêu nhìn đồng hồ, chuẩn bị trở lại công ty đón Hạ Cúc Hoa về nhà.

Trên đường về nhà, Cổ Tiêu bỗng nhiên mở miệng: “Sinh nhật của em là ngày nào vậy?”

“Sinh nhật?” Hạ Cúc Hoa sững sốt, suy tư một chút mới trả lời, bởi vì cô cơ hồ chưa từng tổ chức ăn mừng sinh nhật lần nào, nên cũng không nhớ rõ, giờ mới phát hiện cũng sắp đến rồi. “Ngày hai mươi lăm tháng này.”

Hôm nay mới là ngày mười chín, còn thời gian một tuần, xem ra này vòng cổ có thể lấy có đó để tặng rồi. Nghĩ đến đây, Cổ Tiêu không khỏi vui vẻ hẳn lên.

Tuy rằng khó hiểu anh vì sao lại hỏi về sinh nhật của mình, nhưng Hạ Cúc Hoa không có hỏi lại, giờ cô không còn quá trầm mặc như trước, nhưng cô vẫn sẽ không chủ động mở miệng, dù sao thói quen hơn hai mươi năm không phải dễ dàng muốn thay đổi là thay đổi được ngay.

Ăn qua cơm chiều Cổ Tiêu liền lên lầu, tay cầm hộp trang sức, đang lo lắng không biết làm cách nào để tặng quà, mong đến ngày sinh nhật của cô, anh có thể cho cô một điều bất ngờ.

Cổ Tiêu suy tư một chút, mở chiếc tủ gỗ, anh nhớ rõ chiếc tủ này có một ngăn ẩn, để đây chắc là an toàn a!

Nhưng khi anh mở ra, lại thấy có một cái hộp gỗ củ nhỏ có chút quen mắt. Đúng rồi, anh nhớ tới, đây là chiếc hộp mà khi đến đây Hạ Cúc Hoa đã mang theo, trong này không biết chứa cái gì nhỉ? Anh nhớ rõ khi đó Hạ Cúc Hoa cái gì cũng không mang, trong lòng chỉ ôm chặt lấy chiếc hộp này, vậy đồ vật đặt bên trong nhất định là bảo bối của cô rồi.

Lòng hiếu kỳ không khỏi nổi lên, anh cầm lấy hộp đang muốn mở ra.

Hạ Cúc Hoa vừa vặn mở cửa đi vào, nhìn thấy chiếc hộp mà Cổ Tiêu cầm trên tay , vẻ mặt rõ ràng hoảng hốt, “Không cần mở ra, được không?”

“Cái hộp này có cái gì vậy?” Cổ Tiêu vẫn cầm trên tay không đặt xuống.

“Chỉ là một vài kỉ vật củ trước đây thôi.” Hạ Cúc Hoa có chút không được tự nhiên trả lời.

“Là cái gì?” Trong lòng Cổ Tiêu nghi hoặc càng lúc càng lớn .

Hạ Cúc Hoa không có trả lời, chỉ đi qua đi giành lấy chiếc hộp trong tay anh.

Thấy thế, Cổ Tiêu nhất thời lửa giận nổi lên. “Tiểu Hiên là ai?” Anh bỗng nhiên nghĩ đến cái tên đã tồn tại rất lâu trong đầu của anh.

Hạ Cúc Hoa chần động, kinh nghi nhìn anh. Chẳng lẽ anh đã biết Hiên Nhi, nhưng mà nếu anh thật sự đã biết, anh sẽ không dùng thái độ như vậy để hỏi cô à?

“Anh ta là người yêu của em đúng không? Hiên tại anh ta ở nơi nào? Không phải anh ta là người vứt bỏ em đấy chứ?” Cổ Tiêu bắn ra một loạt các câu chất vấn.

Trong lòng ghen tị như hỏa hoa nở rộ, cơn ghen dâng lên một cách tự nhiên.

Nghe vậy, Hạ Cúc Hoa thở dài nhẹ nhõm một hơi, thì ra anh không biết. Cô không muốn cho anh biết đến sự tồn tại của Hiên Nhi, không muốn bí mật duy nhất còn sót lại cũng bị bại lộ trước anh.

“Em nói đi a!” Cổ Tiêu gầm nhẹ. Tiểu Hiên cái tên như cây gai, găm thật sâu trong lòng anh, càng lúc đâm vào càng sâu, làm anh càng ngày càng không thoải mái.

Hạ Cúc Hoa dùng ánh mắt cầu xin nhìn anh, hai tay lại sống chết giữ chặt chiếc, sợ hãi nói: “Thực xin lỗi.”

Cổ Tiêu đột nhiên đoạt lấy chiếc hộp, mạnh mẽ ném xuống đất, phần nộ rống to: “Về sau đừng để cho tôi thấy cái món đồ vớ vẩn này nữa.” Nói xong, anh liền đá cửa mà bước ra.

Hạ Cúc Hoa ngồi xổm xuống, nâng lên chiếc hộp như một món trân bảo, nước mắt không tự chủ mà rơi xuống, từng giọt từng giọt rơi xuống chiếc hộp.

Hiên Nhi, mẹ nên làm gì bây giờ? Mẹ có thể cho ba ba biết sự tồn tại của con không? Nhưng để ọi người biết cũng chỉ thêm thương tâm, càng thêm áy náy. Thống khổ này vẫn nên để một mình mẹ nhận lấy là quá đủ rồi. Mẹ biết Hiên Nhi cũng nghĩ giống như mẹ, mẹ sẽ không sao đâu .

Nhưng mà vì cái gì cô rơi lệ chứ? Cô không phải đáp ứng bé con chỉ cười thôi sao? Nhưng mà cô sắp không thể thừa nhận nữa rồi.

Qua hồi lâu, thổi gió lạnh, nỗi lòng Cổ Tiêu cũng dần bình tĩnh trở lại.

Anh cười khổ, chính mình rốt cuộc là làm sao vậy? Như thế nào lại dễ dàng phát hỏa đến thế chứ , cứ như là trở lại một thời trẻ tuổi hết sức nóng nảy, lông bông, thời điểm cần một chút khả năng khống chế tâm tính cũng không làm được, cho dù chiếc hộp kia là của bạn củ của cô để lại, chính anh cũng không có quyền phát hỏa với cô như vậy. Nhưng cứ nghĩ tới bộ dáng Hạ Cúc Hoa trân trọng chiếc hộp kia, lửa giận trong anh vẫn là khống chế không được mà trào phun.

Ánh mắt nhìn chăm chú đến lên Hạ Cúc Hoa đang ngủ, nhìn cô sau đi vào giấc ngủ, vẫn cau mày bất an, anh nhin không được vươn tay vuốt ve gương mặt cô, trong mắt tất cả đều là yêu thương.

Khi anh ôm lấy cô đi vào giấc mộng, giận dữ tích tụ tựa hồ đều tiêu tan .

Kỳ thật trong lòng Cổ Tiêu hiểu được, nghi vấn trong lòng không được giải đáp, thì vẫn tồn tại nguy cơ. Anh sợ hãi một khi lại đụng vào, hậu quả càng nghiêm trọng. Bởi vì anh rất để ý cô , cho nên càng không muốn dễ dàng buông tay.

Tan tằm của ngày hôm sau, Hạ Cúc Hoa không chờ Cổ Tiêu, cô gặp Bạch Thủy Tiên, liền nhờ cô ấy nhắn lại cho Cổ Tiêu, sau khi tan tằm cô muốn đi đến một chỗ, rồi một mình rời đi trước.

Hạ Cúc Hoa trở lại căn phòng mà mình đã thuê trước kia, muốn đem chiếc hộp làm hai người nổi lên trần khắc khẩu vào ngày hôm qua đặt lại vào chỗ cũ rồi bước đi, bởi vì Cổ Tiêu nói không muốn nhìn thấy, vì thế Hạ Cúc Hoa chỉ có thể đem chiếc hộp chứa những món đồ kỉ vật của bé con đặt lại nơi hân in những kỉ niệm của hai mẹ con. Tuy trong lòng không muốn, nhưng cô cũng không muốn Cổ Tiêu tức giận.

Trở lại nơi chốn quen thuộc, Hạ Cúc Hoa không khỏi run sợ, mới hơn một tháng không có người ở, bụi bặm phủ lên một lớp thật dày! Ngay cả chiếc giường trong phòng cũng bẩn vô cùng .

Hạ Cúc Hoa thông thả bước từng bước đi qua hết các phòng trong nhà, có rất nhiều kỉ niệm cùng với bé con lại dâng lên trong tâm khảm. Nhớ nhiều nhất khuôn mặt tươi cười sáng lạn của con trai , đều đã qua hơn một năm, vì sao mọi chuyện giống như vừa mới xảy ra vào ngày hôm qua ?

Hiên Nhi cười, Hiên Nhi khóc, vẻ mặt ngây thơ của Hiên Nhi , cử chỉ ngốc nghếch của Hiên Nhi.....Nhiều năm qua, cô sớm đưa sinh mệnh của con trai bé bỏng dung nhập vào chính bản thân mình, cùng với bản thân là cốt nhục tương liên.

Mà khi bị người khác mạnh mẽ cắt máu thịt của chính mình ra khỏi cơ thể, tựa như mang luôn cả sinh mệnh của cô đi, cái loại đau đớn này, không phải ai cũng có thể tưởng tượng nổi. Không ai biết Hạ Cúc Hoa đã chịu nỗi đau mất con như thế nào, cô đem tất cả nỗi đau của mình chôn chặt trong lòng, không có oán quá vận mệnh, bởi vì cô biết việc đó cũng chỉ vô dụng .

Hạ Cúc Hoa mở ra chiếc hộp ra, bên trong là một bộ quần áo, là Hiên Nhi đã mặc vào ngày đầy tháng, còn có một bức ảnh, cùng một tờ giấy khen học trò ngoan. Hiên Nhi để lại cho cô chỉ có bấy nhiêu, thế mà cô lại không thể mang theo trên người.

Cô cầm lấy bức ảnh chụp, nhìn trên ảnh hai mẹ con ôm chặt lấy nhau mà cười hạnh phúc, cơn nghẹn ngào không khỏi dâng lên. “Hiên Nhi, không phải mẹ không cần con, chính là mẹ không thể đem con giữ ở bên người: Nhưng mà, mẹ cam đoan nhất định sẽ thường xuyên lại đây thăm con mà , nhất định sẽ vậy .”

Ngồi hồi lâu, cô đem chiếc hộp cất cẩn thận, lại đem căn phòng ở quét dọn sạch sẽ một lần.

Lúc Hạ Cúc Hoa rời đi mới phát hiện sắc trời đã tối muộn, trên đường cũng không có bao nhiêu người đi đường. Cô lấy di động từ trong túi xách bằng da nhìn thử, mới biết gần mười một giờ, hơn nữa lại còn có rất nhiều cuộc gọi nhỡ, tất cả đều là Cổ Tiêu gọi cho cô, nhưng do cô luôn để chế độ rung, nên cũng không để ý thấy.

Hạ Cúc Hoa có chút khẩn trương, cô chạy đến đường cái đón xe.

Không khéo là, mấy chiếc tắc xi lướt qua cô đều có người ngồi. Lúc này, một chiếc xe hơi đột nhiên chạy đến bên cạnh cô rồi dừng lại.

“Cúc Hoa.” cửa kính xe hạ xuống một người ló đầu ra ngoài hỏi thăm, là Nhâm Hồng.

“Xin chào.” Hạ Cúc Hoa mỉm cười hướng anh gật đầu chào.

“Em phải đi về sao? Để anh đưa em đi!” Nhâm Hồng tươi cười tiếp đón .

“Không cần, cảm ơn.”

“Đi lên đi! Cho dù chúng ta không phải bạn bè, thì nể mặt dì Thôi, anh vẫn nên làm việc này.”

Nhâm Hồng thành khẩn nói, “Vội lại bây giờ đã muộn thế này.”

Nghĩ đến Thôi Trân, Hạ Cúc Hoa do dự một chút, rốt cục mở cửa xe ngồi xuống.

Xe vừa chạy một chút, Hạ Cúc Hoa cảm giác được chiếc di động lại rung lên , cô vội vàng nhận máy, “Vâng.”

“Em đi đâu vậy?” Giọng nói của Cổ Tiêu truyền đến, giọng điệu mười phần là đang hờn giận, “Em hiện đang ở nơi nào?”

“Ở trên xe.”

“Tôi đến đón em ngay, em đang ở nơi nào?”

“Em đang ở trên đường về nhà, rất nhanh sẽ đến nơi thôi.” Hạ Cúc Hoa liếc mắt nhìn Nhâm Hồng đang chuyển tâm lái xe nhẹ giọng nói.

“Vậy em cẩn thận một chút.” Nói xong, Cổ Tiêu liền ngắt điện thoại.

Hạ Cúc Hoa thấy tim mình đập mạnh và loạn nhịp, cô cảm giác được anh giống như đang tức giận.

“Làm sao vậy?” Nhâm Hồng hỏi.

Hạ Cúc Hoa lấy lại tinh thần, mỉm cười lắc đầu.

“Anh cứ nghĩ đến em gả cho người ta rồi, sẽ nói chuyện nhiều một chút, không nghĩ tới em vẫn trầm mặc như thế.” Nhâm Hồng cười nói.

Hạ Cúc Hoa có chút kinh ngạc nhìn anh.

“Là dì Thôi nói cho anh biết, em không biết dì ấy khen ngợi chồng của em nhiều như thế nào đâu, làm cho anh thật mất mặt.” Nhâm Hồng làm cái mặt quỷ.

Hạ Cúc Hoa mỉm cười.

“Tuy rằng dì Thôi từng nói qua trong lòng em thực sự còn đang khổ sở, mà anh cũng thấy được có nhiều chuyện em cứ đặt ở trong lòng rồi tự liếm láp vết thương, kỳ thật có một số việc không phải tự mình gánh lấy hết, em có thể chia sẻ với chồng của mình một chút, hoặc là tìm cách phát tiết ra ngoài sẽ tốt hơn đấy.” Nhâm Hồng nhin không được mở miệng.

“Cám ơn anh.” Hạ Cúc Hoa cảm kích nói. Kỳ thật thế giới này vẫn còn có rất nhiều người tốt , gần đây hình như có rất nhiều người nói những lời này với cô, có lẽ cô nên cẩn thận suy nghĩ lại.

Chỉ chốc lát sau, xe ngừng lại.

Hạ Cúc Hoa xuống xe, nói lời cảm tạ với Nhâm Hồng . “Cám ơn anh!” Xe không có đi vào, nhưng ở đây đã có thể nhìn thấy cổng lớn Cổ gia.

“Em xem đi mới một buổi tối đã nói với anh bao nhiêu câu cảm ơn, đủ rồi đó.” Đèn đường chiếu vào khuôn mặt tươi cười của Nhâm Hồng , tao nhã lạ thường.

Hạ Cúc Hoa cười cười, hai người nói tạm biệt, cô nhìn theo chiếc xe rời đi.

9. Chương 9

Quay người lại, Hạ Cúc Hoa liền nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đứng ở nơi đó lạnh lùng nhìn cô.

Hạ Cúc Hoa cảm thấy bước chân có chút gian nan, tuy rằng không có cảm thấy chưa làm gì không thích hợp, nhưng mà trong lòng lại dâng lên nỗi bất an.

Sự nghiêm nghị trên khuôn mặt tuấn mỹ của Cổ Tiêu làm cho người ta cảm thấy không rét mà run , anh nhìn chằm chằm vào Hạ Cúc Hoa, làm cho cô không biết làm cách nào để mở miệng nói chuyện.

Cuối cùng, Cổ Tiêu một câu cũng không nói, quay đầu bước đi.

Hạ Cúc Hoa nhẹ nhàng thở ra một hơi rồi đi theo phía sau anh, anh cứ như vậy làm cô lo sợ không biết phải làm sao.

Trong phòng khách im lặng cực kì, chỉ để lại một chiếc đèn tường, mọi người khác trong nhà đều đã đi ngủ .

“Em đi đến căn phòng cũ, ở đó dọn dẹp một chút, cho nên mới trở về trễ như vậy.” Đi vào phòng khách, Hạ Cúc Hoa nhìn Cổ Tiêu đang đứng ở bên cửa sổ, vội vàng giải thích.

“Vì sao không để tôi chở em đi?”

“Là vì, anh nói không muốn nhìn thấy chiếc hộp kia một lần nào nữa, cho nên em mới tự mình mang đi.”

“Em..... Rốt cuộc trong chiếc hộp đó chứa cái gì mới được chứ?” Cổ Tiêu càng tức giận hơn nữa .

“Em.....” Hạ Cúc Hoa do dự.

“Vậy còn Nhâm Hồng thì sao? Em vì sao lại gặp được anh ta? Chẳng lẽ em hẹn trước cùng anh ta đi gặp gỡ sao?” Cổ Tiêu mất đi lý trí gào thét lớn.

“Anh ấy là ở trên đường gặp nhìn thấy em, thuận đường nên chở em về nhà, chỉ có như vậy mà thôi.” Hạ Cúc Hoa gian nan mở miệng.

“Thật đúng là khéo a! Như thế nào tôi ở trên đường tìm em vài giờ lại không thể gặp được em nhỉ, gọi cả mấy trăm cuộc, em cũng đều không nghe thấy.”

Cổ Tiêu lạnh lùng nở nụ cười. Tan tâm khi nghe được lời cô nhờ Bạch Thủy Tiên nhắc lại, anh liền lao xuống đi tìm cô mới biết được cô đã đi rồi. Bởi vì không nghĩ ra được cô sẽ đi nơi nào, đành phải đi khắp các con đường mà tìm kiếm, hy vọng có thể đúng nhìn thấy cô, gọi điện thoại cho cô lại không có người nhận máy, làm anh càng thêm kích động. Anh chưa từng có nghĩ tới mình lại có thể lo lắng một người nhiều như vậy, vì cô cả một buổi tối lòng anh tràn ngập bất an, mỗi giây phút đều lo lắng cô xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Cuối cùng cô cũng nhận điện thoại biết cô đã lên xe trở về, đành phải ngồi đợi cô về. Cũng bởi vì lo lắng cho cô, nên mới đứng ở trước cổng chờ cô. Không thể nào hình dung được anh vui ra sao khi nhìn thấy cô xuất hiện, thế nhưng người anh không mong muốn nhìn thấy nhất lại đưa cô trở về. Nhìn thấy cô nhìn theo đối phương rồi đi đã xa mà chưa xoay người lại, ngờ vực vô căn cứ như chồng chất trong lòng cùng lửa giận như được châm ngòi.

“Thực xin lỗi.” Hạ Cúc Hoa sợ hãi nói. Cô chưa từng nhìn thấy anh như thế này, tựa hồ muốn cắn chết cô tại chỗ.

“Xin lỗi cái gì? Em thực sự làm chuyện có lỗi chuyện với tôi sao?” Cổ Tiêu phần nộ hướng cô hét to.

“Em.....” Hạ Cúc Hoa lắc đầu không ngừng, sóng mũi cay cay, cố gắng nhịn xuống giọt lệ trong hốc mắt muốn rơi xuống.

“Em rốt cuộc muốn bức tôi đến tình trạng gì?” Cổ Tiêu đi nhanh lại đây, loạng choạng giữ lấy đôi vai nhỏ gầy của cô.

“Yêu em không được, không thương em cũng không được.”

Hạ Cúc Hoa kinh ngạc nhìn anh, nói không nên lời.

“Tôi không nên yêu thương em, yêu thương em chỉ làm cho tôi càng tự trách chính mình, làm cho tôi cảm thấy mình thật có lỗi với chị gái. Tôi đã sai, tôi không nên tìm được em, lại càng không nên cưới em, thì có lẽ sẽ không có hôm nay.” Ghen tị như hoa lửa đốt sạch lý trí, làm cho Cổ Tiêu không chế không được chính mình.

“Anh..... hận em như vậy sao?” Gương mặt Hạ Cúc Hoa trở nên trắng bệch, thì thào hỏi.

“Tôi vẫn nghĩ em vốn đơn thuần như tờ giấy trắng, cái gì cũng không hiểu, không thể tưởng tượng được phía sau sự trầm mặc em lại phức tạp như vậy, chẳng những trong lòng luôn nhớ thương một người đàn ông khác, có chồng còn chưa đủ, còn muốn có một người đàn ông khác che chở cho em.” Cổ Tiêu càng nói càng phần hận.

Về mặt Hạ Cúc Hoa tràn ngập tuyệt vọng nhìn anh, vì sao cô đã nhẫn nhịn đến như thế này, nhẫn nhịn đến mức cảm thấy sắp nghẹt thở thế này, vẫn không có một ai thương cô, chỉ biết gây cho cô càng nhiều thương tổn hơn mà thôi? Cô không muốn để ý, không muốn lại dùng chính tình cảm của mình để trả giá, nhưng là vì sao ông trời luôn cho cô cảm thấy một chút hạnh phúc sau đó lại độc ác đẩy cô ngã rồi vô tình chà đạp cô chứ?

Cô vốn tưởng rằng chính mình đã không còn tình cảm, vì sao Cổ Tiêu lại luôn có thể dễ dàng thương tổn cô như vậy? Chính là bởi vì cô yêu thương anh sao? Bởi vì cô để ý, cho nên giờ đây cô không chịu đựng nổi anh hiểu lầm cùng với những thương tổn anh đang gây ra cho cô.

“Vì sao em không giải thích, chẳng lẽ em thừa nhận tất cả tôi nói đều là sự thật?” Cổ Tiêu thống khổ rống to.

“Sinh ra tại một gia đình như thế là em sai, có một người cha như vậy cũng là em sai, gặp anh cũng là em sai, kết hôn cùng anh cũng là em sai..... Rõ ràng em không hề làm sai điều gì, nhưng vì sao đều là em sai? Là vì đời trước em đã phải phạm sai lầm gì sao? Cho nên đời này phải đem hết thấy ra trả nợ. Em đây

phải làm cái gì mới là không sai, biến mất cùng với Hiên Nhi phải không?” Hạ Cúc Hoa dùng hết sức lực giằng tay mình ra khỏi tay Cổ Tiêu, kích động hét to, giống như dùng tất cả oán hận chất chứa cùng thống khổ dốc ra toàn bộ, không còn có thể giữ vẻ bình tĩnh .

Cô lau đi những giọt nước mắt trên mặt, lao ra khỏi cửa.

Như vừa đột nhiên bừng tỉnh khỏi giấc mộng, Cổ Tiêu vẫn đứng ở nơi đó, nhưng trước mắt đã không còn bóng dáng của Hạ Cúc Hoa. Anh phục hồi lại tinh thần, nhanh chóng lao ra đuổi theo cô, luôn miệng tự mắng chính mình, tại sao lại để cơn ghen tỵ làm cho nóng đầu đến hỏng não, nói ra nhiều câu mà trong lòng nghĩ một ra khỏi miệng lại thành một nẻo làm tổn thương cô đến vậy.

Lao ra ngoài cổng, đã không thấy bóng dáng của cô nữa rồi, Cổ Tiêu không khỏi hoảng hốt, vừa đi tìm vừa gọi tên cô.

Lúc này Hạ Cúc Hoa đang cuộn mình ở một góc âm u của tâm hồn, mà bức tường bằng những nhánh cây gai đang ngăn cản cô vươn tới ánh mặt trời ấm áp. Không thể khống chế cõi lòng đau đớn cô chỉ biết dùng hết sức lực để chạy trốn đến khi không thể cử động nổi thì đứng sững lại thở hổn hển , nước mắt như những viên trân châu bị đứt chuỗi cứ rơi xuống rơi xuống không ngừng nghỉ....

Một lần nữa Cổ Tiêu cố gắng tìm kiếm Hạ Cúc Hoa, lái xe nhanh chóng chạy đến căn phòng cũ của Hạ Cúc Hoa, mất công sức một lúc cùng với việc ăn mắng không thương tiếc mới kêu được bà chủ nhà đang ngủ say dậy.

Sau khi mở cửa ra, nhìn thấy căn phòng sạch sẽ , nhưng một bóng người cũng không có.

“Làm sao vậy? Hai người cãi nhau à?” Bà chủ cho thuê nhà có chút hờn giận hỏi, Hạ Cúc Hoa ở nơi này cũng được một thời gian khá lâu, cũng là khách trọ bà yêu thích nhất, tính cách của cô dịu ngoan, không có khả năng cùng người khác cãi nhau, khẳng định là người đàn ông này làm cho cô tức giận. Nghĩ thế ngay lập tức bà cũng dùng thái độ chẳng mấy phân hòa nhã mà đối xử với Cổ Tiêu.

Không có thời gian để ý tới bà, Cổ Tiêu vội vàng lái xe rời đi, cũng gọi điện thoại cho Bạch Thủy Tiên, bảo cô gọi điện thoại cho Nhâm Hồng. Trong lòng hy vọng nghe được tin tức Hạ Cúc Hoa không có việc gì, nhưng lại không muốn cô đi tìm người đàn ông khác. Nhưng mà khi gọi điện thoại, lại nghe Nhâm Hồng nói không biết tin tức gì của cô, làm anh耿耿 ra.

Toàn thân Cổ Tiêu đều lạnh buốt đi, cả người run run, ngay đến tay lái cũng không nắm chắc. Anh không thể không thừa nhận mình đã yêu cô, hơn nữa đã yêu sâu đậm đến mức ngay cả chính mình cũng không thể tưởng tượng nổi, cho nên khi mới nhìn thấy cô cùng người đàn ông khác đi cùng nhau, mới để lòng đổ lệ đốt cháy cả lý trí rồi nổi điên nói ra những lời tàn nhẫn như vậy với cô.

Anh bàng hoàng cực độ, thời gian một giây lại một giây trôi qua, làm cho anh có cảm giác giống như đang trải qua một ngày như một năm.

Sắc trời dần dần sáng lên, anh đột nhiên nhớ tới người đã từng chăm sóc mẹ vợ mình- bà Thôi Trân, không khỏi hối hận mắng chính mình như thế nào lại không nghĩ đến có thể cô đã đến đó tìm bà, dù sao đối Hạ Cúc Hoa mà nói Thôi Trân giống như là thân nhân của cô vậy.

Xe chạy nhanh như bay, nửa giờ sau Cổ Tiêu đã đứng trước cổng bệnh viện tâm thần Tâm An ở sườn núi Nam Sơn.

Anh vội vàng xuống xe, chạy vào trong bệnh viện, tìm được Thôi Trân.

“A? Cổ Tiêu, cháu sao lại đến đây sớm như vậy?” Thôi Trân sung sướng nói, “Cúc Hoa đâu?”

Sau khi nghe được bà đặt câu hỏi như vậy, Cổ Tiêu thiếu chút nữa ngã sấp xuống, “Làm sao vậy, xảy ra chuyện gì sao?” Đến gần phía trước, Thôi Trân nhìn thấy trong mắt Cổ Tiêu che kín tơ máu, sắc mặt mặt một mõi, bộ dáng gấp gáp, liền nhận ra có chút không thích hợp.

“Tối hôm qua cháu cùng Cúc Hoa cãi nhau, cô ấy bỏ chạy, sau đó cháu liền chạy đi tìm nhưng mà vẫn không thấy, cháu cứ nghĩ...” Cổ Tiêu chưa dứt nói.

“Nhất định là cháu không đúng.” Thôi Trân trách cứ liếc mắt nhìn Cổ Tiêu một cái, bà biết rõ Hạ Cúc Hoa không dễ nổi nóng, nên sẽ không cùng người khác cãi nhau. Nhưng nếu cô cùng người ta âm ỹ, nhất định là do cô cũng để ý người kia, tuy rằng điều này làm cho Thôi Trân cao hứng, nhưng mà.....

Liếc mắt nhìn Cổ Tiêu không dấu được sự bối rối, bà không khỏi ưu tư nói: “Cúc Hoa không có bạn bè, chỉ có chị Hạ thì cũng đã mất, con bé có thể đi đâu được chứ?”

Cổ Tiêu đột nhiên nghĩ đến “Tiểu Hiên” cái tên đã chiếm cứ trong đầu anh lâu nay, không khỏi mở miệng: “Dì Thôi, Tiểu Hiên là ai?”

“Tiểu Hiên?” Thôi Trân ngẩn ra, nhớ tới cái gì, “Dì biết con bé đi đâu rồi.”

“Cô ấy ở nơi nào?” Cổ Tiêu mừng rỡ hỏi.

Khi Thôi Trân nói ra địa chỉ kia, Cổ Tiêu ngây dại, nơi này..... Cự nhiên là một mộ viên.

“Cháu còn không biết Tiểu Hiên là ai phải không?” Thôi Trân hỏi.

Cổ Tiêu trầm mặc gật đầu, chẳng lẽ chính mình luôn ăn dấm chua với một người đã mất sao, nhưng anh bỗng nhiên nhớ tới câu cuối cùng mà Hạ Cúc Hoa đã nói.

Anh muốn em biến mất cùng Hiên Nhi phải không?

Tâm tình Cổ Tiêu lại càng căng thẳng, không được! Anh phải nhanh chóng tìm được cô, không thể để cho cô làm ra chuyện điên rồ.

Thôi Trân nhịn không được thở dài một hơi, “Đến lúc đó cháu sẽ hiểu, đau đớn mà Cúc Hoa phải nhận lấy so với cháu tưởng tượng còn nặng nề hơn nhiều.”

Cổ Tiêu không có nghĩ nhiều, sau khi nói lời tạm biệt với Thôi Trân, liền lái xe nhanh chóng hướng đến mộ viên kia.

Không bao lâu, Cổ Tiêu đến nơi, xe khẩn cấp đỗ lại gọn gàng, lớp xe cùng mặt ma sát phát ra tiếng vang, tại nơi yên tĩnh như nơi này đây tạo nên tiếng vang chói tai.

Cổ Tiêu đóng sầm cửa xe, chau mày, men theo đường nhỏ bước nhanh lên núi, liếc nhìn hai bên đường đều là bia mộ. Khi đi đến giữa sườn núi, anh nhìn thấy bóng dáng mảnh mai đã trở nên quá quen thuộc kia.

Cổ Tiêu không có cất tiếng gọi, chỉ nhìn theo bóng dáng yếu ớt của cô rồi từng bước một kiên định tiến lại gần, anh chỉ cảm thấy đầy lòng chua xót, yết hầu khô khốc, anh chậm rãi đi tới gần rồi dừng lại cách cô vài bước chân.

Khi trời đã sáng rõ, Hạ Cúc Hoa thanh tỉnh lại, mở ra đôi mắt sưng đỏ đau nhức vì đã khóc quá nhiều, cô đón một chiếc tắc xi rồi chạy đến khu mộ của Hạ Hiên.

Cô sợ hãi, thầm nghĩ ở trước mặt bé con nói hết đau khổ của cô. Cô cảm thấy mệt chết đi được, thể xác và tinh thần đều rơi vào sự mệt mỏi không tưởng tượng nổi, nhưng ý nghĩ muốn nhìn thấy bé con giúp cô chống đỡ kéo lê cái thân thể bị tổn thương đến rách nát đến nơi này.

Khi cô nhing ngẩng khuôn mặt tươi cười quen thuộc trên bia mộ, cô ngồi bệt xuống mặt đất, một tay chống thân, một tay vuốt ve bia mộ, nước mắt không kìm đường mà trào ra, tựa hồ như khóc cho nỗi đau khổ mà cô đã cố kìm nén mấy năm qua, khóc cho nửa đời thương đau.

“Hiên Nhi, Hiên Nhi, mẹ nên làm cái gì bây giờ? Mẹ nên làm cái gì bây giờ? Ba ba con hận mẹ, giận mẹ, mẹ không nên để ý. Mẹ đã nói với Hiên Nhi, chỉ có duy nhất Hiên Nhi mà thôi. Nhưng mẹ cũng đã để ý ba ba của con, tìm mẹ đau quá, Hiên Nhi, con có nghe được không? Mẹ đáp ứng với con chỉ cười mà thôi, nhưng mà mẹ vẫn khóc, bởi vì mẹ cười không nổi.....”

Lời nói đứt quãng từng chữ từng chữ rơi vào trong tai Cổ Tiêu, anh tựa như bị sét đánh, ngây ra như phỗng, đầu óc đột nhiên trở nên trống rỗng.

Anh bước nhanh lại sát bên, nhìn thấy khuôn mặt bé bỏng tươi cười sáng lạn trên bia mộ, thấy rõ mấy chữ ít ỏi được khắc lên đấy, dưới chân mềm nhũn, cũng quỳ xuống, điều này dĩ nhiên là..... Anh không biết mình

đã từng có một đứa con trai. Càng làm cho anh đau lòng là người phụ nữ gục trước mặt anh tự ép mình không được khóc, là bất lực đến cùng cực .

Rốt cuộc cô đã nhận lấy bao nhiêu đau xót? Thế mà anh còn nhẫn tâm làm cô thêm tổn thương.

Anh đột nhiên vươn tay, đem Hạ Cúc Hoa ôm chặt vào trong lòng, tựa hồ muốn đem nỗi đau của cô chuyển lên người mình, nhịn không được mà rơi lệ.

Hơn hai mươi năm qua, vô luận gặp phải suy sụp vì thất bại hay đả kích, Cổ Tiêu cũng chưa từng rơi một giọt nước mắt, rốt cuộc hôm nay rơi xuống lại là những giọt nước mắt hối hận, cảm nhận được thể nào là tim đau như dao cắt.

Mà Hạ Cúc Hoa vì quá mức bị thương ở trong lòng Cổ Tiêu dần mất đi tri giác.

Bà Cổ cùng má Ngũ vội vàng chạy tới bệnh viện, nhìn thấy con trai đang ôm đầu gối trên ghế dài, vẻ mặt bị thương, vội vàng hỏi: “Tiêu, làm sao vậy?”

“Mẹ.” Cổ Tiêu ngẩng đầu, giọng nói khàn khàn.

Bà Cổ hoảng sợ, mới một buổi tối không thấy, con trai bà sao lại biến thành như người sắp chết thế này? “Sao, đã xảy ra chuyện gì?”

Cổ Tiêu không nói gì, anh không thể bình ổn nỗi khiếp sợ cùng đau đớn trong lòng. Vì cái gì đứa con anh còn chưa biết mặt thể mà đã rời xa nhân thế, hơn nữa người phụ nữ đã sớm nhập cốt tủy của anh. Nghĩ đến những năm này cô đã phải chịu khổ, đôi mắt che kín tơ máu lại có điểm uơn ướn.

“Rốt cuộc sao lại thế này? Cúc Hoa đâu?” Bà Cổ nóng nảy, không khỏi la lớn.

Lúc này, một trận tiếng bước chân truyền đến, cửa phòng bệnh mở ra, bác sĩ cùng y tá đi ra.

“Bác sĩ, thế nào rồi? Con bé không có gì việc gì chứ?” Bà Cổ cướp lời truy vấn trước.

“Bệnh nhân chính là bị kích động quá độ, trong khoảng thời gian ngắn không thừa nhận nỗi đả kích, mọi người cũng nên biết phụ nữ có thai là dễ bị kích động đi.”

Bác sĩ mỉm cười, vừa rồi anh còn không có kịp mặc vào áo blue trắng, đã bị một người đàn ông đột ngột lôi đi. Anh còn tưởng rằng bệnh nhân bị trọng thương, nguy hiểm như thế nào, bởi vì người đàn ông kia vừa khẩn trương vừa bối rối, làm anh một bác sĩ đã nhìn quen với việc sinh tử cũng hoảng sợ theo, đi đến mới phát hiện bệnh nhân kia chỉ là té xỉu mà thôi.

“Phụ nữ có thai..... Cậu là nói con bé mang thai .”

Nghe vậy, bà Cổ cùng Cổ Tiêu đều giật mình sửng sốt một chút; bà Cổ nhanh chóng hỏi ngược lại, vạ phần cao hứng.

“Đúng vậy, chúc mừng hai vị .”

“Bác sĩ, cô ấy thật sự không có việc gì phải không?” Cổ Tiêu vẫn chưa buông được nỗi lòng căng thẳng.

“Không có việc gì, thể chất của bệnh nhân tuy rằng có chút suy yếu, nhưng cũng không có vấn đề gì lớn. Mà cô ấy có chút thiếu chất, người nhà nên chú ý bồi bổ cho bệnh nhân nhiều hơn.” Bác sĩ làm hết phận sự mà nói lời nhắc nhở.

“Thật sự không có vấn đề gì?”

“Yên tâm đi! Chỉ cần cô ấy nghỉ ngơi nhiều hơn, điều dưỡng cho tốt, sẽ không vấn đề gì nữa.” Bác sĩ cam đoan .

Bà Cổ vui sướng bảo má Ngũ mẹ trở về nấu canh gà hầm nhân sâm, nhanh chóng đưa tới cho Hạ Cúc Hoa bồi bổ.

Cổ Tiêu cũng thở dài nhẹ nhõm, nhưng nghĩ đến có khả năng cô sẽ hận anh, trong lòng lại không thể bình tĩnh. Nhưng mà, nếu cô có hận anh cũng là đương nhiên thôi, bởi vì anh đối cô thật sự quá tàn nhẫn .

Đi vào phòng bệnh, nhìn đến bảo bối đang nằm ở trên giường bệnh, Cổ Tiêu ngồi xuống một bên, cầm chặt lấy tay cô, ngơ ngác nhìn.

Không biết qua bao lâu, người trên giường rên rỉ một tiếng, chậm rãi mở to mắt.

“Em cảm thấy thế nào? Có chỗ nào thấy không thoải mái không?” Cổ Tiêu vội vàng hỏi, kích động đỡ cô ngồi lên.

Hạ Cúc Hoa mỉm cười, lắc lắc đầu. Khóc một hồi, những lời trong lòng muốn nói ra cũng đã nói, cô cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

“Vì sao không nói cho anh biết chuyện của Hiên Nhi?” Cổ Tiêu chăm chú nhìn cô, khổ sở hỏi, “Vì sao lại cố gánh lấy một mình nhiều nỗi đau như vậy?”

Hạ Cúc Hoa lẳng lặng muốn nhìn rõ đôi mắt đối diện kia, “Anh trách em không? Là em không có chăm sóc tốt cho con, mới để cho con.....” Mỗi lần nghĩ đến đây, cô lại đau lòng.

“Không, em không có sai, đều là anh sai, anh nói ra nhiều câu khó nghe như vậy, em có hận anh không?” Nắm chặt bàn tay bé nhỏ của Hạ Cúc Hoa, Cổ Tiêu ngừng thở.

Hạ Cúc Hoa lắc đầu, dù là năm đó hay là hiện tại, cô cho tới bây giờ đều chưa từng hận anh, bởi vì anh cũng đã cho cô cảm giác hạnh phúc còn nhiều hơn. (hơn chỗ nào ta chưa thấy=.)

“Cám ơn em.” Cổ Tiêu đem cô kéo vào trong lòng, thân mình run rẩy, trên mặt có vui sướng sáng rực, bởi vì cô tha thứ cho anh.

“Anh thì sao? Còn hận em không? Em chỉ là vô tình gặp được Nhâm tiên sinh mà thôi.” Hạ Cúc Hoa chán chờ hỏi lại.

“Là anh ngu ngốc đến đáng chết, kỳ thật anh đã sớm không còn hận em, thậm chí đã sớm yêu thương em, chính là trong lòng lại không an tâm. Ngày hôm qua nói ra những lời này là vì anh bị sự ghen tị làm cho hổng não, em có thể tha thứ anh không?” Ánh mắt tràn ngập triu mến nhìn thiên hạ đang nép trong lòng, Cổ Tiêu ôn nhu kiên định nói ra suy nghĩ đích thực của trái tim mình, không muốn phải giấu diếm tâm ý chân chính của mình nữa, anh tin tưởng người chị gái đã từng thương anh, bảo bọc anh nhất định cũng hy vọng anh được hạnh phúc.

Không thể khống chế vui sướng nảy lên trong lòng, Hạ Cúc Hoa hé miệng, cảm động nói không ra lời.

“Em thì sao? Không có chuyện gì muốn nói à?” Đang chờ cô đáp lại Cổ Tiêu có chút nóng nảy, tuy rằng khuôn mặt đỏ ửng mê người của cô đã tố cáo lòng cô rồi, nhưng mà anh càng muốn nghe chính miệng cô nói ra những lời ấy.

“Nói cái gì?” Hạ Cúc Hoa ngây ngốc hỏi.

Cổ Tiêu nở nụ cười, cúi đầu ở bên tai của cô nói nhỏ: “Nói cảm giác của em dành cho anh a, em có yêu anh không?”

Mặt Hạ Cúc Hoa càng đỏ hơn, nhưng không có kháng cự, nhẹ nhàng ở bên tai anh nói: “Em cũng yêu anh.”

Nhìn không được kích động trong lòng, Cổ Tiêu cúi đầu, in lại trên cánh môi đỏ mọng của cô, ôn nhu triển miên hướng cô bày tỏ tình yêu trong anh.

Hồi lâu, hai người mới thở hổn hển tách nhau ra.

Cổ Tiêu nhìn chằm chằm ánh mắt sáng ngời trong suốt của cô, vẫn không có buông tay cứ ôm chặt lấy người phụ nữ của riêng mình.

“Cúc Hoa, về sau nếu trong lòng có chuyện gì nhất định phải nói ra, không thể cứ chôn ở trong lòng, chúng ta cùng nhau gánh vác, được không?” Anh không muốn cứ phải tiếp tục đoán xem trong lòng cô đang suy nghĩ cái gì.

Hạ Cúc Hoa còn thật sự gật đầu, “Được.”

Đột nhiên nghĩ tới một chuyện vui, ý cười trên mặt Cổ Tiêu càng đậm, anh đặt tay ở trên bụng Hạ Cúc Hoa, ở bên tai cô nhẹ nhàng nói nhỏ.

Nghe vậy, Hạ Cúc Hoa cảm thấy kinh ngạc, cuối cùng hai người đều nhin không được ngọt ngào nhìn nhau cười.

Kết thúc.

Cuối cùng mùa thu cũng đến, lá rụng chao nghiêng nhuộm vàng trên những con đường.

Cổ Tiêu đỡ lấy Hạ Cúc Hoa đi vào một mộ viên khá rộng và sang trang, bộ dáng thật cẩn thận thật ôn nhu đi sát bên cô.

Mấy tháng trước mộ nhỏ của Hạ Hiên đã được chuyển về đây, nằm ngay sát bên cạnh mộ của bà Hạ.

Lão Ngô dọn sạch cỏ trên mộ rồi đứng qua một bên.

Giờ Hạ Cúc Hoa đã không thể ngồi xuống được, chỉ có thể đứng đó nói chuyện với bé con và mẹ mình, tuy rằng không nói gì nhiều, nhưng mà nhìn gương mặt hồng nhuận của cô cùng nụ cười ngọt ngào, là có thể thấy được hiện tại cô rất hạnh phúc.

Cổ Tiêu yên lặng đứng đó nói chuyện cùng với đứa con vô duyên được gặp mặt của mình, trong lòng tuy rằng sầu não, nhưng mà ánh mắt từ đầu đến cuối đều chăm chú đặt hết lên trên người Hạ Cúc Hoa, trong mắt anh tràn đầy thương tiếc, trên mặt đều là ý cười sung sướng.

Mấy tháng nay, Hạ Cúc Hoa cũng trở nên sáng sủa hơn, có khi còn có thể làm nũng với anh, làm cho anh vui vẻ không thôi. Chẳng qua cũng bởi vì vậy, mà anh bị Bạch Thủy Tiên oán giận không thôi, nói anh hiện tại chỉ biết chăm chăm canh giữ ở nhà, canh giữ ở bên cạnh vợ đẹp, nên cái gì cũng không quản. Tan tằm là người đầu tiên ra về, đi làm lại là người cuối cùng vào cửa, chưa thấy qua một ông chủ nào làm việc lại không nghiêm chỉnh như vậy.

Sau khi tế bái xong, Cổ Tiêu cùng Hạ Cúc Hoa đi tản bộ.

“Mệt không?” Cổ Tiêu ôn nhu hỏi.

Hạ Cúc Hoa mỉm cười lắc đầu, bỗng nhiên nhớ tới một sự kiện, nói: “Vì sao Thủy Tiên nói từ bảy năm trước anh đã đem em đặt ở trong lòng?”

Thật không ngờ cô đột nhiên hỏi như vậy, Cổ Tiêu có chút quẩn bách nói: “Vì sao hỏi chuyện này?”

“Chỉ là em muốn biết thôi.” Hạ Cúc Hoa lắc lắc cánh tay anh, làm nũng nói.

“Anh chỉ biết bảy năm qua, mỗi đêm đều mơ thấy em, cho nên cho dù không có yêu thương em, cũng đã đem em ghi tạc sâu sắc ở trong đầu cùng trong lòng mất rồi.”

“Kỳ thật cái đêm bảy năm trước em không có nhìn rõ khuôn mặt anh, nhưng sáu năm kế tiếp đó dung mạo của anh liền cùng Hiên Nhi đều sinh động ở trước mắt em.”

“Anh thực may mắn, có thể gặp lại em.” Cổ Tiêu cảm thấy mỹ mãn ôm chặt lấy cô.

Hạ Cúc Hoa cười, đột nhiên kinh hô một tiếng.

“Làm sao vậy?” Cổ Tiêu cuống quýt hỏi, hai tay vuốt ve lưng cô, đồng thời lo lắng nhìn cô.

Hạ Cúc Hoa vừa cười, đem tay Cổ Tiêu đặt ở trên bụng mình, “Con đá em này!”

Cổ Tiêu vừa giận vừa buồn cười, xúc động khó tả, không khỏi cảm động nói: “Sinh mệnh thật là kỳ diệu.”

“Con lớn lên sẽ giống anh không? Cũng sẽ giống anh trai nó không?” Hạ Cúc Hoa có chút cảm khái nói.

“Có mà, kỳ thật Hiên Nhi cũng không có rời đi, bé con vĩnh viễn sống trong lòng chúng ta.”

“Đúng vậy.” Hạ Cúc Hoa gật đầu.

Cổ Tiêu ôm lấy Hạ Cúc Hoa chậm rãi bước, trên con đường cuộc đời, hai người họ ước hẹn làm bạn cùng nhau nắm tay bước đi.

Dưới ánh tịch dương, bóng của hai người được kéo thật dài thật dài, trở thành một cảnh đẹp trên con đường đời người.

– HOÀN –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-tai-mat-trang-xau-xa>